

MỤC LỤC

Hồi 161 Lễ mừng trọng hậu của Đông phương bất bại	2
Hồi 162 Phái Hằng Sơn thu nạp Nam Đồ.....	14
Hồi 163 Chùa Huyền Không hội nghị tay ba.....	27
Hồi 164 Những mưu sâu của Nhạc Bất Quần	39
Hồi 165 Trên cầu treo hào kiệt lâm nguy	51
Hồi 166 Nhậm, Hướng hai người lại xuất hiện	64
Hồi 167 Đoàn người giả dạng lên Hắc Mộc Nhai	77
Hồi 168 Đông Phương bất bại đi đâu mất?.....	90
Hồi 169 Đông Phương bất bại phải chăng là đàn bà?	103
Hồi 170 Đông Phương bất bại một người chọi bốn	112
Hồi 171 Hào kiệt than thầm.....	125
Hồi 172 Quần hào ra đi một cách đột ngột	138
Hồi 173 Bất Giới hòa thượng lại xuất hiện.....	152
Hồi 174 Bối tượng tư mặt võ mình gãy.....	165
Hồi 175 Phong Thiên Đài tụ hội quần hùng.....	178
Hồi 176 Chống thiên môn Ngọc Cơ phản nghịch.....	193
Hồi 177 Đào Cốc Lục Tiên nhục mạ Tả Lãnh Thiên	206
Hồi 178 Đào Cốc lục tiên đề nghị tùm lum	219
Hồi 179 Bị đuổi lý, Ngọc Cơ nổi nóng.....	232

Hồi 161

Lễ mừng trọng hậu của Đông phương bất bại

Lệnh Hồ Xung vốn chẳng tin gì hoàng đạo cát nhật hay hắc đạo hung nhật liền nghĩ ngay đến ngày cử hành diễn lễ càng sớm càng hay. Người lên núi tham dự càng ít càng tốt cho mình phải thẹn thùng luống cuống.

Chàng liền hỏi lại:

- Trong tháng giêng có ngày nào tốt không?

Nghi Thanh đáp:

- Trong tháng giêng ngày tốt tuy chẳng thiếu gì nhưng chỉ lợi cho những việc xuất hành, động thổ, hôn nhân, mở cửa hàng... Phải sang tháng hai mới có ngày tốt về việc tiếp án, tọa nha.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta có làm quan nha đâu mà cần tiếp án, tọa nha?

Nghi Hòa cười hỏi:

- Chương môn sư huynh chẳng làm đại tướng quân là gì? Làm chương môn cũng phải tiếp án chứ.

Lệnh Hồ Xung không muốn trái ý mọi người liền đáp:

- Đã thế thì ấn định vào ngày 16 tháng 2.

Ngày hôm sau Lệnh Hồ Xung phái đệ tử đến chùa Thiếu Lâm cung nghinh tro xá lợi của hai sư thái cùng đem việc này thông tri đi các nơi. Chàng lại ân cần dặn dò các đệ tử xuống núi chờ khoa trương cho việc thành lớn lao. Chàng nói:

- Các người đến nắm rõ với chương môn các phái là Định Nhân sư thái viên tịch, mối đại thù chưa báo được mà quần đệ tử phái Hằng Sơn đang ở thời cử tang, nên không bày vẽ trong việc cử hành đại điển tiếp nhiệm chương môn. Nghĩa là đừng để người lên núi xem lễ và chúc hạ quá nhiều.

Phát lạc đệ tử xuống núi rồi. Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã làm chương môn phái Hằng Sơn thì cũng phải rèn luyện Hằng Sơn kiếm pháp mới được. Chàng liên triệu tập quần đệ tử đến võ trường phô diễn kiếm pháp cùng võ công, từ công phu cơ bản nhập môn cho đến hết. Sau cùng hai đại đệ tử Nghi Thanh, Nghi Hòa chiết chiêu với nhau, thi triển những chiêu thức về kiếm pháp thượng thặng. Lệnh Hồ Xung thấy kiếm pháp phái Hằng Sơn rất kín đáo nghiêm cẩn, sở trường về thế thủ và thường thường nhân lúc đối phương sơ hở ra chiêu sát thủ một cách đột ngột. Chàng còn nhận thấy kiếm pháp này về phần linh động thì có thừa, nhưng phần lợi hại chưa đủ. Đó là thứ võ công thích hợp với phái nữ. Đời đời phái Hằng Sơn đệ tử toàn là nữ lưu thì võ công uy mãnh, hung hãn như phái nam thế nào được? Lệnh Hồ Xung sau khi học được môn Độc Cô cửu kiếm thì bất cứ chiêu số địch thủ nào chàng cũng nhận ra chỗ sơ hở. Và chàng cho là Hằng Sơn kiếm pháp ít sơ hở hơn nhiều phái khác so với Thái cực kiếm pháp của phái Võ Đang thì thế thủ kiếm pháp phái Hằng Sơn còn kém một chút, nhưng ra chiêu phản công đột ngột thì Hằng Sơn kiếm pháp còn có phần hơn Thái cực kiếm pháp. Phái Hằng Sơn là một phái đột khởi trong võ lâm có nhiều chỗ độc đáo. Ngày Lệnh Hồ Xung ở trên núi sám hối phái Hoa Sơn, chàng đã thấy trên vách đá hậu động có khắc Hằng Sơn kiếm pháp với những biến chiêu rất tinh kỳ, cao thâm hơn kiếm pháp Nghi Hòa, Nghi Thanh rất nhiều. Nhưng kiếm pháp khắc trong hậu động của phái Hằng Sơn cũng còn bị người phá được. Nếu muốn phát dương uy thế của phái Hằng Sơn ra ngoài võ lâm thì kiếm thuật cơ bản hiển nhiên cũng còn phải cải tiến. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ tới ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân, Định Dật lúc cùng người động thủ thì nội công thâm hậu, kiếm chiêu già dặn, cao xa, bọn Nghi Hòa cùng quần đệ tử bì kịp thế nào được? Xem chừng công phu của ba vị sư thái còn đến quá nửa quần đệ tử chưa luyện tập được. Ba vị sư thái liên tiếp tạ thế trong mấy tháng trời thì e rằng những công phu tinh diệu của các vị từ đây sẽ bị thất truyền. Nghi Hòa thấy Lệnh Hồ Xung ngờ ngẩn xuất thần, không phê bình kiếm pháp của quần đệ tử một câu nào liền nói:

- Thừa chương môn sư huynh! Bọn đệ tử kiếm pháp hãy còn kém cỏi, chưa lọt vào mắt của chương môn sư huynh. Mong rằng chương môn sư huynh chỉ điểm cho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Còn một thứ kiếm pháp của phái Hằng Sơn, không hiểu ba vị sư thái đã truyền cho các người chưa?

Đoạn chàng cầm lấy thanh kiếm ở trong tay Nghi Hòa đem Hằng Sơn kiếm pháp khắc ở hậu động trên núi sám hồi ra sử từng chiêu một. Chàng ra chiêu rất chậm chạp để cho quần đệ tử coi được rõ ràng. Chàng mới ra được vài chiêu thì quần đệ tử đều lớn tiếng hoan hô. Những chiêu số của chàng đều bao hàm những phần tinh yếu của kiếm pháp bản môn. Có điều cách biến hóa rất ly kỳ mà chiêu số thật ảo diệu, so với những điều sở học của họ thì kiếm pháp này cao minh hơn nhiều không biết đến thế nào. Cứ mỗi chiêu phát ra là lại khiến cho huyết mạch mọi người rung động, tâm thần khoáng đạt. Những kiếm chiêu này khắc trên vách đá là vật chết, nhưng Lệnh Hồ Xung sử ra thành sống động.

Chàng đem những chiêu sử liên vào nhau, đồng thời chàng gia thêm những chỗ sáng tác mới của mình vào.

Lệnh Hồ Xung sử hết kiếm pháp, quần đệ tử lại hoan hô vang dội cả góc trời. Hết thấy đều cúi mình bái phục.

Nghi Hòa hỏi:

- Chưởng môn sư huynh! Đây rõ là kiếm pháp của phái Hằng Sơn, nhưng bọn đệ tử chưa từng thấy qua, không hiểu sư huynh học được ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta được coi kiếm pháp này khắc ở trên vách đá trong một tòa sơn động. Nếu các vị sư tỷ, sư muội mà muốn học thì ta sẽ truyền thụ cho, các vị tính thế nào?

Quần đệ tử mừng rỡ khôn xiết, liên thanh cảm tạ.

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung truyền thụ cho họ ba chiêu, đồng thời chàng phân tích kỹ càng những chỗ ảo diệu trong ba chiêu này để các đệ tử tự mình rèn luyện.

Tuy chỉ có ba chiêu kiếm pháp nhưng là những chiêu rộng lớn và tinh thâm. Bọn đại đệ tử Nghi Hòa, Nghi Thanh cũng mất bảy tám ngày mới hiểu sơ qua được những chỗ tinh yếu. Còn bọn Trịnh Ngạc, Nghi Lâm, Tần Quyên thì không dễ gì lãnh hội được.

Đến ngày thứ chín trở đi, Lệnh Hồ Xung lại truyền thụ hai chiêu kiếm pháp khác. Đây là những chiêu khắc trên vách đá hậu động núi sám hồi. Chiêu số tuy ít ỏi nhưng biến hóa vô cùng. Lại

phải hơn một tháng trời mới truyền thụ xong một cách đại khái. Còn họ có linh hội được hay không là tùy theo tư chất cùng sự luyện tập của mọi người. Trong vòng hơn một tháng này, bọn đệ tử xuống núi đi báo tin ngày cử hành lễ đại điển khắp nơi đã lục tục trở về. Phần đông vẻ mặt buồn thiu. Lúc họ phúc bẩm với Lệnh Hồ Xung thì nói ấp a ấp úng. Lệnh Hồ Xung cũng không hỏi kỹ. Chàng biết bọn họ tất bị người ta chê cười, xỉ nhục bảo họ là một đám ni cô mà đi rước gã trai về làm chuông môn. Chàng đành an ủi họ mấy câu và bảo họ chia nhau đi hỏi các sư tỷ để luyện kiếm pháp mà chàng đã truyền thụ. Chỉ khi nào họ có chỗ không hiểu chàng mới thân hành chỉ điểm thêm cho.

Hai người đem thư truyền tin lên phái Hoa Sơn là Vu Tẩu và Nghi Văn, hai tên đệ tử lão thành, tính nết trì trọng. Phái Hoa Sơn cách phái Hằng Sơn tương đối gần hơn các phái khác đáng lẽ họ phải về trước mới đúng. Thế mà những đệ tử xuống phía nam đưa tin đều đã trở về hết rồi. Vu Tẩu, Nghi Văn vẫn chưa thấy đâu.

Ngày mười sáu tháng hai sắp tới nơi, thủy chung vẫn không thấy bóng Vu Tẩu và Nghi Văn trở về.

Lệnh Hồ Xung lại phái Nghi Quang và Nghi Minh đi tiếp ứng.

Quần đệ tử chắc rằng các môn phái không ai lên núi xem lễ và chúc mừng nên cũng không chuẩn bị nơi ăn chỗ ở cho tân khách. Mọi người chỉ nhổ cỏ và quét tước. Máy chục gian phòng ốc thu dọn cực kỳ sạch sẽ. Ai cũng may quần áo mới, đóng giày mới. Bọn Trịnh Ngạc may cho Lệnh Hồ Xung một tấm trường bào bằng vải xanh để mặc ngày lên nhậm chức. Sáng sớm ngày 16 tháng hai, Lệnh Hồ Xung vừa thức dậy đã thấy trên ngọn núi Kiến Tĩnh trước mọi tòa nhà đều treo đèn kết hoa, hỷ khí từng bừng. Quần đệ tử phái Hằng Sơn đều là những người cẩn thận, những chuyện bé nhỏ như một tấm giấy, một sợi giây họ cũng sắp đặt cực kỳ chỉnh tề.

Lệnh Hồ Xung vừa then thùng vừa cảm kích.

Chàng lại nghĩ bụng:

- Vì ta làm liên lụy đến hai vị sư thái phải thảm tử. Quần đệ tử đã không phiền trách ta mà còn đối với ta một cách trịnh trọng

đến thế. Nếu Lệnh Hồ Xung này mà không trả thù cho được ba vị sư thái thì thật là uổng một đời.

Chàng đứng nhìn ra chốn sơn đầu đầy tuyết phủ ở phía xa xa đang buâng khuâng ngẫm nghĩ, chàng chợt thấy một toán người rất đông đảo đang dứt lác ồ ào từ dưới chân núi đi lên. Ngọn Kiến Tinh này trước nay vẫn tịch mịch, chẳng bao giờ có tiếng người huyên náo như vậy. Tuy bọn Đào cốc lục tiên suốt ngày cãi vã nhau nhưng cũng không to tiếng. Lệnh Hồ Xung đang lấy làm quái dị thì nghe tiếng bước chân nhộn nhịp mỗi lúc một gần. Mấy trăm người ào ào tiến lên núi. Người đi đầu reo lên:

- Kính mừng Lệnh Hồ công tử! Bữa nay là ngày đại hỉ của công tử, sẽ gặp nhiều sự hân hoan! Người này lùn tịt, béo ỳ chính là Lão Đầu Tử.

Theo sau là bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu cả Huỳnh Bá Lưu, Du Tấn, Mạc Bắc song hùng... đều lên hết.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội tiến ra nghinh đón, chàng nói:

- Tại hạ chịu di mệnh của Định Nhân sư thái bất đắc dĩ mà phải đứng ra cất đặt công việc trong môn hộ phái Hằng Sơn, nên không dám khinh động đến các vị bằng hữu. Ai ngờ lại được các vị đều đến tương hội. Thật là hân hạnh cho tại hạ.

Những người này đều đã đi theo Lệnh Hồ Xung lên đánh Thiếu Lâm. Trải qua một phen chiến đấu sinh tử, dĩ nhiên họ đã thành bạn hữu trong cơn hoạn nạn với Lệnh Hồ Xung. Đoàn người ồ ạt kéo lên bu quanh Lệnh Hồ Xung rất là thân thiết.

Lão Đầu Tử nói:

- Anh em nghe tin Lệnh Hồ công tử đã đón tiếp được thánh cô ra ngoài ai nấy đều hoan hỉ vô cùng. Nay công tử lại lên trọng nhiệm chức chủ môn phái Hằng Sơn. Việc này như sấm nổ trên chốn giang hồ. Có lý nào anh em chúng ta lại không biết? Bữa nay nếu chúng ta không lên núi nói lời chúc hạ thì thật là tội đáng chết.

Những người này tính khí hào hiệp hành động mau lẹ rất hợp với Lệnh Hồ Xung.

Mọi người nói dăm ba câu rồi cùng nhau cười ồ.

Lệnh Hồ Xung từ ngày lên núi Hằng Sơn, chàng đối với bọn ni cô và cô nương ăn nói cũng như hành động đều phải giữ ý từng ly từng tý, thỉnh thoảng gặp dịp mới cười nói với Đào cốc lục tiên một lúc. Nhưng chỉ được vài ba câu là họ đâm ngang càn bừa, càng nói nhiều càng loạn xà ngầu.

Bây giờ đột nhiên chàng được gặp nhiều bạn hữu thì nổi vui mừng kể sao cho xiết?

Huỳnh Bá Lưu nói:

- Chúng ta là bọn khách đột ngột, phái Hằng Sơn vị tất đã chuẩn bị được rượu thịt đồ ăn thức uống cho bọn thô hào này nên chúng ta đã gánh cả lên núi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy càng hay.

Chàng nghĩ bụng:

- Tình trạng này cũng giống như cuộc quần hùng đại hội trên Ngũ Bá Cương.

Đang lúc nói chuyện lại thêm mấy trăm người chạy lên núi.

Kế Vô Thi nói:

- Công tử! Chúng ta đã là người trong nhà thì bất tất phải dùng lối khách sáo? Nơi đây các vị nữ đệ tử của công tử đều là những người văn nhã khép nép. Nếu kêu họ đến để giúp việc cho bọn thô hào chúng ta thì thật là bất tiện. Theo ý kiến của tiểu đệ thì ai nấy làm lấy mà dùng, đừng ai kêu ai nữa, để khỏi làm bận rộn cho người khác.

Lúc ấy ở trên ngọn Kiến Tinh cực kỳ huyền ảo. Quần đệ tử phái Hằng Sơn không ngờ lại có nhiều tân khách đến mừng như vậy, ai cũng lấy làm hứng khởi trong lòng. Chỉ có bọn đệ tử lão thành biết nhiều hiểu rộng mới rõ bọn tân khách tới đây đều là những hạng tứ chiếng giang hồ. Tuy trong số này chẳng thiếu gì nhân vật nổi danh nhưng đều là những tay cao thủ tà phái hoặc những anh hùng lực lâm, hay hào khách về phe hắc đạo.

Quy củ phái Hằng Sơn trước nay cực kỳ nghiêm cẩn. Quần đệ tử ai nấy đều giữ mình trong sạch tự trọng. Ngay đến những hào sĩ chính giáo cũng ít người qua lại. Còn đối với những nhân vật tả đạo bàng môn thì tuyệt không nhìn dỗi gì đến. Không ngờ bữa nay bọn người ô hợp kéo đến núi Kiến Tinh như ong vỡ tổ. Có

điều họ thấy chương môn bản phái cùng bọn này tay bắt mặt mừng, thái độ cực kỳ thân thiết, nên họ chỉ ngấm ngấm tắc lưỡi mà thôi.

Vào khoảng giờ Ngọ mấy trăm hán tử gánh lên núi gà vịt trâu dê cơm rượu bánh trái chẳng thiếu thứ gì.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới hiện nay mình đã làm chương môn phái Hằng Sơn thì phải cung phụng đức quan âm âm trắng mà lại sát sinh rất nhiều thì không khỏi có điều ngạo mạn các bậc tổ tiên đời trước phái này. Chàng liền sai bọn hán tử phải rời xuống sườn núi vài chục trượng để làm bếp nấu nướng. Tuy nhiên mùi rượu thịt thơm lừng vẫn bay lên tới nơi. Quần ni chỉ ngấm ngấm chau mày.

Quần hào ăn cơm trưa rồi liền đến ngồi ở khu đất trống rộng rãi trước am chính trên ngọn Kiến Tĩnh.

Lệnh Hồ Xung ngồi ở mé tây. Mấy trăm tên nữ đệ tử theo thứ tự lớn nhỏ đứng ở phía sau chàng. Bỗng nghe tiếng đồn tiếng sáo nổi lên. Một đoàn nhạc thủ thổi tiêu, thổi sáo đang tiến lên đỉnh núi. Trung gian hai lão già áo đen rảo bước tiến lên trước.

Lão già mé tả đồng dục lên tiếng:

- Đông Phương giáo chủ ở Triều Dương thân giáo ủy nhiệm tả hữu quang minh sứ giả đến chúc hạ Lệnh Hồ đại hiệp vinh nhiệm chức chương môn phái Hằng Sơn. Bản giáo xin kính cẩn chúc hạ phái Hằng Sơn ngày một mở mang rộng rãi, oai danh Lệnh Hồ chương môn lừng lẫy vô lâm.

Lời nói vừa dứt quần hào đều ồ lên một tiếng.

Những hào sĩ tả đạo số đông có mối liên quan với Ma giáo mà lại nhiều người đã uống phải Tam thi não thần đan vừa nghe đến bốn chữ "Đông Phương giáo chủ" đều táng đờm kinh hồn. Nhiều hào sĩ quen biết hai lão này. Lão mé tả là Huỳnh diện tôn giả Giả Bố. Người mé hữu họ Thượng Quan tên Vân, ngoại hiệu là Điều hiệp. Giả Bố cùng Thượng Quan Vân là hai nhân vật trợ thủ rất đắc lực cho Đông Phương Bất Bại. Bản lãnh hai người này cao thâm hơn các vị chương môn cùng bang chúa các môn phái. Họ đã hoành hành mấy chục năm trời tại vùng Bắc sông Hoàng Hà và đã sát hại không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Sau hai lão này bị Đông Phương Bất Bại thu phục rồi gia nhập Triều Dương thân giáo làm đại tướng dưới trướng Đông Phương Bất Bại. Chuyển này

Đông Phương Bất Bại phái hai lão thân hành tới đây là có ý trọng vọng Lệnh Hồ Xung. Trong bọn quần hào thấy hai người đến, quả nửa đều đứng dậy.

Lệnh Hồ Xung tiến ra nghênh tiếp nói:

- Tại hạ cùng Đông Phương giáo chủ vốn chưa quen biết. Nay nhọc lòng đại giá hai vị tới đây khiến cho tại hạ sợ hãi khôn xiết.

Chàng thấy Huỳnh diện tôn giả Giả Bố mặt gầy khô đét, nước da vàng ửng nhưng huyết thái dương nhô cao lên bằng hạt đào. Còn điều hiệp Thượng Quan Vân thì tay chân dài ngoằng nghèo, song cặp mắt sáng quắc lúc dòm ngó nhanh như điện chớp thì đủ biết công lực hai người này vào hạng rất cao thâm.

Giả Bố nói:

- Bữa nay là ngày đại hỷ của Lệnh Hồ đại hiệp, Đông Phương giáo chủ nói là đáng lý lão nhân gia thân hành tới đây ngỏ lời chúc hạ mới phải, nhưng vì bị công việc giáo hội bận chân chẳng thể chia mình ra được. Mong Lệnh Hồ chưởng môn miễn trách cho.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cứ coi Đông Phương Bất Bại còn bày đặt cuộc này thì dĩ nhiên Nhậm giáo chủ chưa đoạt lại được ngôi giáo chủ. Không hiểu lão cùng Hương đại ca và Doanh Doanh hiện giờ ở đâu? An nguy thế nào?

Giả Bố quay lại ngó bọn tả hữu một cái rồi nói:

- Chút bạc lễ này là để tỏ tác dạ ân cần của Đông Phương giáo chủ! Xin Lệnh Hồ chưởng môn vui lòng thu nạp.

Đòn sáo lại nổi lên. Hơn một trăm tên hán tử khiêng bốn chục rương lớn sơn đỏ đi lên. Mỗi chiếc rương phải do bốn hán tử khiêng mới nổi mà xem ra cước bộ bọn chúng rất trầm trọng. Xem chừng đồ vật xếp trong rương không phải là thứ hàng nhẹ nhõm.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Đại gia hai vị quang lâm đã là một sự vinh dự khôn tả cho Lệnh Hồ Xung này rồi. Thế mà hai vị còn đưa trọng lễ thì chẳng khi nào tại hạ dám bái lãnh, nhờ hai vị về phúc bẩm Đông Phương

giáo chủ tại hạ xin có lời đa tạ. Quần đệ tử phái đều thanh tu cần khổ không dùng đến những vật sa hoa trân quý.

Giả Bố đáp:

- Lệnh Hồ chương môn mà không vui lòng thu nhận bạc lễ thì tại hạ cùng Thượng Quan huynh đây thật lâm vào tình trạng khó bề giải quyết biết làm thế nào được?

Giả Bố nghiêng đầu đi một chút nhìn Thượng Quan Vân hỏi:

- Thượng Quan lão đệ! Tiểu huynh nói vậy có đúng không?

Thượng Quan Vân đáp gọn một câu:

- Đúng.

Thanh âm gã này cực kỳ vang dội. Gã chỉ nói một tiếng "đúng" cũng đủ làm chấn động lá nhĩ mọi người, cơ hồ thủng cả màng tai. Chắc gã cũng tự biết tiếng mình lớn quá, nên ít khi mở miệng. Từ lúc gã lên núi tới giờ mới nói có một tiếng này mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lấy làm khó nghĩ. Chàng tự hỏi:

- Hằng Sơn là một môn phái trong chính giáo đối với phe ma giáo khác nào nước với lửa. Dù hai bên chưa đến nỗi đánh nhau, nhưng cũng chẳng thể nào kết giao với nhau được. Hơn nữa Nhân giáo chủ và Doanh Doanh lại sắp kéo đến tìm Đông Phương Bất Bại để thanh toán. Vậy ta thu nhận lễ vật của bọn này thế nào được?

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Xin hai vị huynh đài về phúc bẩm cùng Đông Phương tiên sinh những lễ vật mà tiên sinh có lòng hậu tứ, tại hạ không dám thu nhận. Nếu hai vị không chịu đưa về thì tại hạ bắt buộc phải phái người đưa hoàn lại bên tổng đàn quý giáo.

Giả Bố tủm tỉm cười hỏi:

- Lệnh Hồ chương môn có biết trong bốn chục rương này đựng những thứ gì không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ không biết.

Giả Bố cười nói:

- Lệnh Hồ chương môn cứ coi xem sẽ rõ và nhất định không khước từ nữa. Trong bốn chục rương này không phải chứa hoàn

toàn lễ vật của Đông Phương giáo chủ. Ngoài ra còn có một phần thuộc quyền sở hữu của Lệnh Hồ chương môn. Bọn tại hạ khiêng cả tới đây thì chỉ là trả vật về cho chủ cũ mà thôi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại của tại hạ? Nó là những thứ gì vậy?

Giả Bố tiến lên một bước khẽ nói:

- Bên trong đại đa số là đồ của Nhậm đại tiểu thư còn lưu lại trên Hắc Mộc Nhai, tỷ như quần áo đồ trang sức cùng những vật thường dùng. Đông Phương giáo chủ sai bọn tại hạ đưa tới đây để cung cấp đồ ứng dụng cho Nhậm đại tiểu thư. Chỉ có một phần là ít bạc lễ của giáo chủ kính tặng Lệnh Hồ đại hiệp và Nhậm đại tiểu thư. Những vật kiện hỗn tạp dính líu với nhau muốn chia ra cũng không được. Lệnh Hồ chương môn chẳng nên khách khí làm chi. Ha ha! Ha ha!

Lệnh Hồ Xung là người mau lẹ khoát đạt. Trước nay chàng không câu nệ tiểu tiết. Chàng thấy Đông Phương Bất Bại sai đưa lễ mừng với tác dạ chí thành, mà bên trong lại còn nhiều đồ vật cùng xiêm áo của Doanh Doanh, chàng không tiện kiên quyết cự tuyệt liền cười ha hả nói:

- Nếu vậy tại hạ xin đa tạ!

Bỗng thấy một tên nữ đệ tử lẹ bước đi vào bẩm:

- Xung Hư đạo trưởng, chương môn phái Võ Dương thân hành đến chúc hạ.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, vội ra trước cửa núi nghinh tiếp. Chàng thấy Xung Hư dẫn tám tên đệ tử lên núi, liền khom lưng thi lễ nói:

- Đạo gia đạo trưởng tới đây khiến cho Lệnh Hồ Xung này cảm kích muôn vàn.

Xung Hư đạo trưởng cười nói:

- Nay lão đệ vinh nhiệm chức chương môn phái Hằng Sơn, bản đạo được tin vui mừng khôn xiết. Bản đạo còn nghe nói hai vị đại sư Phương Chứng, Phương Sinh chùa Thiếu Lâm cũng đến chúc mừng lão đệ. Không hiểu hai vị đã tới chưa?

Lệnh Hồ Xung lại càng kinh hãi ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Giữa lúc ấy trên đường lên núi có một đoàn tăng nhân đi tới. Hai người đi đầu tay áo rộng thùng thình tung bay trước gió. Chính là Phương Chứng và Phương Sinh nhị vị đại sư.

Phương Chứng đại sư nói lớn:

- Xung Hư đạo huynh! Cước trình của đạo huynh lẹ thật. Ai ngờ đạo huynh lại đến trước bọn bản tăng?

Lệnh Hồ Xung xuống núi đón lên. Chàng hô lớn:

- Hai vị đại sư thân hành giá lâm khiến cho Lệnh Hồ Xung thật áy náy.

Phương Sinh đại sư cười đáp:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp đã ba lần lên chùa Thiếu Lâm mà bọn bản tăng mới đến bái sư một lần bất quá là theo lẽ "có đi có lại mới toại lòng nhau".

Lệnh Hồ Xung đang mời các nhà sư chùa Thiếu Lâm và các đạo nhân phái Võ Đang lên núi.

Quần hùng thấy chưởng môn hai phái lớn thân hành giá lâm thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Giả Bố cùng Thượng Quan Vân đưa mắt nhìn nhau rồi đứng yên một bên. Đối với việc Phương Chứng, Phương Sinh, Xung Hư lên núi chúng giả vờ như không thấy gì. Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng vào ngôi ghế trên.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta còn nhớ ngày trước sư phụ lên nhậm chức chưởng môn phái Hoa Sơn phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang không có chưởng môn thân hành đến chúc hạ mà chỉ sai người đại diện đưa lễ mừng. Khi đó ta tuy còn nhỏ tuổi không biết rõ các vị tân khách. Nhưng sau cùng sư phụ, sư nương thuật lại cho quần đệ tử biết chuyện vẻ vang ngày lên giữ chức chưởng môn mà không nói tới có chưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang đại giá thân lâm. Bữa nay hai vị đồng thời đến đây chẳng lẽ thực tình đến để mừng ta hay còn có dụng ý gì ?

Lúc này trên núi những tân khách lục tục kéo đến không ngớt. Đại đa số là bọn quần hào bữa trước đã tham gia việc tấn công chùa Thiếu Lâm.

Liếp theo những phái Côn Luân, Diễn Thương, Nga Mi, Không Động, Cái Bang đều phái người đại diện chưởng môn nhân và bang chúa đưa lễ vật đến mừng.

Hồi 162

Phái Hằng Sơn thu nạp Nam Đồ

Lệnh Hồ Xung thấy tân khách đến đông thì trong lòng vui vẻ nghĩ thầm:

- Bọn họ đều vì nể phái Hằng Sơn cùng Định Nhân sư thái mới đến mừng lễ chứ những như mình thì làm gì được thế.

Chỉ còn thiếu những phái Tung Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn là không phái người tới mừng. Bỗng nghe mấy tiếng ùng ùng nổi lên, đó là pháo hiệu giờ tốt đã đến. Lệnh Hồ Xung chấp tay xá vòng quanh một lượt rồi đồng dục tuyên bố:

- Định Nhân sư thái, chương môn đời trước phái Hằng Sơn, không may bị người ám toán, đồng thời Định Dật sư thái cũng viên tịch. Lệnh Hồ Xung này kính cần tuân di mệnh của Định Nhân sư thái lên tiếp nhiệm chương môn hộ phái Hằng Sơn. Nay được các vị tiền bối, các vị bằng hữu không rẻ bỏ, đại giá quang lâm. Phái Hằng Sơn từ trên xuống dưới thực lấy làm vinh hạnh vô cùng.

Chuông trống nổi lên một hồi. Quân đệ tử phái Hằng Sơn xếp thành hai hàng thứ tự tiến vào. Bốn tên đại đệ tử là Nghi Thanh, Nghi Hòa, Nghi Chân, Nghi Chất đi giữa tiến đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cúi mình thi hành lễ.

Lệnh Hồ Xung xá dài đáp lại:

Nghi Hòa lên tiếng:

- Bốn vật pháp khí của phái Hằng Sơn do tổ sư là Hiếu Phong sư thái truyền lại. Trước nay chương môn bản phái vẫn tiếp giữ. Nay Lệnh Hồ sư huynh lên nhậm chức Tân chương môn xin thu lãnh lấy.

Lệnh Hồ Xung đáp lại:

- Xin vâng.

Bốn tên đệ tử này tay cầm pháp khí theo thứ tự đưa lên. Bốn vật pháp khí đó là: một cuốn kinh, một cái mõ, một tràng hạt và một thanh đoản kiếm.

Lệnh Hồ Xung trông thấy mõ và tròng hạt không khỏi luống cuống. Nhưng chàng cũng đưa tay ra đón lấy. Chàng nhìn xuống không dám tiếp xúc mục quang với quần hào. Nghi Hòa lại nói:

- Phái Hằng Sơn có bốn điều đại giới luật: Nhất giới là giết càn người vô tội. Nhị giới là bạo loạn hành hung. Tam giới là phạm thượng ngỗ nghịch. Tứ giới là kết giao với bọn gian tà. Chương môn sư huynh nên thực hành và đốc xuất đệ tử cho ai nấy phải tuân theo.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin vâng.

Chàng nghĩ thầm:

- Ba giới trên thì không có gì đáng nói, nhưng còn khoản không kết giao với bọn gian tà thì khó mà tuân hành được. Hiện nay trong bọn tân khách lên núi quá nửa là hào sĩ phe tả đạo bàng môn.

Nghi Chân nói:

- Xin mời chương môn nhân sư huynh vào am để khấu bái tượng tổ sư cùng các vị chương môn đời trước.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng.

Chàng toan trở gót, bỗng thấy trên đường lên núi có tiếng hô:

- Minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái kiếm phái có lệnh: Lệnh Hồ Xung không được thiện tiện cướp ngôi chương môn phái Hằng Sơn.

Tiếng hô vừa dứt năm người chạy như bay tới nơi. Phía sau còn mấy chục người đi theo. Năm người đi trước đều cầm một lá cờ gấm. Đó là minh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái. Năm người này đi đến trước mặt Lệnh Hồ Xung còn cách bảy tám trượng thì dừng lại. Người đi giữa thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt, nước da vàng ửng vào cỡ ngoài năm chục tuổi.

Lệnh Hồ Xung nhận ra người đó họ Lâm tên Hậu, ngoại hiệu là đại âm dương thủ. Hắn là một tên hảo thủ ở phái Tung Sơn. Ngày trước ở cõi Hoàng Giao tỉnh Hà Nam, Lệnh Hồ Xung đã cùng hắn động thủ. Thanh trường kiếm xuyên qua hai bàn tay hắn, vì thế mà kết mối thâm thù.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra là Lâm huynh!

Lâm hậu phát là cờ găm trong tay một cái rồi nói:- Hằng Sơn là một trong Ngũ nhạc kiếm phái nên tuân theo mệnh lệnh của Tả minh chủ.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Lệnh Hồ Xung này tiếp thụ chức chưởng môn phái Hằng Sơn rồi có gia nhập Ngũ nhạc kiếm phái hay không là còn tùy theo cuộc thương nghị nội bộ.

Lúc này đã có mấy chục người chạy đến gần. Đó là bọn đệ tử các phái Hoa Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn và Tung Sơn. Tám người phái Hoa Sơn đều là sư đệ của Lệnh Hồ Xung ngày trước còn bọn đệ tử các phái Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn thì Lệnh Hồ Xung cũng quen biết một phần. Mấy chục người chia thành bốn hàng tay nắm chuôi kiếm lặng lẽ không nói gì.

Lâm Hậu nói:

- Phái Hằng Sơn trước nay đều do những vị nữ ni đã xuất gia chấp chưởng quyền hành trong môn phái. Lệnh Hồ Xung là đàn ông sao lại phá hoại quy củ mấy trăm năm của phái này?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Quy củ là do người đặt ra thì cũng có thể do người thay đổi. Đó là việc riêng của bản phái, không liên quan gì đến người ngoài.

Trong đám quần hào đã có nhiều người nhìn vào mặt Lâm Hậu mà la ó thóa mạ.

- Việc riêng của phái Hằng Sơn người ta sao lại có phái Tung Sơn đến can thiệp?

- Mẹ kiếp! Không rút đi cho khuất mắt ta!

- Ngũ nhạc minh chủ là cái cóc gì? Minh chủ cái con khỉ! Thật quân mặt dày không biết thẹn.

Lâm Hậu nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những kẻ thốt ra những lời thô tục cũng đến đây làm chi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đó là các vị huynh đài, bạn hữu với tại hạ đến xem lễ.

Lâm Hậu nói:

- Thế thì phải rồi! Điều thứ tư trong tứ đại giới điều của phái Hằng Sơn này là gì?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Hắn còn muốn rắc rối. Vậy ta sửa cho hắn một trận mới được.

Chàng liền đáp:

- Điều thứ tư là cấm kết giao với kẻ gian tà. Tỷ dụ những người như Lâm huynh, Lệnh Hồ Xung này nhất định không kết bạn.

Quần hào nghe nói đều phá lên cười rồi hô:

- Hỡi quân gian tà! Cút đi cho lẹ!

Lâm Hậu xoay mình một chút ngó Phương Chứng phương trượng và Xung Hư đạo nhân nói:

- Hai vị chưởng môn hiện nay là sao bắc đẩu, núi Thái Sơn trong võ lâm. Lòng người ai cũng ngưỡng mộ. Vậy xin hai vị tuyên bố cho một lời công đạo. Lệnh Hồ Xung đã dắt díu biết bao nhiêu loài yêu ma quỷ quái đến phái Hằng Sơn. Như vậy có phải là gã đã phạm vào điều luật không được kết giao với bọn gian tà của phái này không? Hiện phái Hằng Sơn nổi tiếng là danh môn chính phái đã trải bao đời. Có lý đâu hai vị lại tọa thị điềm nhiên?

Phương Chứng đại sư ho hắng mấy tiếng rồi ngáp ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Trong lòng nhà sư nghĩ rằng: gã kia nói cũng có lý. Trong quảng trường này quả nhiên đa số là những hào sĩ bàng môn tả đạo. Chẳng lẽ mình lại yêu cầu Lệnh Hồ Xung đuổi bọn họ xuống núi được ư?

Bỗng nghe trên đường núi có thanh âm đàn bà trong trẻo la lên:

- Nhậm đại tiểu thư ở Triều Dương thần giáo đã tới.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thầm, bất giác chàng miệt mài kêu:

- Doanh Doanh cũng tới rồi.

Chàng vội chạy ra sườn núi coi thì thấy hai đại hán tử khiêng một cỗ kiệu nhỏ đang chạy như bay lên sườn núi.

Sau kiệu có bốn ả nữ tỳ áo xanh chạy theo.

Lâm Hậu lớn tiếng:

- Cả nhân vật ma giáo cũng đến rồi! Như vậy còn chưa phải là kết giao với bọn gian tà ư?

Quần hào nghe Doanh Doanh tới nơi, mười phần có đến tám chạy ra trước đường sơn đạo để nghênh tiếp. Tiếng hoan hô vang động cả góc trời. Quần đệ tử phái Tung Sơn thấy thanh thế bên địch hùng hậu như vậy thì nghĩ rằng:

- Địch nhiều mà ta ít. Địch mạnh mà ta yếu. Nếu đối phương trở mặt mà gây thành động thủ thì cục diện này khó mà dàn xếp được.

Bỗng thấy quần hào tiên hô hậu ủng rước cỗ kiệu nhỏ đi vào quảng trường rồi đặt xuống.

Mà kiệu vén lên, mọi người trông rõ một vị nữ lang tuyệt đẹp mình mặc áo xanh lợt. Nàng chính là Doanh Doanh.

Quần hào lớn tiếng hô:

- Thánh cô! Thánh cô!

Rồi nhất tề khom lưng thi lễ.

Coi cử chỉ và vẻ mặt của bọn họ đối với Doanh Doanh phần tỏ ra kính sợ, phần tỏ ra bội phục. Nổi vui mừng phát ra từ đáy lòng.

Lệnh Hồ Xung tiến lại gần mấy bước, mỉm cười nói:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh cũng đến đây ư?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Bữa nay là ngày đại hỉ của Lệnh Hồ huynh, tiểu muội không đến thế nào được?

Nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy trong trường có cả Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo nhân. Nàng liền tiến lại khom lưng cất tiếng:

- Phương trượng đại sư! Chưởng môn đạo trưởng! Tiểu nữ xin thi lễ.

Phương Chứng và Xung Hư đồng thời đáp lễ.

Hai lão nghĩ thầm trong bụng:

- Kể ra thì dù có tha thiết với Lệnh Hồ Xung đến đâu thì bữa nay cũng không nên tới. Hành động chỉ làm khó cho Lệnh Hồ Xung.

Lâm Hậu lớn tiếng la:

- Cô nương này là một nhân vật trọng yếu trong ma giáo ở Hắc Mộc Nhai. Lệnh Hồ Xung! Có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung hững hờ đáp:

- Đúng thì đã sao?

Lâm Hậu nói:

- Trong bốn điều đại giới luật của phái Hằng Sơn đã có một điều quy định không được kết giao với bọn gian tà. Nếu người không chịu chặt đứt mối liên kết với những nhân vật gian tà thì không được làm chủ môn phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không được làm thì không được làm chứ có gì quan trọng?

Doanh Doanh đưa mắt nhìn chàng tỏ ra tình thâm vô hạn. Nàng nghĩ thầm:

- Lệnh Hồ huynh chỉ nghĩ tới ta, còn ngoài ra chẳng coi cái gì vào đâu cả.

Nàng liền hỏi:

- Ông bạn ấy là người thế nào? Vì lẽ gì y lại đến can thiệp vào việc của phái Hằng Sơn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Gã tự xưng là được Tả chương môn phái tới đây. Tay gã cầm đó là cây cờ lệnh của Tả chương môn. Đừng nói cây cờ nhỏ xíu của Tả chương môn mà ngay đích thân Tả chương môn đến đây cũng chẳng thể can thiệp vào việc của phái Hằng Sơn chúng ta.

Doanh Doanh gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Nàng nghĩ tới cuộc tử võ tại chùa Thiếu Lâm bữa trước, Tả Lãnh Thiên đã tìm thiên phương bách kế để làm khó dễ cho bên

mình. Hàn ngọc chân khí của lão lại làm gia gia nàng bị trọng thương, suýt nữa mất mạng. Bất giác lòng nàng tức giận vô cùng xẵng giọng hỏi:

- Ai bảo cái đó là minh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái? Hấn chỉ là người đến gạt...

Nàng chưa dứt lời, bóng hình thấp thoáng. Tay trái nàng cầm thanh đoản kiếm hàn quang lấp loáng đâm nhẹ tới ngực Lâm Hậu.

Lâm Hậu không ngờ một vị nữ lang khuynh quốc, thân hình tha thướt lại nói đánh là đánh liền. Trước biến diễn tuyệt không có một cử động nào lộ ra là sắp hành động. Nàng ra tay nhanh như điện chớp.

Doanh Doanh phóng kiếm đâm tới, Lâm Hậu muốn rút kiếm ra đỡ gạt thì không kịp nữa. Gã đành nghiêng người đi né tránh. Gã không ngờ Doanh Doanh ra chiêu này mới là hư chiêu. Người gã vừa di chuyển thì tay phải nói ra, lá cờ gấm bị đối phương đoạt mất. Doanh Doanh vẫn chưa ngừng lại. Nàng đâm liền năm mũi kiếm và đoạt luôn cả năm cờ gấm. Nàng sử kiếm chiêu và thân pháp hết như nhau. Năm chiêu cùng một kiểu. Nhưng nàng ra tay lẹ quá chừng, không để cho đối phương kịp để ý. Kiếm vừa phóng ra cờ đã vào tay. Nàng chuyển đến phía sau Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Xung ca! Quả nhiên toàn là cờ giả. Đây không phải là Ngũ lệnh kỳ của Ngũ nhạc kiếm phái mà là ngũ độc kỳ của Ngũ tiên giáo.

Nàng cầm trong tay năm lá cờ gấm giương ra cho mọi người coi thì năm lá cờ này ai cũng nhìn rõ: lá thì thêu con rắn xanh, lá thêu con rết hoặc con nhện, con bọ cạp, con bọ net là năm thứ độc vật. Hình thêu tươi sáng mà linh động như vật còn sống, chứ đâu phải là cờ lệnh của Ngũ nhạc kiếm phái. Bọn Lâm Hậu khiếp sợ đến trợn mắt, há miệng nói không lên lời. Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu và bao nhiêu người đều lớn tiếng reo hò để hoan hô Doanh Doanh. Quần hào ai cũng biết rằng sau khi Doanh Doanh đoạt được cờ lệnh lập tức nàng đánh tráo đem ngũ độc kỳ thay vào Ngũ nhạc lệnh kỳ. Có điều thủ cước nàng mau lẹ quá chừng, chẳng một ai trông thấy nàng có cử động thay đổi cờ lệnh.

Doanh Doanh la gọi:

- Lam giáo chủ!

Trong đám đông bỗng thấy một mỹ nữ ăn mặc theo kiểu người mèu tiến ra cười hỏi:

- Thánh cô có điều chi dạy bảo?

Mỹ nữ này tức là giáo chủ Ngũ tiên giáo tên gọi Lam Phượng Hoàng.

Doanh Doanh hỏi:

- Ngũ độc kỳ của quý giáo sao lại lọt vào tay bọn Tung Sơn?

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Mấy tên đệ tử phái Tung Sơn này đều là bạn hữu với bọn nữ đệ tử dưới trướng tại hạ.

Chắc bọn chúng đã dùng lời đường mật để đánh lừa lấy Ngũ độc kỳ đến đây giở trò này.

Doanh Doanh nói:

- Té ra là thế! Vậy năm lá cờ này xin hoàn lại quý giáo chủ.

Nàng nói xong liệng năm lá cờ tới.

Lam Phượng Hoàng cười đáp:

- Xin đa tạ!

Rồi đón lấy lá cờ.

Lâm Hậu cất tiếng thóa mạ:

- Loài yêu nữ vô sỉ kia! Trước mặt lão gia mà người dám dùng yêu pháp để che mắt lão gia? Muốn tốt thì trả lại cờ lệnh cho lão gia.

Doanh Doanh cười hỏi:

- Người muốn đòi Ngũ độc kỳ thì sao không đòi ở nơi Lam giáo chủ?

Lâm Hậu không biết làm thế nào liền quay lại nói với Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng:

- Phương Chứng đại sư! Xung Hư đạo trưởng! Xin hai vị đạo cao đức trọng và lại là bậc tiền bối chủ trương công đạo vụ này cho.

Phương Chứng ngập ngừng đáp:

- Cái đó... ồ! Không được kết giao với kẻ gian tà. Trong giới luật phái Hằng Sơn đã có điều giới luật như vậy. Nhưng... nhưng bữa nay bạn hữu giang hồ đến coi diễn lệ, Lệnh Hồ chương môn chẳng thể đóng cửa không tiếp đón làm mất thể diện người ta...

Lâm Hậu đột nhiên trở vào đám đông lớn tiếng:

- Hần... hần... cũng như bọn này. Lệnh Hồ Xung kết bạn với bọn này...

Mọi người ngó theo ngón tay gã trở thì thấy hần trở vào một người thân thể cao lớn. Chính là Vạn lý độc hành Điền Bá Quang.

Mọi người ai cũng biết tiếng ác gã này đã đồn đại khắp giang hồ và là một tên đại đạo hái hoa.

Lâm Hậu lớn tiếng hỏi:

- Điền Bá Quang! Người đến núi Hằng Sơn làm chi?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ đến bái sư.

Lâm Hậu lấy làm kỳ hỏi:

- Bái sư ư?

Điền Bá Quang đáp:

- Đúng thế!

Đoạn gã chạy đến trước mặt Nghi Lâm hô lên:

- Thưa sư phụ! Đệ tử Điền Bá Quang xin vấn an sư phụ!

Nghi Lâm then quá mặt đỏ bừng lên, nghiêng mình né tránh đáp ứng:

- Người... người

Quần hào thấy Điền Bá Quang đường đường một đại hán tử mà lại dập đầu trước một vị tiểu cô nương xinh đẹp văn nhã thì rất lấy làm kỳ, không sao hiểu được. Vụ này chỉ có Lệnh Hồ Xung biết mà thôi. Nhưng chàng lúc đó cũng tưởng nói đùa một câu, ai ngờ hần lại cho là thực. Gã lại còn dập đầu lạy Nghi Lâm hô câu "sư phụ" mới thật tức cười.

Doanh Doanh cười nói:

- Điền sư phó đã có lòng cải tà quy chánh, quy đầu minh sư thư thế thì còn gì hay bằng? Phương Chứng đại sư! Kẻ có tội buông

lưỡi dao đồ tể có thể thành Phật. Con người đã biết hối lỗi quay về điều thiện. Đức Bồ Tát mở đường bạt độ cho y. Có phải vậy không?

Phương Chứng cả mừng đáp:

- Đúng thế! Điền sư phó quy đầu phái Hằng Sơn, từ nay nghiêm thủ thanh quy. Thật là một điều hạnh phúc cho võ lâm.

Doanh Doanh lớn tiếng hô:

- Chúng vị hãy nghe đây! Bữa nay chúng ta tới đây để quy đầu phái Hằng Sơn. Chỉ mong Lệnh Hồ chương môn chịu thu nạp là chúng ta thành đệ tử phái Hằng Sơn cả. A Di Đà Phật. Đệ tử phái Hằng Sơn đâu phải loại yêu tà?

Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh ngộ:

- Té ra Doanh Doanh đã liệu trước ta lên làm chương môn phái Hằng Sơn tất gặp nhiều điều khó khăn trở ngại, nên nàng đã kêu mọi người quy đầu phái Hằng Sơn.

Chàng lại nghĩ:

- Ta làm chương môn cho bọn đàn bà con gái thật là bền lèn. Nếu trong phái này thêm được nhiều nam đệ tử thì còn ai chê cười được nữa.

Đoạn chàng đồng dục cất tiếng hỏi:

- Nghi Hòa sư tỷ! Bản phái cò điều luật nào cấm thu nam đệ tử không?

Nghi Hòa đáp:

- Không có điều nào trong môn quy cấm thu nam đệ tử, nhưng...

Y nghĩ tới trong phái mình mà có nhiều nam đệ tử như vậy thì thật là bất tiện.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị muốn quy đầu phái Hằng Sơn thì còn gì hay bằng? Nhưng bất tất phải bá sư. Phái Hằng

Sơn sẽ thiết lập... một... một "Hằng Sơn biệt viện" để an trí các vị. Bên kia là hang Thông Nguyên, thật là một nơi rất tốt.

Hang Thông Nguyên ở bên cạnh ngọn núi Kiến Tính. Tương truyền về đời nhà Đường có ông tiên là Trương Quả Lão luyện thuốc ở đó. Trên tảng đá lớn núi Hằng Sơn hãy còn in vết chân lừa

ngựa ở mấy chỗ, người ta bảo đấy là vết chân lừa mà Trương Quả Lão dẫm chân lên. Tảng đá hoa cương cứng rắn như thế mà vết chân lừa in sâu như vậy, nếu không phải tiên nhân thì còn người trần nào làm được? Đường Huyền Tôn phong Trương Quả Lão làm Thông Nguyên tiên sinh. Vì thế hang núi này mang tên Thông Nguyên.

Hang Thông Nguyên tuy cách am chính trên đỉnh núi không xa là mấy, song từ hang lên đến đỉnh núi, đường sơn đạo cực kỳ hiểm trở. Lệnh Hồ Xung muốn đem bọn hào sĩ giang hồ an trí vào hang Thông Nguyên là có ý để cho nam nữ cách biệt hẳn nhau.

Phương Chứng đại sư nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy, gật đầu lên tiếng:

- Thế là hay lắm! Các vị bằng hữu đây đã quy đầu phái Hằng Sơn dĩ nhiên điều ước thúc về môn quy của bản phái này vụ này thật là mỹ sự rất lớn trong võ lâm.

Lâm Hậu thấy Phương Chứng đại sư tuyên bố như vậy biết là bữa này không còn cách nào cản trở Lệnh Hồ Xung lên tiếp nhiệm chức chương môn phái Hằng Sơn được nữa. Hắn đành truyền mệnh lệnh thứ hai của Tả Lãnh Thiên. Hắn đằng hắng một tiếng rồi đồng dục nói:

- Tả minh chủ của Ngũ nhạc kiếm phái còn có lệnh: Sáng sớm ngày rằm tháng ba, quần đệ tử trong Ngũ nhạc kiếm phái đều phải đến tụ hội ở núi Tung Sơn về việc lựa chọn chương môn nhân cho các phái. Vậy ai nấy phải đến đúng kỳ hạn chớ có lầm lỡ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Trong Ngũ nhạc kiếm phái, phái nào giữ phận riêng của phái ấy. Ý kiến này của ai đưa ra?

Lâm Hậu đáp:

- Bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn đều nhất tề đồng ý. Nếu phái Hằng Sơn đặc biệt có dị nghị tức là chống đối lại bốn phái kia, sẽ tự rước lấy những sự đau khổ vào mình.

Hắn quay lại hỏi bọn người phái Thái Sơn đi theo:

- Có phải thế không các vị?

Mấy chục người theo sau hắn đồng thanh đáp:

- Đúng thế!

Lâm Hậu cười lạt một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Lâm lão sư! Lão sư mất cờ thì lấy gì về để phúc trình cùng Tả minh chủ? Vậy tại hạ trả lại cờ cho lão sư.

Nàng nói xong vung tay phải một cái, liệng cây cờ găm lại.

Lâm Hậu bị đoạt mất cờ lệnh, trong lòng đang xao xuyến. Hắn thấy một lá cờ nhỏ bay tới, kinh phong rít lên vang tai thì nghĩ bụng:

- Đây là Ngũ độc kỳ của ả, nào có phải Ngũ nhạc lệnh kỳ, ta lấy làm cóc gì?

Trong lòng hắn đang xoay chuyển ý nghĩ thì ngọn cờ đã bay đến trước mặt nhằm đâm vào cổ họng hắn.

Lâm Hậu vươn tay ra nắm lấy. Đột nhiên hắn "ối" lên một tiếng, vội rút cờ đi, vì hắn cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng như bị lửa đốt, đau đớn không thể chịu được. Hắn giơ tay lên coi thì lòng bàn tay đã biến thành màu tím lợt, liền biết ngay cán cờ có bôi thuốc kịch độc vào đã bị Ngũ Độc giáo ám toán.

Lâm Hậu vừa kinh hãi vừa căm giận lớn tiếng thóa mạ:

- Yêu nữ...

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Bây giờ lão sư hô lên một tiếng "Lệnh Hồ chuông môn" và năn nỉ y thì tại hạ sẽ có thuốc giải.

Bằng không thì lão sư phải chặt cả cánh tay đó đi. Lâm Hậu vẫn biết Ngũ Độc giáo sử độc rất lợi hại. Hắn do dự một chút thấy lòng bàn tay trơ như gỗ mất hết cảm giác liền nghĩ bụng:

- Bao nhiêu công lực hoàn toàn ở hai tay, nếu bị hư tay là thành phế nhân hỏng cả một đời.

Trong lúc cấp bách hắn đành cất tiếng hô:

- Lệnh Hồ chuông môn! Chuông môn...

Lam Phượng Hoàng cười giục:

- Năn nỉ đi!

Lâm Hậu đành năn nỉ:

- Lệnh Hồ chương môn! Tại hạ đắc tội với chương môn. Xin chương môn ban cho... chút thuốc giải. Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Lam cô nương! Trước tình trạng khả lân này, cô nên cho y một chút thuốc giải.

Lam Phượng Hoàng mỉm cười quay lại đưa mắt cho một cô gái mèo đứng cạnh rồi vẫy tay ra hiệu. Cô gái mèo kia lấy gói giấy trắng nhỏ trong bọc ra, tiến lại mấy bước rồi liệng cho Lâm Hậu. Lâm Hậu tay trái đón lấy gói thuốc, đoạn lật đặt xuống núi. Hắn còn nghe tiếng cười vang của quần hào ở phía sau.

Lệnh Hồ Xung đồng dạc tuyên bố:

- Các vị bằng hữu! Các vị đã quy thuận phái Hằng Sơn và muốn đến cư trú ở biệt viện thì cần tuân giữ giới luật của bản phái. Thực ra giới luật này khi tuân hành cũng chẳng khó khăn gì. Chỉ một điều thứ tư: không được kết giao với bọn gian tà là hơi phiền một chút. Nhưng từ nay trở đi các vị tự coi mình là đệ tử phái Hằng Sơn mà đệ tử phái Hằng Sơn thì không phải hạng gian tà. Vậy lúc kết giao bạn hữu các vị cần để ý một chút.

Quần hào nổi lên hoan hô khen phải.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Các vị muốn uống rượu ăn thịt cũng được, nhưng vị nào ăn mặn rồi thì qua ngày hôm nay không được lên núi Kiến Phong, kể cả tại hạ nữa cũng tuân hành.

Phượng Chứng đại sư chấp tay lên niệm:

- Thiện tai! Thiện tai! Đất Phật thanh tịnh không nên tiết mặn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hay lắm! Thế là cuộc phong chương môn xong rồi. Chắc các vị đều đã đói lòng, vậy lấy cơm chay ra mà ăn. Tại hạ bồi tiếp phương trượng chùa Thiếu Lâm, chương môn phái Võ Đang cùng các vị tiền bối. Chúng ta hãy chờ đến mai hãy cùng nhau đánh chén.

Hồi 163

Chùa Huyền Không hội nghị tay ba

Hôm ấy toàn thể đều dùng cơm chay.

Ăn uống xong, Phương Chứng đại sư nói:

- Lệnh Hồ chúng môn! Lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh muốn thương nghị cùng chúng môn một việc.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ xin tuân lời.

Chàng nghĩ bụng:

- Chúng môn hai phái lớn trong võ lâm đều thân hành đến núi Hằng Sơn tức là có việc trọng yếu

muốn đem ra thương nghị. Ngọn Kiến Tĩnh này rần rông hỗn tạp, bất cứ chỗ nào cũng tai vách mạch rừng.

Chàng liền dẫn dò bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh chia nhau mời mọc tân khách rồi chàng quay lại nói với Phương Chứng, Xung Hư:

- Dưới ngọn núi này bên cửa Từ Diêu có ngọn Thúy Bình Sơn. Vách núi dựng đứng, nhẵn bóng như gương. Trên núi có chùa Huyền Không. Đó là một nơi thắng cảnh. Nếu hai vị tiên bối có nhã hứng thì Lệnh Hồ Xung này dẫn các vị đi chơi một lát nên chăng?

Xung Hư đạo nhân đáp:

- Bần đạo từng nghe chùa Huyền Không trên núi Thúy Bình Sơn dựng lên đời Bắc Ngụy. Nơi đây cực kỳ hiểm trở, khỉ vượn cũng không thể trèo lên tới nơi được, thế mà có người kiến tạo nên ngôi chùa. Bần đạo đang muốn đến coi cho mở rộng tầm mắt.

Lệnh Hồ Xung liền dẫn hai người xuống núi Kiến Tĩnh, qua cửa Từ Diêu đi đến chân núi Thúy Bình. Máy người ngừng đầu trông lên thấy hai tòa lầu các cao chót vót trên đỉnh núi, thật giống lầu các của người tiên mọc ra ở giữa đám mây.

Phương Chứng đại sư thở dài nói:

- Người dựng ra lầu đài các này thật có ý muốn lên mở cửa nhà trời. Thế mới biết trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người không có chí mà thôi.

Ba người liền thi triển khinh công cất bước lên núi, đến chùa Huyền Không. Chùa Huyền Không gồm hai tòa lầu các đều cao ba tầng chia lên không gian mấy chục trượng. Giữa hai tòa nhà lầu cách nhau chừng mấy chục thước nối vào nhau bằng một cây cầu treo lơ lửng. Trong chùa có một mục già trông nom quét tước. Mục thấy ba người tới nơi đã không chào hỏi lại không hành lễ, chỉ giương mắt lên mà nhìn.

Mười mấy bữa trước đây, Lệnh Hồ Xung cùng bọn Nghi Hòa, Nghi Lâm lên chùa nên biết rõ mục bộc phụ này vừa câm, vừa điếc, chẳng hiểu chút gì. Lệnh Hồ Xung không lý gì đến mục, liền cùng Phương Chứng, Xung Hư bước lên cầu.

Cây cầu treo này rộng chừng vài thước. Nếu là người thường trèo lên nhìn ra bốn mặt đều là cõi mệnh mông bát ngát, mây quần dưới chân thì tưởng chừng như mình đang lên trời, không khỏi dao động tâm thần, chân tay luống cuống. Nhưng ba người này đều là những tay cao thủ hạng nhất lên chỗ thắng cảnh này lại cảm thấy trong lòng khoan khoái.

Phương Chứng và Xung Hư nhìn về phương bắc thấy ẩn hiện một tòa thành quách giữa đám khói mây. Mọi người còn nhìn thấy giữa hai ngọn núi có giòng nước chảy về phía đông. Hình thế cực kỳ hùng vĩ hiểm trở.

Phương Chứng nói:

- Người xưa có câu: "Một người đóng lại, muôn người không mở ra được". Hình như thế nơi đây đúng là thế đó.

Xung Hư nói:

- Về đời Bắc Tống, Dương lão linh công giữ cửa tam quan đóng binh ở đây. Chốn này là nơi trọng yếu nên các binh gia đều muốn tranh đoạt. Vì vậy họ tới đây mới nhận thấy chùa Huyền Không là một công trình quý khốc, thần kinh, đáng ghê cho nghị lực người xưa. Nhưng khi coi tới quãng đường sơn đạo thẳng tắp dài năm trăm dặm thì công khai phá còn ghê gớm hơn nhiều. Việc kiến tạo chùa Huyền Không này chưa đáng kể vào đâu.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Thừa đạo trưởng! Quãng đường sơn đạo năm trăm dặm mà đạo trưởng nói đây đều do nhân công khai thác ư?

Xung Hư đáp:

- Sử chép rằng: Đời Ngụy Võ Đế, năm đầu niên hiệu Thiên Hưng, đánh dẹp nước Yên đưa quân từ núi Trung Sơn về Bình Thành đã điều động mấy vạn sĩ tốt khai phá núi Hằng Lĩnh làm một đường giao thông năm trăm dặm thẳng từ cửa Tử Diêu này. Cửa Tử Diêu là đầu đường phía bắc con đường thẳng đó.

Phương Chứng nói:

- Con đường thẳng ngoài năm trăm dặm này dĩ nhiên phần lớn là đường thiên nhiên. Bắc Ngụy hoàng đế phát mấy vạn sĩ tốt chỉ là để phá mấy ngọn núi ngăn trở trung gian mà thôi. Tuy nhiên đó cũng là một công trình cực kỳ hiện đại khiến người nghe đến phải lắc đầu lè lưỡi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không trách có nhiều người muốn làm hoàng đế. Chỉ cần hô lên một tiếng là mấy vạn sĩ tốt phải khai sơn phá thạch bạt thành đường thẳng.

Xung Hư nói:

- Tự cổ chí kim biết bao anh hùng hào kiệt khó lòng bước qua được quan ải "quyền thế". Đừng nói chuyện làm hoàng đế mà ngay trong võ lâm hiện nay sở dĩ nổi trận phong ba, gây cuộc phân tranh không dứt cũng chỉ vì hai chữ "quyền thế" mà ra.

Lệnh Hồ Xung run lên nghĩ thầm:

- Lão đưa vào chính đề rồi đây.

Chàng liền nói:

- Văn bối thật chưa hiểu rõ, mong rằng hai vị tiền bối chỉ điểm thêm cho.

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chương môn! Bữa nay phái Tung Sơn sai Lâm lão sư dẫn một đoàn người tới đây vì mục đích gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Y truyền đạt hiệu lệnh của Tả minh chủ không cho văn bối tiếp nhiệm chức chương môn phái Hằng Sơn.

Phương Chứng lại hỏi:

- Tại sao Tả minh chủ lại không muốn cho thí chủ lên ngôi chưởng môn phái Hằng Sơn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lúc còn ở Thiếu Lâm bảo tự, văn bối đã đắc tội với y, nên y thống hận văn bối không biết đến đâu mà nói...

Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Tả minh chủ còn muốn đem Ngũ nhạc kiếm phái hợp vào làm một mà văn bối đã mấy lần phá rối kế hoạch của y.

Phương Chứng lại hỏi:

- Tại sao chưởng môn lại ngăn cản kế hoạch của y?

Lệnh Hồ Xung ngăn người một lúc không biết trả lời thế nào.

Phương Chứng lại hỏi:

- Phải chăng chưởng môn cho việc hợp Ngũ nhạc kiếm phái vào làm một là không ổn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi đó văn bối không nghĩ tới việc này có ổn hay không, chỉ vì thấy phái Tung Sơn muốn uy hiếp phái Hằng Sơn lại giả làm giáo chúng Ma giáo cướp bắt đệ tử phái Hằng Sơn, vây đánh Định Tĩnh sư thái bằng những thủ đoạn hèn mạt. Văn bối gặp việc bất bình nên ra tay viện trợ. Văn bối nghĩ rằng: việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái nếu là mỹ sự thì sao phái Tung Sơn không mời chưởng môn các phái đến thương nghị một cách đường hoàng mà lại giở trò ném đá giấu tay?

Xung Hư gật đầu nói:

- Chưởng môn nghĩ thế là phải. Tả Lãnh Thiên trong lòng hoài bão chí lớn, muốn làm người thứ nhất trong võ lâm. Nhưng y tự biết khó lòng khiến cho mọi người khâm phục nên phải sử dụng âm mưu.

Phương Chứng thở dài nói:

- Tả minh chủ quả là một nhân tài kiệt xuất trong võ lâm. Trong Ngũ nhạc kiếm phái không có người thứ hai nào so sánh với y được. Có điều hoài bão của y quá lớn, nóng lòng áp đảo hai phái

Võ Dương và Thiếu Lâm nên dùng thủ đoạn chẳng cần lựa chọn, miễn sao cho đạt được mục đích.

Xung Hư nói:

- Phái Thiếu Lâm nguyên là lãnh tụ võ lâm. Trải mấy trăm năm ai cũng công nhận như vậy. Sau phái Thiếu Lâm là đến Võ Dương. Dưới nữa là những phái Côn Luân, Nga My, Không Động... Lệnh Hồ hiền đệ! Mỗi một môn phái sáng tạo nên danh là do tâm huyết của biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt hàng mấy trăm năm tích lũy mới thành. Gia số võ công cũng phải từng phân từng ly trăm ngàn lần rèn đi luyện lại mới có, chứ không phải công trình một sớm một chiều mà được. Ngũ nhạc kiếm phái quật khởi về sau góp mặt với võ lâm, đại khái mới sáu bảy chục năm nay. Tuy những phái này vươn lên rất mau, nhưng đa số vẫn chưa kịp những phái Côn Luân, Nga My... chứ đừng nói đến phái Thiếu Lâm võ công bác đại tinh thâm với bảy mươi hai tuyệt nghệ. Ngũ nhạc kiếm phái bì thế nào được?

Lệnh Hồ Xung gật đầu khen phải.

Xung Hư lại nói:

- Trong các phái ngẫu nhiên nảy ra một vài nhân vật tài trí kiêu hùng một thời, nhưng sức một người chẳng tài nào áp đảo được những bậc hào kiệt các nhà các phái khác. Lúc Tả Lãnh Thiên lên làm chức minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái, Phương Chứng đại sư đã liệu trước trong võ lâm sẽ xảy ra lăm chuyện. Mấy năm gần đây họ đã có những hành động quả đúng như tiên kiến của Phương Chứng đại sư.

Phương Chứng đại sư cất tiếng niệm:

- A Di Đà Phật!

Xung Hư lại nói:

- Bước đầu của Tả Lãnh Thiên là lên làm minh chủ Ngũ nhạc kiếm phái. Bước thứ hai là hợp cả năm phái vào làm một để y làm chủ môn. Sau khi Ngũ phái thống nhất, lực lượng hùng hậu, thế là ngấm ngấm phái này sẽ cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Dương thành thế chia ba chân vạc. Khi ấy Tả Lãnh Thiên tiến thêm bước nữa như tầm giữ lấy càn khôn, hẳn sẽ thôn tính những phái Côn Luân, Nga My, Không Động, Thanh Thành hợp vào làm một. Đó là bước thứ ba. Sau nữa hẳn quay lại gây hấn với Triều Dương

thần giáo, đứng ra thống lãnh các phái Thiếu Lâm, Võ Đang để đè bẹp Triều Dương thần giáo. Đó là bước thứ tư.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm cảm thấy trong lòng lo sợ liên hồi:

- Những chuyện này khó mà làm được. Sao hắn lại hao tâm tổn lực như vậy?

Xung Hư đáp:

- Lòng người như biển khôn dò. Trên đời thiếu gì việc khó lòng làm được mà vẫn có người cố gắng thử làm. Hiền đệ thử coi con đường năm trăm dặm thẳng tắp chẳng đã có người khai phá được rồi đó ư? Chùa Huyền Không này cũng chẳng có người dựng lên được là gì? Tả Lãnh Thiên mà diệt xong Triều Dương thần giáo thì hắn sẽ thành thế "Duy ngã độc tôn" trong võ lâm. Lúc đó hắn muốn thôn tính phái Võ Đang, thu thập phái Thiếu Lâm không còn là chuyện khó nữa.

Phượng Chứng đại sư lại miệng niệm một câu:

- A Di Đà Phật!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra Tả Lãnh Thiên muốn bao nhiêu hào sĩ võ lâm trong thiên hạ đều phải tuân theo mệnh lệnh của y?

Xung Hư đạo trưởng cười khanh khách đáp:

- Chính là thế đó! Khi ấy e rằng hắn còn muốn làm hoàng đế. Sau khi làm hoàng đế rồi hắn còn muốn trường sinh bất lão, vạn thọ vô cương! Cho nên mới có câu: "Lòng người chẳng biết thế nào cho thỏa mãn như rắn muốn nuốt voi". Từ cổ chí kim đều thế cả. Những anh hùng hào kiệt rất ít người tránh thoát được cửa quan "quyền vị".

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng không nói gì. Ngọn gió heo vi vút thổi tới, bất giác chàng rét run lên, rồi cất tiếng hỏi:

- Con người ở đời sống mấy chục năm, tưởng nên thích chí là hơn, sao họ lại khổ công theo đuổi những việc tày trời như vậy? Tả Lãnh Thiên mà muốn tiêu diệt Triều Dương thần giáo cùng thôn tính những phái Thiếu Lâm, Võ Đang thì không hiểu phải mất đến bao nhiêu người mà kể, máu chảy biết đến đâu mà nói.

Xung Hư vỗ hai tay nói:

- Phải vậy a! Ba người chúng ta đây phải gánh lấy trách nhiệm đứng ra ngăn cản Tả Lãnh Thiên, không thể để dã tâm của hắn sinh cường được. Có như thế thì trên chốn giang hồ mới tránh được nạn máu tanh đầy đất.

Lệnh Hồ Xung rùng mình nói:

- Đạo trưởng nói thế khiến cho văn bối phải kinh hồn. Văn bối kiến thức hẹp hòi, chỉ biết nghe lời giáo hối của nhị vị tiền bối mà thôi.

Xung Hư nói:

- Hôm ấy Lệnh Hồ chương môn thống lĩnh quần hào đến chùa Thiếu Lâm để nghênh đón Nhậm đại tiểu thư mà không làm tổn hại đến một gốc cây ngọn cỏ trong chùa. Phương trượng đại sư vẫn giữ mối tình cảm nồng hậu với chương môn.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên nói:

- Văn bối mỗi khi nhớ tới vụ lộn xộn này rất là sợ hãi.

Xung Hư nói:

- Sau khi chương môn đi rồi, Tả Lãnh Thiên cùng đồng bọn cũng cáo biệt trở về hết, bản đạo còn ở lại chùa Thiếu Lâm bảy ngày đêm, bàn luận cùng phương trượng đại sư, rất lấy làm lo lắng về dã tâm bồng bột của bọn Tả Lãnh Thiên. Sau chúng ta được tin Lệnh Hồ lão đệ lên tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn liền quyết định thân hành đến đây một là để chúc mừng lão đệ hai là cùng nhau thương nghị đại sự.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị đề cao văn bối như vậy, văn bối thật không dám.

Xung Hư nói:

- Vụ Lâm Hậu truyền hiệu lệnh của Tả Lãnh Thiên nói là đến sáng sớm ngày rằm tháng ba Ngũ nhạc kiếm phái từ trên xuống dưới phải đến tập họp ở núi Tung Sơn để lựa chọn và suy cử vị chương môn cho Ngũ Nhạc phái đã ở trong sự tiên liệu của phương trượng đại sư rồi. Có điều bọn ta không ngờ Tả Lãnh Thiên lại nóng nảy đến thế. Hắn nói suy tôn chức chương môn Ngũ nhạc phái tức là hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái đã thành định cục. Theo chỗ phỏng đoán của bản đạo thì Mạc Đại tiên sinh tính tình quái gở, tất không phụ họa với Tả Lãnh Thiên. Thiên Môn đạo huynh phái Thái Sơn cũng cương trực nóng nảy quyết chẳng

chịu khuất thân dưới quyền kẻ khác. Lệnh sư là Nhạc tiên sinh bề ngoài nhũn nhặn mà bề trong lại có góc cạnh. Tiên sinh coi địa vị chương môn phái Hoa Sơn rất quan trọng. Tả Lãnh Thiên muốn thủ tiêu phái Hoa Sơn chắc cũng giở lý sự để tranh giành. Chỉ có phái Hằng Sơn thì ba vị tiên bối sư thái viên tịch cả rồi, bọn nữ đệ tử đứng trước sự thối nát của Tả Lãnh Thiên thì không chừng họ đành chịu khuất phục. Chẳng ngờ Định Nhân sư thái lại là một vị nữ trung anh kiệt. Lúc lâm tử sư thái đã tính toán cả rồi, liền phá lệ đem chức chương môn ủy thác vào tay lão đệ. Chỉ cần sao bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn liên thủ với nhau, không chịu ưng thuận hợp năm phái vào làm một Ngũ nhạc phái thì âm mưu của Tả Lãnh Thiên định làm bá chủ võ lâm, gây tai họa trên chốn giang hồ, không thể sinh cường được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng vẫn bối coi thanh thế Lâm Hậu bữa nay đến truyền lệnh thì dường như ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn đều bị Tả Lãnh Thiên uy hiếp rồi.

Xung Hư đạo trưởng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Và sự xoay chiều của lệnh sư là Nhạc tiên sinh cũng khiến cho phương trượng đại sư cùng bản đạo sinh lòng nghi hoặc, không sao hiểu được.

Xung Hư lại hỏi:

- Bản đạo còn nghe nói một kẻ đệ tử nhà họ Lâm ở Phúc Châu đã đến bái lệnh sư vào làm môn hạ có đúng thế không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế! Sư đệ của vẫn bối tên gọi Lâm Bình Chi.

Xung Hư hỏi:

- Y có pho Tịch tà kiếm phổ tổ truyền mà giang hồ đồn đại đã lâu. Ai cũng nói kiếm pháp trong pho này uy lực ghê gớm, lão đệ có nghe thấy không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vẫn bối có biết việc đó.

Rồi chàng đem chuyện tìm thấy chiếc áo cà sa ở trong ngõ Hương Dương thành Phúc Châu thế nào, bị người phái Tung Sơn

mưu đồ cướp đoạt ra sao, rồi chàng bị thương ngất xỉu trong trường hợp nào thuật lại.

Xung Hư trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Theo tình lý này mà xét đoán thì lệnh sư thấy chiếc áo cà sa kia rồi liền đem giao lại cho lệnh sư đệ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng sau đó sư muội vẫn bối lại rượt theo vân bối để đòi Tịch tà kiếm phổ. Hôm ấy trong chùa Thiếu Lâm, Tả Lãnh Thiên cùng Nhậm giáo chủ tỷ thí võ nghệ. Lúc lão lấy ngón tay làm kiếm thì Hương Vân Thiên đại ca hô lên đó là Tịch tà kiếm pháp. Vân bối kiếm thức hẹp hòi, thực tình không thể hiểu được chiêu thức của Tả Lãnh Thiên thì triển đó có phải là Tịch tà kiếm pháp hay không? Vân bối muốn thỉnh giáo nhị vị tiền bối về vụ này.

Xung Hư đưa mắt nhìn Phương Chứng nói:

- Phương trượng đại sư nguyên thủy vụ này ra sao xin đại sư giải thích cho Lệnh Hồ lão đệ.

Phương Chứng gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ chưởng môn! Chưởng môn đã nghe ai nói tới danh từ "Quỳ hoa bảo điển" bao giờ chưa? Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sư phụ vân bối đã nhắc tới Quỳ Hoa bảo điển là một pho bí lục trong đó chép những môn võ học tối cao vô thượng. Nhưng pho này thất truyền đã lâu, không hiểu lạc lõng nơi đâu. Sau vân bối nghe Nhậm giáo chủ nói là đã đem Quỳ hoa bảo điển truyền cho Đông Phương Bất Bại. Thế thì Quỳ hoa bảo điển hiện giờ ở trong tay bên Triều Dương thần giáo.

Phương Chứng lắc đầu nói:

- Đó mới có nửa bộ chứ không phải toàn pho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ!

Chàng nghĩ thầm:

- Nếu trong võ lâm quả có những việc trọng đại mà hai vị tiền bối này còn không hay gì thì người khác hiểu thế nào được. Chắc chắn trong võ lâm có đại sự gì sắp do miệng Phương Chứng đại sư tiết lộ ra.

Phương Chứng ngừng đầu lên nhìn đám mây bạc lơ lửng lưng trời nói:

- Phái Hoa Sơn chia làm hai phe: phe Khí tông và phe Kiếm tông mà rầy động can qua, tàn sát lẫn nhau. Lệnh Hồ chương môn có biết vụ này không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vãn bối có biết qua nhưng gia sư không nói một cách tường tận.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Giữa các vị sư huynh sư đệ đồng môn mà xảy cuộc tương tàn thiệt không phải là việc tốt đẹp, nên Nhạc tiên sinh không muốn nói nhiều là phải. Sở dĩ phái Hoa Sơn mà có việc phân chia làm Khí Tông và Kiếm Tông cũng chỉ vì pho Quỷ hoa bảo điển này mà ra.

Lão ngừng lại một chút rồi chậm rãi nói tiếp:

- Trong võ lâm thường đồn đại pho Quỷ hoa bảo điển của một cặp vợ chồng hợp tác, nhưng hai vị cao nhân tiền bối này họ tên gì thì không khảo cứu và đâu mà biết rõ được. Có thuyết nói họ tên người đàn ông có chữ Quỷ và người đàn bà có chữ Hoa. Vì thế mà kêu bằng Quỷ hoa bảo điển. Nhưng chỉ là lời phỏng đoán. Có điều ai nấy đều nói đôi vợ chồng này ban đầu mối ân ái rất mật thiết. Sau vì sáng tác bí lục này mà thành ra xích mích. Hai vợ chồng nhà này soạn bộ Quỷ hoa bảo điển vào hồi tráng niên cường lực. Võ công đang độ tối cao như vầng thái dương lên tới giữa trời. Sau khi xảy chuyện xích mích rồi cả hai ông bà đi ẩn lánh, không thấy đâu nữa. Pho bí lục võ công cũng chia làm hai bộ. Bộ của ông chồng gọi là Càn kinh. Bộ của bà vợ kêu bằng Khôn kinh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra Quỷ hoa bảo điển chia làm hai bộ Càn , Khôn. Đến nay vãn bối mới được nghe lão tiền bối nói là lần đầu.

Phương Chứng nói:

- Pho kinh chia làm Càn, Khôn là do một số người trong võ lâm nói vậy. Nhưng thuyết khác lại bảo Quỷ hoa bảo điển chia làm hai bộ là "Thiên thư" và "Địa thư". Lại có người kêu bằng "Dương lục" và "Âm lục". Nói tóm lại nguyên bản sách này không có nhan đề rõ rệt mà người sau tự ý đặt ra tên gọi. Hơn hai trăm năm nay,

vụ này kể ra cũng kỳ ở chỗ thủy chung chưa một người nào được đọc cả hai bộ Càn kinh và Khôn kinh này để dung hợp những võ công trong bảo điển. Nếu bảo là không có cơ duyên thì cũng không đúng hẳn, vì hơn trăm năm trước đây cả hai bộ Càn, Khôn đều lọt vào tay hạ viện chùa Thiếu Lâm ở xã Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến. Khi đó phương trượng chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền là Hồng Diệp thiền sư, một nhân vật đại trí tuệ không ai bì kịp. Theo chỗ hiểu biết võ công của lão nhân gia thì lão nên chú giải hai phi kinh Càn, Khôn mới phải. Nhưng theo lời đệ tử của Hồng Diệp thiền sư thì lão nhân gia vẫn chưa chú giải toàn pho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chắc nội dung pho bảo điển này sâu xa và ảo diệu vô cùng, nên Hồng Diệp thiền sư dù là nhân sĩ thông minh tài trí cũng khó lòng lĩnh hội được toàn pho.

Phương Chứng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh đều vô duyên chẳng có phước lấy được bảo điển vào tay. Nếu không thì dù chẳng dám nói đến luyện tập công pho trong bảo điển nhưng ít ra cũng coi cho biết những bí quyết cao thâm khôn lường trong sách thế nào đáng thỏa lòng mong ước.

Xung Hư tủm tỉm cười nói:

- Đại sư lại động lòng trần tục rồi! Chúng ta là những người học võ không lấy được bảo điển chẳng nói làm chi, khi nó đã lọt vào tay thì nhất định bỏ ngủ quên ăn để nghiên cứu xem may ra có lãnh hội được chút nào chẳng. Trường hợp này sẽ đưa chúng ta đến chỗ lầm lỡ của thanh tu mà chuốc lấy sự phiền não vào người. Chúng ta vô duyên không được thấy nó mà thực ra là phước cho mình đó.

Phương Chứng cười ha hả nói:

- Đạo huynh nói phải lắm! Lão tăng chưa hết lòng trần tục, thật mắc cỡ quá.

Nhà sư quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Theo lời tương truyền của những bậc cố lão thì những võ công về cơ bản chép trong Càn kinh và Khôn kinh theo một đường lối khác lạ. Chẳng những khác nhau mà còn phản lại nhau nữa. Người ta còn đồn hai vị sư huynh, sư đệ phái Hoa Sơn ngày trước

đã có cơ duyên đến làm tân khách chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền. Không hiểu trong trường hợp nào, hai vị đã được coi Quỳ hoa bảo điển.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Quỳ hoa bảo điển đã thuộc quyền sở hữu của chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền thì dĩ nhiên người ta giữ kín chẳng khi nào để hở ra cho người ngoài thấy. Vậy mà hai vị sư huynh, sư đệ tiền bối phái Hoa Sơn coi được, tức là coi lén. Có điều Phương Chứng muốn dùng lời lẽ lịch sự nên không đụng đến chữ coi lén.

Phương Chứng lại nói:

- Hai vị trong lúc thắng thốt không kịp đồng thời coi toàn pho, liền chia ra mỗi vị đọc một bộ. Sau trở về Hoa Sơn hai vị mới tham khảo nghiên cứu. Nhà sư dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Không ngờ hai vị đem yếu quyết trong bảo điển ra chứng nghiệm thì lại thành đầu ngô mình sở, chẳng ăn nhập gì với nhau hết. Hai vị càng nói càng như kéo đục vênh, chẳng vào ngàm với nhau chút nào.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Như vậy rồi hai vị đi đến kết quả thế nào?

Phương Chứng đáp:

- Cả hai vị đều cho là đối phương đọc lộn sách, chỉ có mình mới được coi đúng chân kinh. Hai vị đi tới chỗ mỗi lúc một xa nhau rồi mỗi vị tự luyện lấy những yếu quyết mà mình coi được. Do đó phái Hoa Sơn chia làm hai phe Khí tông và Kiếm tông.

Phương Chứng thở dài nói tiếp:

- Hai vị nguyên là sư huynh, sư đệ chẳng khác tình cốt nhục đồng bào, sau biến thành thù nghịch.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Có phải hai vị sư huynh, sư đệ phái Hoa Sơn đó là Mẫn Túc và Chu Tử Phong tiền bối không?

Hồi 164

Những mưu sâu của Nhạc Bất Quân

Nguyên Mẫn Túc là ông tổ phe Khí tông, Chu Tử Phong là ông tổ phe Kiếm tông. Việc phái Hoa Sơn chia thành hai phe đã xảy ra lâu năm rồi.

Phương Chứng đáp:

- Mẫn, Chu hai vị không được Hồng Diệp thiền sư ưng thuận rồi việc hai vị coi Quỳ hoa bảo điển sau bị thiền sư phát giác. Lão nhân gia đã biết võ học chép trong Quỳ hoa bảo điển tinh thâm bát ngát, ảo diệu vô cùng. Chính người đã phí công mấy chục năm trời còn chưa thông hiểu thì hai vị Mẫn, Chu đọc nghiêng ngáu, câu được câu chăng, nhất định sẽ thành mối hậu họa quan trọng khôn lường. Lão nhân gia liền phái một vị đệ tử đặc ý nhất là Độ Nguyên thiền sư lên núi Hoa Sơn khuyến dụ hai vị Mẫn, Chu không nên luyện tập những môn võ học trong bảo điển.

Lệnh Hồ Xung hỏi xen vào:

- Chắc hai vị tiên bối Mẫn, Chu không chịu tuân theo?

Phương Chứng đáp:

- Nghĩ cho kỹ thì vụ này không nên trách hai vị Mẫn, Chu. Bọn ta là người theo võ học, nhất định vớ được bí lục về võ nghệ cao siêu khi nào lại không luyện tập? Lão tăng đây đã mấy chục năm thanh tịnh mà một khi nghĩ tới võ học trong Quỳ hoa bảo điển cũng không khỏi nổi lòng trần tục. Vừa rồi Xung Hư đạo huynh đã cười cho. Đến mình còn thể hướng chỉ những vị võ sư thông thường?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dè đâu Độ Nguyên thiền sư đi chuyến đó lại xảy chuyện bất ngờ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Phải chăng hai vị Mẫn, Chu đã có điều thất kính đối với Độ Nguyên thiền sư?

Phương Chứng lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Độ Nguyên thiền sư lên núi Hoa Sơn rồi, hai vị Mẫn, Chu tỏ ra rất kính trọng thiền sư và thừa nhận đã coi lên pho Quỷ hoa bảo điển. Một mặt hai vị ngỏ lời tạ lỗi, một mặt đem những môn võ học trong kinh ra thỉnh giáo thiền sư. Ai ngờ Độ Nguyên thiền sư tuy là một vị đệ tử đặc ý nhất của Hồng Diệp thiền sư mà chưa được truyền thụ môn võ học trong bảo điển. Hai vị Mẫn, Chu cho rằng nhất định Độ Nguyên thiền sư đã tinh thông những môn võ học chép trong bảo điển. Hai vị có biết đâu Hồng Diệp thiền sư có thâm ý khác. Độ Nguyên thật sự không hiểu gì hết. Khi nghe hai vị đọc thuộc kinh văn thiền sư buột miệng giải thích theo ý nghĩ của mình. Đồng thời Độ Nguyên cũng ngấm ngấm ghi nhớ vào lòng. Thiền sư là một tay bản lãnh cực cao lao có trí hơn người. Lão nghe nói một câu kinh văn liền diễn giải một tràng dài rất trơn tru nên hai vị Mẫn, Chu khâm phục lắm.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vậy ra Độ Nguyên thiền sư học lại kinh văn trong bảo điển ở nơi hai vị Mẫn, Chu hay sao?

Phương Chứng gật đầu đáp:

- Đúng thế! Có điều hai vị Mẫn, Chu đã chẳng nhớ được bao nhiêu mà lúc thuật lại còn giảm đi một ít. Nghe nói Độ Nguyên thiền sư ở lại trên núi Hoa Sơn đến bảy tám ngày rồi mới từ biệt ra đi.

Nhưng từ đó thiền sư không trở về chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền nữa.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Độ Nguyên thiền sư không về chùa Thiếu Lâm thì đi đâu?

Phương Chứng đáp:

- Ngày ấy không ai hiểu tông tích thiền sư. Sau đó ít lâu, Hồng Diệp thiền sư nhận được phong thư của Độ Nguyên thiền sư nói là không nén nổi lòng trần, quyết ý trở về cõi tục nên không còn mặt mũi nào trở về gặp sư phụ...

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Việc này thật ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Phương Chứng lại nói tiếp:

- Vì vụ này mà giữa Hồng Diệp thiên sư cùng phái Hoa Sơn thành ra có nhiều mối hiềm khích. Việc đệ tử phái Hoa Sơn coi được Quỷ hoa bảo điển cũng đồn đại ra ngoài.

Phương Chứng thở dài nói tiếp:

- Cách đó vài chục năm mười vị trưởng lão ma giáo kéo đến tấn công phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vụ mười vị trưởng lão ma giáo kéo đến tấn công phái Hoa Sơn vẫn bối chưa từng nghe ai nói tới.

Phương Chứng đáp:

- Tính ra hồi ấy sư phụ của thi chủ cũng chưa ra đời. Mười vị trưởng lão ma giáo kéo đến tấn công phái Hoa Sơn cũng chỉ vì mục đích muốn lấy pho Quỷ hoa bảo điển. Khi ấy phái Hoa Sơn thế cô sức yếu, không chống nổi ma giáo liền liên kết với bốn phái Thái Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn và Hành Sơn. Cái tên Ngũ nhạc kiếm phái bắt đầu có từ đấy.

Phương Chứng đại sư ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Lần thứ nhất cuộc đại chiến diễn ra ở chân núi Hoa Sơn. Bọn trưởng lão ma giáo cúp đuôi mà chạy. Nhưng năm năm sau mười vị trưởng lão sau khi nghiên cứu được cách phá giải những chỗ tĩnh

thâm trong kiếm pháp của Ngũ nhạc kiếm phái lại kéo đến núi Hoa Sơn tấn công lần thứ hai. Lệnh Hồ Xung nghe tới đây, sực nhớ đến những thi hài ở hậu động trên ngọn núi sám hối, cùng những võ công kiếm pháp khắc trên vách đá bất giác chàng la lên một tiếng ủa.

Phương Chứng hỏi:

- Thì sao?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên đáp:

- Văn bối đã chặn lời phương trượng, xin phương trượng tha thứ cho.

Phương Chứng gật đầu nói tiếp:

- Lần này mười vị trưởng lão chuẩn bị sẵn sàng. Trước khi kéo đến Hoa Sơn họ đã nghĩ cách phá giải kiếm thuật của Ngũ

nhạc kiếm phái đến chỗ tinh diệu. Hai phe quyết đấu, Ngũ nhạc kiếm phái thất bại chua cay. Nghe đâu pho Quỷ hoa bảo điển chép lại đã lọt vào tay ma giáo nhưng mười vị trưởng lão ma giáo cũng không còn sống mà rời khỏi núi Hoa Sơn. Chúng ta tưởng tượng cũng đủ rõ cuộc ác chiến này nhất định thảm khốc phi thường.

Lệnh Hồ Xung nghe Phương Chứng nói vậy liền nghĩ tới những bộ xương khô ở trong hậu động trên núi sám hối phái Hoa Sơn.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ những bộ xương khô kia lại là di hài của mười vị trưởng lão ma giáo? Nếu không thì sao bọn họ lại khắc chữ lên vách động để thông mạ Ngũ nhạc kiếm phái?

Xung Hư thấy chàng ngẩn ngơ xuất thần liền hỏi:

- Lão đệ có nghe Nhạc tiên sinh nói tới vụ này không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không! Nhưng văn bối đã từng ở trong thạch động trên ngọn núi sám hối phái Hoa Sơn thấy rất nhiều bộ xương khô và trên vách đá cũng có đề chữ.

Xung Hư hỏi:

- Có việc đó ư? Trên vách động họ đề chữ thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Có mười sáu chữ lớn là: "Ngũ nhạc kiếm phái vô sỉ hạ lưu, tử vô bất thắng, ám toán hại nhân".

Ngoài ra còn vô số chữ nhỏ cũng toàn những lời thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái là hạng đê hèn, vô lại, mặt dày vân vân...

Xung Hư hỏi:

- Tại sao phái Hoa Sơn còn lưu lại những câu thóa mạ trên vách đá? Thế mới thật là kỳ!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối đã vô tình phát giác ra thạch động này. Người ngoài không một ai hay biết.

Đoạn chàng đem chuyện phát giác ra hậu động trong trường hợp nào kể lại một lượt. Chàng còn nói:

- Người sử búa đã dùng cây búa rất sắc để mở núi một quãng dài mấy trăm trượng, nhưng chỉ còn thiếu một thước thì kiệt lực mà chết. Nghị lực của họ thật đáng khâm phục, nhưng mạng vận xúi quẩy khiến người ta phải than thầm.

Phương Chứng đại sư hỏi:

- Người sử búa phải chăng là Đại lực thần ma Phạm Tùng, một trong mười vị trưởng lão ma giáo?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chính thị! Trên vách đá có khắc một hàng chữ: "Phạm Tùng, Triệu Hạc phá kiếm pháp phái Hằng Sơn tại đây".

Phương Chứng hỏi:

- Triệu Hạc ư? Lão là Phi Thiên thần ma trong mười vị trưởng lão. Có phải lão sử cây Lôi chấn đáng không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó vẫn bối cũng không rõ. Nhưng trên mặt đất trong thạch động có bỏ lại một cây lôi chấn đáng. Vẫn bối còn nhớ trên vách đá có ghi câu: người phá kiếm pháp phái Hoa Sơn là hai vị họ Trương tên gọi Thừa Phong, Thừa Vân gì đó.

Phương Chứng nói:

- Quả nhiên đúng rồi! Kim Hưu thần ma Trương Thừa Phong và Bạch Viên thần ma Trương Thừa

Vân là hai anh em. Theo lời đồn thì hai người này sử cây thực đồng côn và cây thiết chấn côn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng rồi! Trong đồ hình trên vách đá đúng là người sử côn bổng để phá kiếm pháp phái Hoa Sơn mới thật là kỳ khiến người phải thán phục.

Phương Chứng nói:

- Cứ theo những điều trông thấy của thí chủ mà suy luận thì tựa hồ mười vị trưởng lão ma giáo trúng phải cơ quan mai phục của Ngũ nhạc kiếm phái. Có lẽ họ bị dẫn dụ vào trong sơn động rồi bị cầm tù ở đó không có cách nào thoát thân được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối cũng nghĩ thế. Vì vậy mà bọn người kia ôm mối bất bình, đã khắc chữ trên vách đá để thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái, lại khắc cả những cách phá giải kiếm pháp năm phái này, khiến cho người sau biết rằng không phải họ đã bại trận mà chỉ lầm trúng phải cạm bẫy mà thôi. Nhưng bên cạnh những bộ xương khô còn có mấy thanh trường kiếm, khí giới của Ngũ nhạc kiếm phái, đó là một điều mà văn bối nghĩ không ra.

Phương Chứng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Những thanh trường kiếm đó khó mà đoán được. Không chừng mười vị trưởng lão ma giáo đã đoạt được ở trong bọn môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái. Những điều mà thí chủ trông thấy trong hậu động đã nói với ai chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối vừa phát giác những chuyện kỳ lạ trong hậu động liền xảy ra biến cố, nên văn bối chưa có cơ hội nào thuật vụ này cho sư phụ cùng sư nương hay.

Xung Hư hỏi:

- Vậy ra kiếm pháp của lão đệ được tinh diệu như vậy là nhờ đi học được ở đồ hình trên vách đá phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó không phải. Kiếm pháp của văn bối trừ những điều vỡ lòng học ở nơi Nhạc sư phụ còn đều là do Phong thái sư thúc tổ truyền thụ cho.

Phương Chứng, Xung Hư đều gật đầu.

Ba người nói chuyện hàng nửa ngày. Bất giác vừng thái dương đã ngậm non đoài chiếu ánh hồng lên nửa vòm trời.

Phương Chứng nói:

- Mười vị trưởng lão tuy mất mạng trên núi Hoa Sơn nhưng bản sao Quỷ hoa bảo điển của Mẫn Túc và Chu Tử Phong ở phái Hoa Sơn lại bị Ma giáo cướp đem đi mất. Nhậm giáo chủ nói là đã truyền cho Đông Phương Bất Bại tức là bộ viết tay này. Bộ đó không được đầy đủ e rằng còn kém bản của Lâm Viễn Đồ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lâm Viễn Đồ ư? Lão là ai vậy?

Phương Chứng đáp:

- Lâm Viễn Đồ là tăng tổ Lâm sư đệ của thí chủ và là người đã sáng lập ra Phước Oai tiêu cục. Lão dùng 72 đường Tịch tà kiếm pháp để trấn áp bọn tầm thường.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị Lâm tiên bối đó đã thấy Quỷ hoa bảo điển chưa?

Phương Chứng ngập ngừng đáp:

- Lão chính là... Độ Nguyên thiên sư và cũng là đệ tử của Hồng Diệp thiên sư nữa.

Lệnh Hồ Xung giật nảy mình lên nói:

- Té ra là thế. Nếu vậy... có thể...

Phương Chứng ngắt lời:

- Độ Nguyên thiên sư nguyên ở họ Lâm. Sau khi hoàn tục, lão lấy lại họ cũ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Té ra tăng tổ phụ của Lâm sư đệ dùng 72 đường Tịch tà kiếm pháp lừng danh trên chốn giang hồ tức là vị Lâm tiên bối pháp danh là Độ Nguyên thiên sư. Thật là một điều... không ai nghĩ tới được.

Lời di ngôn của Lâm Chấn Nam ở trong tòa phá miếu ngoài thành Hành Sơn đêm hôm đó cùng tình trạng lúc y lâm tử lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Phương Chứng nói:

- Độ Nguyên, Viễn Đồ hai danh từ này mà có là vì Độ Nguyên thiên sư tiên bối kia lúc hoàn tục lấy lại họ cũ còn tên thì chỉ là pháp danh đảo ngược lại. Sau Lâm Viễn Đồ tiên bối lấy vợ sinh con sáng lập ra tiêu cục, gây nên sự nghiệp lừng lẫy trên chốn giang hồ. Vị Lâm tiên bối này lập thân trung chính, tuy ăn cơm của tiêu cục, nhưng làm việc nghĩa hiệp, cứu giúp người trong cơn hoạn nạn. Thế là Lâm tiên bối mình không còn ở nơi cửa phật mà hành động đúng theo đức phật từ bi. Vậy con người có tâm địa tốt mà tâm tức là phật, thì có xuất gia hay không cũng chẳng khác nhau là mấy. Dĩ nhiên chẳng bao lâu Hồng Diệp thiên sư biết rõ Lâm tiêu đầu là tên đệ tử đắc ý của mình ngày trước, nhưng từ đó hai bên sư đồ không đi lại với nhau nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị Lâm tiên bối này nhờ được hai vị Mẫn, Chu tiên bối ở phái Hoa Sơn đọc khẩu quyết ra mà biết được chỗ tinh yếu về Quỷ hoa bảo điển. Vãn bối vẫn chưa hiểu, còn pho Tịch tà kiếm phổ ở đâu mà ra? Vả lại môn Tịch tà kiếm pháp truyền lại cho con cháu cũng không lấy gì làm cao minh cho lắm là tại sao?

Phương Chứng nhìn Xung Hư nói:

- Đạo huynh! Về kiếm thuật đạo huynh là một đại hành gia so với bản tăng còn hiểu hơn nhiều. Vậy đạo lý trong vụ này ra sao, đạo huynh giải thích cho Lệnh Hồ thiếu hiệp nghe.

Xung Hư cười đáp:

- Đại sư nói vậy, nếu chúng ta không phải là bạn tri kỷ lâu năm lão đạo này phải đến bức mình. Đại sư khéo giỡn hoài! Kiếm thuật đời nay còn ai tinh thâm bằng Lệnh Hồ thiếu hiệp?

Phương Chứng nói:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ thiếu hiệp tuy tinh thâm thật, nhưng đường học vấn về kiếm đạo thì thiếp hiệp hãy còn kém đạo huynh xa. Chúng ta đã là người nhà, biết điều gì nên nói điều ấy, hà tất phải khách sáo?

Xung Hư thở dài đáp:

- Tình thực chỗ lão đạo được biết so với kiếm thuật môn minh như biển cả, khác nào một hạt thóc trong kho đụn mà thôi.

Rồi lão quay sang nói với Lệnh Hồ Xung:

- Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ngày nay tầm thường chẳng có chi kỳ lạ mà ngày trước kiếm pháp của Lâm Viễn Đồ tiên bối lừng lẫy giang hồ là một việc xác thực không ai chối cãi được. Ngày trước chủ môn phái Thanh Thành là Trương Thanh Tử tự xưng là bậc kiếm pháp đệ nhất từ núi Tam giáo trở về phía Tây mà cũng bị hại dưới bàn tay Lâm Viễn Đồ. Đó là một việc giang hồ đều biết hết. Ngày nay kiếm pháp phái Thanh Thành so với Tịch tà kiếm phổ ở Phước Oai tiêu cực còn cao thâm hơn nhiều. Vậy nhất định bên trong phải có nguyên nhân. Đây là một lý do mà lão đạo nghĩ tới đã lâu. Thực ra nó cũng là một đạo lý mà hết thầy kẻ sĩ học kiếm đều nghĩ tới.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sở dĩ Lâm sư đệ bị tai họa nhà tan, người chết, song thân bị thảm tử cũng chỉ vì mối nghi ngờ khó giải quyết này mà ra.

Xung Hư nói:

- Đúng thế! Tịch tà kiếm pháp lừng lẫy oai danh mà bản lĩnh Lâm Chấn Nam lại quá kém cỏi. Chỗ sai biệt này dĩ nhiên khiến người ta suy nghĩ và cho là Lâm Chấn Nam quá ngu xuẩn không học môn võ công gia truyền được tới nơi. Tiến xa hơn một bước, họ cho rằng nếu kiếm phổ kia mà lọt vào tay họ thì nhất định họ phải học tới trình độ huy hoàng như Lâm Viễn Đồ ngày trước. Lệnh Hồ lão đệ! Hơn trăm năm trời nhờ kiếm pháp để nổi danh thiên hạ không phải chỉ có một mình Lâm Viễn Đồ. Nhưng các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Côn Luân, Thanh Thành và Ngũ nhạc kiếm phái đời sau đều có truyền nhân nên người ngoài không ai có chủ ý đến đánh bọn họ. Chỉ vì võ công Lâm Chấn Nam quá thấp kém, khác nào đứa con nít lên ba, tay cầm nắm vàng đi vào giữa chợ náo nhiệt nên mọi người mới nảy lòng tham muốn cướp đoạt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vị tiền bối đó nguyên là cao đồ của Hồng Diệp thiên sư, thế thì lúc còn ở chùa Thiếu Lâm đất bồ đề, đã có sẵn bản lãnh kinh người. Như vậy Tịch tà kiếm pháp chi đó không chừng là kiếm pháp của phái Thiếu Lâm biến đổi đi chút ít mà thôi, vị tất đã có kiếm phổ thực sự.

Xung Hư nói:

- Lý thuyết này kể ra cũng đã nhiều người nghĩ tới, nhưng thực sự Tịch tà kiếm pháp so với võ công của phái Thiếu Lâm không giống nhau chút nào. Ai đã là kẻ sĩ học kiếm cũng chỉ nhìn qua là biết. Ha ha! Tuy nhiều người nảy dạ tham tâm nhưng sau cũng chỉ có lão lùn ở phái Thanh Thành hạ thủ trước tiên và hấn tự cho là đắc sách. Lão lùn họ Dư tuy da mặt dày mà trí óc lại vụng về đâu có được như lệnh Nhạc tiên sinh ngồi thản nhiên như không mà được lợi to.

Lệnh Hồ Xung nghe Xung Hư nói chạm đến sự phụ liên biến sắc hỏi:

- Thưa đạo trưởng! Đạo trưởng bảo sao?

Xung Hư tủm tỉm cười đáp:

- Gã Lâm Bình Chi đã đến bái sư xin vào làm môn hạ phái Hoa Sơn thì pho Tịch tà kiếm phổ dĩ nhiên gã đem theo đi. Lão đạo còn nghe nói Nhạc tiên sinh có cô ái nữ độc nhất đã hứa gả cho gã rồi phải không? Quả nhiên tiên sinh là người thâm mưu viễn lự.

Lúc Xung Hư vừa nói đến Nhạc Bất Quần giữ vẻ thần nhiên để thu lợi lớn, Lệnh Hồ Xung đã tưởng lão vũ nhục đến sư tôn thì trong lòng không khỏi oán hận, nhưng sau lão nói đến sư phụ chàng là người thâm mưu vin lự, đột nhiên chàng nhớ tới ngày trước sư phụ phái nhị sư đệ Lao Đức Nặc hóa trang làm một ông già dắt tiểu sư muội đến mở tửu điểm ở ngoài thành Phúc Châu, khi đó chàng chưa hiểu chỗ dụng ý của sư phụ, bây giờ chàng mới biết là tiên sinh có ý dòm ngó Phước Oai tiêu cục. Chàng nghĩ tới võ công Lâm Chấn Nam bình thường mà sư phụ phải thâm mưu như vậy nếu không phải vì Tịch tà kiếm phổ thì còn vì lẽ gì nữa. Có điều mưu chước của sư phụ sử dụng khéo léo hơn để mong thành công, chứ không giống Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong hành hung toan bề cướp đoạt.

Rồi chàng lại nghĩ thầm:

- Tiểu sư muội là một cô khuê nữ nhỏ tuổi mà sao sư phụ lại để nàng xuất đầu lộ diện trường kỳ ở trong tửu điểm ngoài thành Phúc Châu?

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây trong lòng không khỏi lạnh buốt.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Sư phụ muốn đem tiểu sư muội hứa gả cho Lâm sư đệ thực ra từ trước, khi hai người chưa gặp nhau, nên lão nhân gia đã cố ý an bài như vậy. Phương Chứng và Xung Hư thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung âm thầm nghĩ ngợi, thay đổi luôn luôn, tướng mạo rất khó coi, hai lão biết ngay trước nay chàng vẫn một niềm tôn kính sư phụ, chắc mấy câu nói vừa rồi đã làm tổn thương đến thể diện chàng.

Phương Chứng nói:

- Mấy câu vừa rồi là lão tăng cùng Xung Hư đạo nhân trong lúc nhàn đàm phỏng đoán càn vậy thôi. Còn tôn sư là người đứng đắn, trong võ lâm đều kêu lão nhân gia là Quân tử kiếm. Bọn lão tăng e rằng mình đã lấy lòng dạ tiểu nhân để đo bụng người quân tử.

Xung Hư tủm tủm cười không nói gì.

Lệnh Hồ Xung ruột rối tơ vò, chàng chỉ mong những lời của Xung Hư không đúng sự thực, nhưng trong thâm tâm chàng cũng biết lão nói đó toàn là tình thực.

Hồi lâu chàng mới nói:

- Hôm ấy ở chùa Thiếu Lâm, Tả minh chủ tỷ đấu với Nhậm giáo chủ, lúc Tả minh chủ dùng ngón tay làm kiếm thì Hương Vân Thiên đại ca của vân bối có hô lên: "Đó là Tịch tà kiếm pháp". Nguyên do vụ này thế nào xin đạo trưởng chỉ giáo được chăng?

Xung Hư đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Đạo lý này bản đạo nghĩ mãi không ra. Không chừng Tả Lãnh Thiên dùng uy lực bức bách lệnh sư cướp lấy kiếm phổ. Cũng có thể lệnh sư lấy kiếm phổ đem ra cùng Tả Lãnh Thiên nghiên cứu. Võ công của Tả Lãnh Thiên so với lệnh sư còn cao thâm hơn nhiều. Nếu hai vị cùng nhau tham khảo thì cũng là một việc bổ ích cho lệnh sư. Vả lại Tả Lãnh Thiên lấy ngón tay làm kiếm thì kiếm pháp đó có ở trong Tịch tà kiếm pháp hay không bọn bản đạo cũng khó mà xác định được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tịch tà kiếm pháp là môn võ gia truyền của nhà họ Lâm sư đệ là một điều mọi người trong phái Hoa Sơn đều biết hết. Hôm ấy Tả minh chủ có sử mấy chiêu tương tự, nhưng lại có những chiêu khác hẳn.

Lệnh Hồ Xung nhớ tới di ngôn của Lâm Chấn Nam hôm ấy tại trong nhà phá miếu liền nói:

- Phụ thân của Lâm sư đệ bụng dạ hẹp hòi. Y muốn gởi lời cho Lâm sư đệ lại còn sợ vân bối coi trộm kiếm phổ truyền gia của y.

Xung Hư nói:

- Y dặn thiếu hiệp những câu gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lâm thế bá bị phái Thanh Thành ngược đãi lại bị Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong bức bách phải cung xưng. Lúc vân bối trông thấy thì y chỉ còn thoi thóp thở. Y yêu cầu vân bối nói lại với Lâm sư đệ là đồ vật cất ở dưới địa huyết trong ngôi nhà cũ ở ngõ

Hương Dương thành Phúc Châu là vật tổ truyền, dặn gã phải giữ gìn trông nom cẩn thận. Vật đó tức là Tịch tà kiếm phổ đã chép vào tấm áo cà sa,.. à phải rồi! Nguyên Lâm Viễn Đồ tiên bối trước là nhà sư nên trong ngôi nhà cũ này ở ngõ Hương Dương cũng có Phật đường và pho kiếm phổ kia viết vào tấm áo cà sa.

Xung Hư nói:

- Suy xét xa hơn, ta nhận thấy lúc Lâm Viễn Đồ tiên bối đến núi Hoa Sơn để thám thính Quỷ hoa bảo điển ở nơi Mẫn Túc và Chu Tử Phong hai vị tiên bối, khi đó lão còn là thiền sư nên nghe được câu nào chữ nào là đến đêm lại chép lên vào áo cà sa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nói ra lại tức cười. Lâm thế bá còn dặn thêm một câu: "Viễn Đồ công có để lại lời di huấn: Phàm con cháu ta bất cứ ai cũng không được mở coi. Nếu trái lời di huấn sẽ gặp họa hoạn vô cùng. Vậy dặn gã phải nhớ cho kỹ." Hiển nhiên Lâm thế bá vẫn không yên lòng chỉ sợ văn bối chiếm đoạt mất vật tổ truyền của nhà y, nên y đem câu "họa hoạn vô cùng" ra để hăm dọa văn bối.

Xung Hư hỏi:

- Lâm Chấn Nam nói câu đó, sau thiếu hiệp có nhắc lại cho Lâm sư đệ nghe không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối đã chịu lời với Lâm thế bá thì dĩ nhiên y dặn sao phải nói đúng thế.

Phương Chứng nói:

- Cho đến ngày nay thì những môn võ học thần bí huyền diệu ghi trong Quỷ hoa bảo điển, ma giáo nắm được một phần, lệnh sư Nhạc tiên sinh cũng có một ít. Sau nữa Tả minh chủ phái Tung Sơn dường như cũng nắm được một mớ. E rằng Tả Lãnh Thiền lòng tham lam chưa thỏa mãn, hẳn biết phần của hắn chưa phải là toàn pho. Hắn muốn tiêu diệt ma giáo thôn tính phái Thiếu Lâm thì phải lấy được toàn pho Quỷ hoa bảo điển đem về phái Tung Sơn. Vậy trong võ lâm còn là lắm chuyện.

Hồi 165

Trên cầu treo hào kiệt lâm nguy

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Kiến thức của hai vị tiền bối đã đến trình độ phi thường. Vậy hôm ấy ở trong chùa Thiếu Lâm hai vị nhìn nhận thủ pháp của Tả Lãnh Thiên ra chiêu có lẫn võ công trong Quỷ hoa bảo điển không?

Phương Chứng đại sư trầm ngâm một lúc rồi nhìn Xung Hư hỏi:

- Đạo huynh có cao kiến gì không?

Xung Hư đáp:

- Chúng ta là người tu đạo chưa từng thấy qua Quỷ hoa bảo điển nhưng cứ theo lẽ thường mà phỏng đoán thì kiếm pháp của phái Tung Sơn dĩ nhiên không có cách nào biến hóa nên được những chiêu thức đó. Chính Tả Lãnh Thiên cũng chẳng thể suy nghĩ mà sáng lập ra được.

Phương Chứng nói:

- Đúng thế! Nhưng dù Tả Lãnh Thiên có được coi Quỷ hoa bảo điển hoặc Tịch tà kiếm pháp thì sự lãnh hội của hần cũng chỉ có ngần mà thôi. Vì thế nên hần không địch nổi Nhậm giáo chủ.

Đoạn lão hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Ngày rằm tháng sau Tả Lãnh Thiên triệu tập Ngũ nhạc kiếm phái lên đại hội ở núi Tung Sơn để đề cử và suy tôn chức chương môn Lệnh Hồ thiếu hiệp có cao kiến gì không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Còn chuyện suy tôn gì nữa? Chức chương môn Ngũ nhạc phái dĩ nhiên về tay Tả Lãnh Thiên chứ còn ai vào đây?

Phương Chứng hỏi:

- Trước trường hợp này, Lệnh Hồ thiếu hiệp cũng không phản đối ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hần đã bàn soạn với các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn cộng với phái Tung Sơn của hần tức là bốn phái đồng ý rồi. Vậy phái Hằng Sơn của vân bối ở vào thế cô lập thì dù có muốn phản đối cũng bằng vô dụng.

Phương Chứng nói:

- Theo ý kiến của lão tăng, thiếu hiệp nên phản đối về việc năm phái hợp một bằng những lý lẽ nghiêm minh thì phái Tung Sơn của hần chưa chắc đã được hết thầy mọi người chịu phục. Giả tỷ năm phái hợp một mà thành định cục thì chức chương môn sẽ căn cứ vào võ công mà quyết định. Nếu thiếu hiệp đem toàn lực ra mà đối phó thì kiếm pháp của thí chủ có thể thắng được Tả Lãnh Thiên. Khi đó thiếu hiệp cứ đánh bạo đoạt lấy ngôi chương môn vào trong tay.

Lệnh Hồ Xung ngán người ra một lúc rồi ngập ngừng đáp:

- Văn bối... Văn bối...

Xung Hư nói ngay:

- Lão đạo cùng phương trượng đại sư đã thương nghị với nhau từ lâu, đều nhận thấy lão đệ là người tính tình ngay thẳng, lại coi lạt đường danh lợi. Tình thực mà nói thì lão đệ có lên nắm quyền chương môn Ngũ nhạc phái thì không khỏi lệ luật bị khơi nới mà hành vi của quần đệ tử đi đến chỗ phóng túng, chưa chắc đã là hạnh phúc cho võ lâm...

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Đạo trưởng nói đúng quá! Bảo văn bối quản thúc người khác thì không được đâu. Người trên không chính thì kẻ dưới phải tà. Lệnh Hồ Xung này vốn là một tên lãng tử vô hạnh lại ham mê rượu chè.

Xung Hư nói:

- Dù cho tính phù phiếm vô hạnh cũng còn đỡ tai hại hơn con người có dã tâm mưu đồ những công cuộc lớn lao một cách bất chính. Lão đệ mà lên nắm quyền chương môn Ngũ nhạc phái thì điều thứ nhất không dấy động can qua để đi giết ma giáo. Điều thứ hai là không có dạ thôn tính phái Võ Đang và phái Thiếu Lâm của chúng ta. Điều thứ ba lão đệ cũng chẳng thích gì chuyện xâm lược phái Nga Mi, Côn Luân.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh tính toán như vậy tuy nói là tạo phúc cho vô lâm mà thực ra cũng một nửa vì tư lợi.

Xung Hư nói:

- Mở cửa nhà trời rồi mới nói chuyện sáng tỏ. Lão hòa thượng và lão đạo sĩ này lên núi Hằng Sơn một là để hoan hô lão đệ hai là vì lời thỉnh cầu của hàng ngàn hàng vạn đồng đạo cả hai phe chính tà.

Phương Chứng chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Cuộc kiếp sát mà nổi lên thì rồi sẽ không biết đi tới đâu.

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hai vị tiền bối đã dạy thế, Xung Hư không dám khước từ nhưng xin hai vị soi xét cho. Văn bối là một kẻ tiểu tử hậu sinh, làm chương môn phái Hằng Sơn đã là ngông cuồng quá đỗi. Nếu lại làm chương môn Ngũ Nhạc phái thì e rằng anh hùng thiên hạ phải cười đến tởm. Bây giờ đành thế này vậy. Làm chương môn Ngũ nhạc phái thì văn bối dĩ nhiên không dám. Nhưng ngày rằm tháng ba văn bối nhất định lên núi Tung Sơn đạo nào một phen để ngăn cản Tả Lãnh Thiên không thể làm chức chương môn Ngũ nhạc phái được. Nếu văn bối không làm nên việc thì cũng phải quấy rối cho nát bét.

Xung Hư nói:

- Chỉ quấy rối thì không thành vấn đề. Giả sử gặp tình thế bất buộc lão đệ không làm chương môn không xong thì khi đó chẳng thể khước từ.

Lệnh Hồ Xung vẫn lắc đầu quây quây.

Xung Hư nói:

- Nếu lão đệ không giành dứt thì dĩ nhiên Tả Lãnh Thiên sẽ làm chương môn. Khi đó năm phái hợp nhất, Tả Lãnh Thiên sẽ tha hồ mà thao túng quyền sát sinh. Việc đầu tiên là hấn đối phó với lão đệ.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Nếu vậy văn bối cũng đành chịu chứ biết làm sao?

Xung Hư nói:

- Dù lão đệ có bỏ đi để thoát thân, Tả Lãnh Thiên không bắt được lão đệ tất hẳn sẽ hành hạ đệ tử phái Hằng Sơn chẳng còn nể nang gì nữa. Định Nhân sư thái đã giao quần đệ tử vào tay lão đệ mà lão đệ để mặc cho Tả Lãnh Thiên từng xẻo ư?

Lệnh Hồ Xung vỗ tay vào lan can lớn tiếng:

- Không được!

Xung Hư lại nói:

- Khi đó sư phụ, sư nương, sư đệ, sư muội của lão đệ ở phái Hoa Sơn Tả Lãnh Thiên nhất định không để yên. Chỉ trong vòng mấy năm là họ bị đại họa lâm đầu. Liệu lão đệ có nhẫn tâm bỏ mặc họ không nhìn nhỡ gì đến chẳng?

Lệnh Hồ Xung trong lòng run sợ lùi lại hai bước nhìn Phương Chứng cùng Xung Hư xá dài nói:

- Nhờ ơn hai vị tiên bối chỉ điểm. Nếu không thì Lệnh Hồ Xung này không biết cố gắng và sẽ để lụy cho nhiều người.

Phương Chứng, Xung Hư cũng hành đại lễ đáp lại.

Phương Chứng nói:

- Đến ngày rằm tháng ba lão tăng cùng Xung Hư đạo huynh sẽ thống lãnh đệ tử bản môn lên núi Tung Sơn để trợ oai cho Lệnh Hồ thiếu hiệp.

Xung Hư nói:

- Nếu bọn người phái Tung Sơn có hành động khác lạ không theo quy củ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang sẽ ra tay ngăn cản.

Lệnh Hồ Xung cả mừng nói:

- Nếu được hai vị tiên bối hiện diện tại trường chủ trương đại cuộc thì chắc Tả Lãnh Thiên không dám hành động càn rỡ.

Ba người định xong đầu đấy, tuy biết rằng bước tiền đồ còn nhiều nổi gian nguy nhưng trong lòng đã có định kiến thì cũng yên tâm được một phần.

Xung Hư cười nói:

- Chúng ta về thôi kéo họ đột nhiên không thấy tân chương môn đâu sinh lòng hồi hộp.

Ba người trở gót vừa đi được bảy tám bước thì đột nhiên dừng lại.

Lệnh Hồ Xung quát hỏi:

- Ai đó!

Chàng thấy đầu cầu bên kia có tiếng nhiều người hô hấp. Hiển nhiên trong gác Linh Quy ở mé tả chùa Huyền Không có người mai phục.

Tiếng quát vừa dứt, bỗng nghe tiếng "binh binh" mấy tiếng vang lên!

Mấy mảnh cửa sổ gác Linh Quy đồng thời bị người đánh bay đi. Trong cửa sổ gác này cũng có mười mấy cây cung lắp tên sẵn nhằm vào ba người.

Phương Chứng, Xung Hư và Lệnh Hồ Xung là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm hiện nay, nhưng những cung tên nhằm vào ba người này không phải là cung tên tầm thường. Chắc rằng những nhân vật nấp sau cửa sổ để bắn tên cung không phải hạng kém cỏi. Kể ra cục diện này cũng chẳng làm gì nổi ba người. Có điều ba vị đang ở trên cây thiên kiều để nối hai gác mà bên dưới là vực sâu muôn trượng. Người trên cầu đã không thể nhảy xuống vực mà cây cầu lại chật hẹp chỉ rộng chừng vài thước nên không có đất để xoay sở. Đắc dị lại người trong mình không dắt binh khí nên gặp biến cố đột ngột trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung giữ địa vị chủ nhân. Chàng nghiêng người đi để chắn trước mặt hai vị quý khách, đồng thời chàng quát hỏi:

- Lũ chuột nhắt to gan lớn mật! Sao các người không dám chường mặt ra?

Bỗng nghe tiếng người hô:

- Bắn!

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người vung tay áo lên gạt. Nhưng lại thấy trong cửa sổ có mười mấy tia nước đen bắn ra.

Những tia nước này ở đầu mũi tên vọt ra. Nguyên những mũi trường tin đó không phải là thứ tên đuôi có tra lông để bắn người mà trong mũi tên có cơ quan để phun nước. Những mũi thủy tin bắn xéo lên không. Những tia nước đen có ánh tịch dương chiếu vào coi lại càng kỳ dị.

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người bỗng ngửi thấy một mùi thú vị rất khó chịu. Mùi thú vị này tựa hồ mùi thú vị của xác người chết, lại giống như tôm cá chết ương. Tuy ba người nội công cực cao nhưng mùi tanh thú vị lạ lùng xông vào mũi cũng không nhịn được mà phải buồn nôn. Mười mấy mũi thủy tin bắn lên không gian rồi hóa thành những giọt mưa rào đổ xuống. Những giọt rớt trúng lan can cầu lập tức làm cho gỗ hủ nát thành những lỗ nhỏ, thật là lợi hại vô cùng.

Phương Chứng và Xung Hư tuy biết nhiều hiểu rộng mà cũng chưa từng thấy thứ nước độc nào mãnh liệt đến thế. Nếu là vũ tiến, ám khí thì dù trong tay ba người này không cầm binh khí cũng có thể phát tay áo để gạt rớt xuống. Nhưng đây là thứ nước độc h rớt vào vật gì là làm cho vật ấy phải hủ nát tức khắc. Nếu để một giọt rớt trúng người thì e rằng đến xương cũng mục tan. Hai vị tăng đạo nhìn nhau đều nhận thấy sắc mặt đối phương biến đổi và mỗi lo âu lộ ra khóe mắt. Như vậy đủ rõ hai vị đã lâm vào cục diện rất đối gian nan.

Sau khi bắn một loạt tên nước độc, mấy người ở trong cửa sổ bỗng lên tiếng:

- Đây là thứ nước độc bắn lên trên không. Nếu đem bắn vào mình ba vị thì sẽ ra sao?

Bỗng thấy mười bảy mười tám mũi trường tin từ từ hạ thấp đầu xuống nhằm vào ba người.

Cây thiên kiều này dài bất quá chừng hai chục trượng. Đầu mé tả tới gác Linh Quy, đầu mé hữu đến gác thần xà. Cả hai gác đều có người mai phục bắn tên nước độc. Nếu cả hai bên đồng thời bắn ra thì dù ba người có bản lãnh nghiêng trời cũng khó lòng thoát chết.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm người vừa nói, ngẫm nghĩ một chút rồi chợt nhớ ra hẳn là ai. Chàng lên tiếng:

- Đông Phương giáo chủ phái người đến đưa l. Té ra đây là một thứ lễ rất quý!

Nguyên người mai phục trong gác Linh Quy vừa rồi đó chính là Giả Bố. Giả Bố là người Đông Phương Bất Bại phái tới đưa lễ mừng. Gã nghe Lệnh Hồ Xung nhận được khẩu âm mình liền cười ha hả nói:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử quả là người thông minh khác thường đã nhận ra khẩu âm của tại hạ.

Hắn ngừng một chút rồi hỏi:

- Đã là bậc người thông minh thì khi nào chịu cái thất bại trước mắt. Tại hạ phải dùng nguy kế ty tử bửu ngấm ngấm này mới chiếm được thượng phong. Vậy Lệnh Hồ công tử hãy tạm thời nhận thua đi nên chăng?

Huyền diện tôn giả Giả Bố nói ra trước hắn dùng nguy kế đề hèn cốt để Lệnh Hồ Xung khỏi trách hắn.

Lệnh Hồ Xung vận khí vào huyết đan điền bụng tiếng cười rộ vang động cả một vùng sơn cốc rồi nói:

- Tại hạ cùng hai vị tiền bối phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang ở đây nói chuyện chơi, cho rằng bữa nay những người lên núi đều là bạn hữu nên không bố trí phòng bị thành ra mắc mưu Giả huynh. Bây giờ tại hạ không chịu thua cũng chẳng được.

Giả Bố nói:

- Thế thì hay lắm! Đông Phương giáo chủ trước nay vốn tôn kính những bậc tiền bối võ lâm và cũng rất trọng vọng những bậc thiếu niên anh hùng vào hạng hậu bối. Huống chi Nhậm đại tiểu thư theo Đông Phương giáo chủ từ nhỏ đến lớn. Bọn tại hạ vì nề mặt Nhậm đại tiểu thư mà không dám vô lễ với Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Xung háng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Phương Chứng và Xung Hư nhân lúc Lệnh Hồ Xung đối đáp với Giả Bố đã quan sát xem tình thế xem chỗ nào sơ hở để mạo hiểm đánh một đòn, nhưng thấy phía trước phía sau đều có cung tên nhắm vào mình. Nếu hai vị đồng thời ra tay thì cũng có thể hạ được mười mấy cây thủy thương, nhưng muốn trừ hết thì nhất định không được. Bên địch chỉ còn lại một cây phát xạ nước độc là cả ba người không toàn tánh mạng.

Hai vị tăng đạo đưa mắt nhìn nhau ra hiệu không nên vọng động.

Bồng Giả Bố lại nói:

- Nếu Lệnh Hồ công tử đã nguyện ý nhận thua thì còn gì hay bằng. Tại hạ cùng Thượng Quan huynh đệ lúc xuống núi, Đông Phương giáo chủ có dặn mời công tử cùng phương trượng chùa

Thiếu Lâm và đạo trưởng, chương môn phái Võ Dương cùng lên tổng đàn bản giáo ở Hắc Mộc Nhai mấy ngày.

Bây giờ ba vị cùng ở cả đây thật là tiện quá. Vậy chúng ta khởi hành ngay được chăng?

Lệnh Hồ Xung hắng dặng một tiếng, nghĩ thầm trong bụng:

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng thế được? Bên mình ba người chỉ cần sao rời khỏi cây thiên kiêu này là kiểm chế Giả Bố, Thượng Quan Vân và bọn thủ hạ chúng một ngàn người dễ như trở bàn tay.

Bỗng nghe Giả Bố lại nói tiếp:

- Có điều võ công ba vị cao quá nên đi đến giữa đường lại thay đổi chủ ý, không chịu lên Hắc Mộc Nhai nữa thì bọn tại hạ về phúc trình thế nào được? Vì vậy tại hạ lớn mật dám mượn cánh tay của các vị.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Mượn ba cánh tay mặt ư?

Giả Bố đáp:

- Đúng thế! Xin ba vị tự chặt tay đi thì bọn tại hạ thật yên tâm quá.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Té ra là thế! Đông Phương Bất Bại vì sợ võ công và kiếm thuật của ba người chúng ta mà bày đặt ra cạm bẫy này. Y chỉ cần bọn ta chặt một cánh tay cầm kiếm là yên trí nằm cao ngủ kỹ không lo gì nữa.

Giả Bố nói:

- Nằm cao ngủ kỹ thì không chắc có điều Nhậm Ngã Hành không được công tử viện trợ là lập tức thế cô, lực bạc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các hạ nói nghe có vẻ thành thực lắm.

Giả Bố nói:

- Tại hạ là chân tiểu nhân.

Gã cất cao giọng hỏi tiếp:

- Phương trưởng đại sư! Chưởng môn đạo trưởng! Hai vị chịu chặt một cánh tay hay là muốn liều mạng?

Xung Hư đáp:

- Được lắm! Đông Phương Bất Bại đã muốn mượn cánh tay của chúng ta thì chúng ta cho y mượn là xong. Nhưng bên mình chúng ta không đeo binh khí, muốn chặt tay cũng khó lắm.

Lão vừa dứt lời, thì trong cửa sổ có ánh hào quang lấp lánh, một chiếc vòng thép đã liệng ra. Chiếc vòng này đường kính gần một thước mà cạnh rất sắc bén. Giữa vòng có một then ngang để cầm, đó là thứ khí giới đặc biệt để đánh giáp lá cà. Nếu hai bên đứng đối diện thì nó dùng làm một thứ càn khôn khuyển.

Lệnh Hồ Xung đứng ngoài nhất thò tay ra đón lấy. Chàng gượng cười nghĩ bụng:

- Thằng cha Giả Bố này thật là âm mưu sâu sắc. Ngoài vành tròn sắc bén như đao chỉ chém phập một cái là đứt tay liền. Nhưng múa lên thì bất luận mau lẹ đến đâu nó cũng chỉ là thứ khí giới ngắn quá chẳng thể hất được những tên nước bắn tới.

Giả Bố lớn tiếng quát:

- Đã ưng lời thì mau mau hạ thủ đi! Đừng có kéo dài thời gian để hòng cứu binh tới tiếp viện. Tại hạ hô lên: một, hai, ba. Nếu xong mà chưa chặt tay là tên độc bắn ra đó.

Lệnh Hồ Xung khẽ nói:

- Vãn bối xông tới trước hai vị theo sau vãn bối.

Xung Hư nói:

- Không được.

Giả Bố hô:

- Một, hai...

Lệnh Hồ Xung tay trái cầm vòng thép giơ lên nghĩ bụng:

- Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng là tân khách của phái Hằng Sơn nhất định không thể để hai vị bị hại được. Hắn mà hô tiếng ba thì ta liệng vòng thép ra vùng tay áo bào xông lại. Chỉ cần bao nhiêu nước độc bắn hết vào mình ta là hai vị vô thể nhân cơ hội này để thoát thân.

Bỗng nghe Giả Bố hô lớn:

- Các vị chuẩn bị đi! Tại hạ hô tiếng "ba" đây.

Giữa lúc Giả Bố vừa hô tiếng "ba" bỗng nghe trong góc Linh Quy có tiếng trong của một cô gái quát:

- Hãy khoan!

Tiếp theo một bóng xanh như đám mây màu lục từ trên nóc góc phát phơ hạ xuống đứng chặn phía trước Lệnh Hồ Xung. Nàng chính là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung vội la lên:

- Doanh Doanh lùi lại phía sau!

Doanh Doanh xoay tay trái về phía sau vẫy mấy cái. Miệng nàng hô lớn:

- Giả thúc thúc! Thanh danh Huỳnh diện tôn giả vang động giang hồ mà nay sao lại hành động một cách vô lý thế này?

Giả Bố ấp úng đáp:

- Cái này... Đại tiểu thư... nên lui ra! Đừng hòa mình vào vũng nước đục này.

Doanh Doanh hỏi:

- Thúc thúc đến đây làm chi? Đông Phương thúc thúc bảo thúc thúc cùng Thượng Quan thúc thúc đưa lễ đến cho tiểu diệt. Sao thúc thúc lại ăn của đút phái Tung Sơn để hành động vô lễ với chưởng môn phái Hằng Sơn?

Giả Bố đáp:

- Ai bảo ta ăn của đút của Tả Lãnh Thiên? ta vâng mệnh của Đông Phương giáo chủ đến bắt Lệnh Hồ Xung đưa về tổng đàn.

Doanh Doanh nói:

- Thúc thúc đừng nói nhăng! Hắc mộc lệnh bài của giáo chủ hiện ở đây. Giáo chủ truyền lệnh: Giả Bố âm mưu hành động bất pháp. Toàn thể giáo chúng hễ gặp y là phải bắt hoặc giết ngay tức khắc sẽ được trọng thưởng.

Nàng nói xong giơ cao tay phải lên, quả nhiên có cây hắc mộc lệnh bài.

Giả Bố tức giận quát:

- Bắn tên!

Doanh Doanh hỏi:

- Đông Phương giáo chủ bảo người giết ta chẳng?Giả Bố ngập ngừng:

- Người chống lại mệnh lệnh giáo chủ...

Doanh Doanh hô lớn:

- Thượng Quan thúc thúc! Thúc thúc bắt ngay tên phản đồ Giả Bố sẽ được thăng lên chức Quang minh tả sứ.

Giả Bố ở chức cao hơn Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân vẫn tự phụ võ công mình cao thâm hơn Giả Bố mà kém chức hần trong lòng vẫn có ý ghen tức. Bây giờ hần nghe Doanh Doanh nói vậy liền dậm ra ngân ngữ.

Dĩ nhiên hần biết Doanh Doanh là con gái của Giáo chủ trước và Đông Phương giáo chủ trước nay vốn tôn trọng nàng. Tuy hần nghe nói Nhậm giáo chủ lại xuất hiện trên chốn giang hồ mưu đồ khôi phục lại địa vị giáo chủ, hần nghĩ rằng giữa Đông Phương giáo chủ và Nhậm đại tiểu thư vẫn còn nhiều mối liên quan mà bản hần chỉ huy bộ ba bắn nước độc vào Doanh Doanh thì chẳng khi nào hần dám làm.

Giả Bố lại la lên:

- Bắn tên mau!

Nhưng bọn thuộc hạ vẫn coi Doanh Doanh như một vị thiên thần. Chúng lại thấy trong tay nàng cầm cây Hắc mộc lệnh bài thì đời nào chúng dám vô lễ với nàng.

Giữa lúc hai bên đang ở vào tình thế giằng co, bỗng có tiếng người la:

- Cháy cháy!

Ánh sáng đỏ rực thấp thoáng, khói đen bốc lên ngùn ngụt. Dưới chân lầu đã phát hỏa.

Doanh Doanh la lên:

- Giả Bố! Người thật là lòng dạ lang sói. Sao người lại phóng hỏa đốt chết cả bộ hạ của mình?

Giả Bố tức giận quát:

- Nói bậy...

Doanh Doanh hô lớn:

- Mau mau xuống cứu hỏa!

Đoạn nàng xông về phía trước.

Lệnh Hồ Xung, Phương Chứng, Xung Hư thừa cơ chạy ừa về phía trước. Ba người này thân thủ nào phải hạng tầm thường. Sau khi Doanh Doanh xuất hiện gây nên tình thế chần chờ, ba người lập tức xông lại phá cửa sổ nhảy vào. Ba người xông vào trong gác rồi, những cung nỏ bắn nước độc không thể thi hành tuyệt kỹ được nữa.

Lệnh Hồ Xung sấn đến trước toàn Chân Vũ đại đế cầm lấy cây đèn nến. Tay mặt chàng rung lên một cái. Ngọn nến bay đi. Chàng biết nước độc này rất ghê gớm, chỉ bắn vào người một giọt là mối họa họa không biết đến đâu mà lường. Chàng thấy Phương Chứng và Xung Hư tay phóng chưởng chân đá vung động thủ chẳng nề nang gì. Chỉ trong chớp mắt hai vị đã hạ được bảy tám tên. Chàng cầm cây đèn làm kiếm phóng tay đâm vào cổ họng một người. Mới trong khoảnh khắc chàng đã giết được sáu tên.

Giả Bố và Thượng Quan Vân chuyển này lên núi Hằng Sơn đem theo bốn chục cái rương. Mỗi rương hai người khiêng, cộng là tám chục tên hán tử. Tám chục tên này đều là những giáo chúng rất đặc lực trong Triều Dương thần giáo. Tuy chúng không phải là những tay cao thủ hạng nhất nhưng bản lĩnh cũng vào hạng khá.

Bốn chục tên chia ra bao vây bốn mặt chùa Huyền Không còn bốn chục tên lấy những máy nỏ xếp ở trong rương đem vào hai gác Thần Xà và Linh Quy để tập kích.

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người chỉ trong khoảnh khắc đã tiêu diệt hết hai mươi tên thủ hạ của Giả Bố. Nỏ máy cùng nước độc đều bị phá tan nát đầy mặt đất.

Giả Bố sử cặp phán quan bút để chiến đấu với song kiếm một dài một ngắn của Doanh Doanh. Cuộc đấu cực kỳ ác liệt.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh giao thiệp với nhau lâu ngày. Nhưng ban đầu chàng chỉ nghe tiếng chứ không nhìn thấy người. Tiếp theo chàng thấy nàng uy hiếp quần hào mà không biết rõ lý do.

Chàng cảm kích mối thâm tình mà không biết rõ tung tích. Hôm nàng ra tay hạ sát bọn đệ tử phái Thiếu Lâm. Chiến đấu với

Phương Sinh đại sư Lệnh Hồ Xung chỉ thấy bóng mà không thấy hình. Cho đến bây giờ mới là lần đầu nàng ra mặt đấu với Giả Bố.

Lệnh Hồ Xung thấy thân hình Doanh Doanh rất nhẹ nhàng linh động chột tới, chột lui. Nàng ra kiếm chiêu đánh người bằng những bộ vị kỳ tuyệt. Trường kiếm và đoản kiếm của nàng lúc hư, lúc thật, hời hợt khôn lường. Tuy người nàng có thực trước mắt mà trong lòng Lệnh Hồ Xung vẫn tưởng chừng chỉ thấy một đám lơ lửng phát phơ như khói tỏa, như mây mù.

Hồi 166

Nhậm, Hương hai người lại xuất hiện

Huỳnh diện tôn giả Giả Bố sử cặp phán quan bút kích thước không có gì khác lạ với những cặp bút thông thường, nhưng có phần nặng hơn nhiều. Lúc vung lên nó tựa hồ phát ra thanh âm tựa hồ những loại cương tiên thiết giản. Thủy chung Doanh Doanh vẫn giữ song kiếm không để đụng vào cặp phán quan bút của đối phương. Những chiêu bút của Giả Bố đều nhằm vào các đại huyết Doanh Doanh phóng tới, chỉ khe chừng kẽ tóc.

Phương Chứng đại sư bỗng quát lên:

- Loại nghiệt chương! Sao còn chưa buông binh khí chịu trời?

Giả Bố đang đấu đến lúc hăng say. Cặp bút của hắn chập vào làm một nhăm đâm tới cổ họng Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi chỉ sợ Doanh Doanh tránh không kịp chiêu này. Chàng cầm cây đèn đâm ra veo veo hai tiếng trúng vào uyển mạch hai tay hắn. Giả Bố cầm không vững, cặp phán quan bút tuột tay rớt mất. Nhưng hắn kiêu dũng phi thường, vung song chưởng nhằm đánh vào trước ngực Lệnh Hồ Xung. Phương Chứng đại sư dậm chên chéch lên. Đại sư mở một phen cử động, hai tay nắm được song chưởng của Giả Bố. Giả Bố cố sức giãy giụa nhưng không tài nào thoát ra khỏi bàn tay của Phương Chứng đại sư. Hắn liên vung cước nhằm đá vào hạ bộ Phương Chứng. Chiêu thức này rất là độc địa. Phương Chứng buông tiếng thở dài rồi khê đẩy hai tay ra ngoài. Giả Bố đứng không vững. Người hắn bị bắn qua cửa ra ngoài. Bỗng nghe một tiếng rú rùng rợn hồi lâu không ngớt. Tiếng rú vang đi mỗi lúc một xa rồi người hắn rớt xuống vực sâu ngoài núi Thúy Bình.

Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh cười nói:

- May nhờ được Doanh muội đến cứu kịp thời.

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Tiểu muội phải tính toán cho đúng lúc.

Đoạn nàng lớn tiếng hô:

- Phải dập tắt lửa cho mau.

Dưới gác có người đáp lại:

- Xin tuân lệnh.

Nguyên dưới lầu phát hỏa là do những chất lưu hoàng, thạch tiêu, cùng cỏ khô đốt lên để làm náo loạn tinh thần Giả Bố, chứ không phải dưới lầu bị lửa cháy thật sự. Doanh Doanh đến bên cửa sổ quay mặt sang gác Thần Xà la gọi:

- Thượng Quan thúc thúc! Giả Bố chống lại mệnh, tự rước lấy tội lỗi. Vậy thúc dẫn bộ hạ xuống đi. Tiểu diệt nữ không làm khó gì đến thúc thúc cả. Thượng Quan Vân hỏi:

- Đại tiểu thư! Tiểu thư nói thật chẳng?

Doanh Doanh đáp:

- Tiểu diệt nữ phát thệ trước lịch đại thần ma của bản giáo. Thượng Quan Vân chịu nghe hiệu lệnh, tiểu nữ quyết không gia hại. Nếu trái lời thề sẽ bị tam thi trùng cắn tủy não cho bị thảm tử.

Đây là lời thề độc nhất của Triều Dương thần giáo. Thượng Quan Vân nghe Doanh Doanh thề xong mới yên lòng thông suốt hai mươi tên bộ thuộc xuống lầu.

Bọn Lệnh Hồ Xung xuống khỏi gác Linh Quy thì gặp bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu mấy chục người đã chờ ở đó.

Lệnh Hồ Xung hỏi Doanh Doanh:

- Sao Doanh muội biết bọn Giả Bố đến đây tập kích?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại khi nào lại có hảo tâm thành thực đưa lễ mừng Lệnh Hồ huynh? Lúc đầu tiểu muội đã nghĩ ngay trong bốn chục cái rương đó tất có giấu nguy kế gì. Sau thấy Giả Bố lên lút dẫn bọn tùy tùng qua bên này sinh lòng nghi hoặc mới cùng bọn Lão tiên sinh đến coi. Phờng toi cầm giữ chân núi Thúy Bình ngăn cản không cho bọn tiểu muội lên núi lại càng tiết lộ âm mưu.

Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu đều cười ồ.

Điều hiệp Thượng Quan Vân vẻ mặt bề bàng cúi đầu xuống.

Doanh Doanh hỏi:

- Thượng Quan thúc thúc! Từ nay thúc thúc đi theo tiểu diệt nữ hay là theo Đông Phương Bất Bại?

Thượng Quan Vân biến sắc.

Mới trong khoảnh khắc mà bản hấn quyết định bội phản Đông Phương giáo chủ là việc rất khó.

Doanh Doanh lại nói tiếp:

- Trong mười vị trưởng lão ở Triều Dương thần giáo thì đã có sáu vị uống tam thi não thần đan của gia gia tiểu nữ. Thượng Quan thúc thúc đã uống thứ thần đan đó chưa?

Nàng vừa nói vừa thò tay móc ra một viên thuốc đỏ tươi để lăn long lóc trong bàn tay.

Thượng Quan Vân cất giọng run run ngập ngừng:

- Đại tiểu thư! Tiểu thư nói là trong mười vị đại trưởng lão... Đã có sáu vị trưởng lão...

Doanh Doanh ngắt lời:

- Đúng thế! Thượng Quan thúc thúc chưa theo gia gia tiểu nữ, mấy năm nay làm việc với Đông Phương Bất Bại cũng không kể là kẻ phản bội, nếu thúc thúc biết bỏ chỗ tối ra chỗ sáng thì tiểu diệt nữ nhất định cực lực bênh vực để gia gia coi thúc thúc bằng con mắt đặc biệt.

Thượng Quan Vân ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi nghĩ thầm:

- Ta mà không đầu hàng tất uống mạng ngay đương trường. Trong mười vị trưởng lão đã có đến sáu vị quy thuận Nhậm giáo chủ. Đại cục đã đến thế này, ta chẳng thể một mình tận trung với Đông Phương giáo chủ được.

Hắn nghĩ vậy liền thẳng thân tiến lại trước mặt Doanh Doanh đón lấy viên Tam thi não thần đan bỏ vào miệng nuốt rồi nói:

- Thượng Quan Vân này đã chịu ơn tha mạng của đại tiểu thư. Vậy từ nay trở đi xin vâng mệnh sai khiến, không dám phản bội.

Hắn vừa nói vừa khom lưng hành lễ.

Doanh Doanh cười nói:

- Từ nay trở đi chúng ta là người một nhà. Hà tất thúc thúc phải đa lễ như vậy? Những thủ hạ cũ của thúc dĩ nhiên cũng theo thúc thúc phải không?

Thượng Quan Vân quay lại nhìn 20 tên bộ thuộc. Những hán tử này thấy thủ lĩnh đã đầu hàng và uống Tam thi não thần đan rồi chúng liền hướng về phía Doanh Doanh lạy phục xuống đất nói:

- Bọn tiểu nhân xin tuân theo lời thánh cô sai phái dù muôn thác cũng chẳng dám từ nan.

Lúc này quần hào đã dập tắt lửa rồi, thấy Doanh Doanh thu phục được Thượng Quan Vân đều chạy đến chúc mừng.

Nên biết Thượng Quan Vân là một tay võ công đã cao cường, chức vị lại tôn trọng ở Triều Dương thần giáo. Hắn quy đầu Doanh Doanh là Nhậm Ngã Hành được một trợ lực rất lớn, trong công cuộc cướp lại ngôi giáo chủ.

Phương Chứng, Xung Hư thấy mọi việc yên ổn cả rồi liền cáo từ xuống núi.

Lệnh Hồ Xung tin chân ra ngoài mấy chục dặm rồi trôn trọng từ biệt.

Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung sóng vai mà đi, dừng đỉnh trở về núi Kiến Tĩnh. Nàng bảo chàng:

- Đại ca! Đông Phương Bất Bại là một tay nham hiểm, thủ đoạn tàn ác, vừa rồi đại ca đã thấy đó. Gia phụ và Hương thúc thúc đang đi du thuyết cùng những người cố cực trong bản giáo yêu cầu họ quay về với chủ cũ. Ai vui vẻ quy thuận dĩ nhiên là chuyện hay nhất. Còn những ai không chịu đều giải quyết hết, mục đích để cắt bớt thế lực của Đông Phương Bất Bại. Hiện giờ Đông Phương Bất Bại mở đầu cuộc phản công. Hắn sai Giả Bố và Thượng Quan Vân đến hạ thủ gia hại đại ca là một nước cờ lợi hại nhất. Vì gia phụ và Hương thúc thúc hành tung rất bí mật, hắn không tài nào tìm kiếm thấy các vị đó. Nếu hắn hạ sát được đại ca thì tiểu muội...

Nàng nói tới đây, hai má ửng hồng, ngoảnh nhìn ra chỗ khác.

Lúc này bóng chiều bảng lảng, ngọn gió hiu hiu lay động mái tóc của Doanh Doanh xoa xuống vai lật ngược lên má. Lệnh Hồ

Xung thấy cổ nàng trắng như tuyết thì trong lòng không khỏi băng khuâng nghĩ thầm:

- Nàng đối với ta bằng một mối tình tha thiết, khắp thiên hạ ai cũng biết rồi. Gã Đông Phương Bất Bại cũng muốn bắt ta để uy hiếp nàng đồng thời uy hiếp cả phụ thân nàng nữa. Vừa rồi ở trên cây cầu treo chùa Huyền Không, nàng đã biết rõ nước độc kia hề trúng vào ai người đó phải chết ngay, thế mà nàng đã đứng chắn trước mình ta vì sợ ta bị thương. Ta được người vợ như thế thì còn mong gì hơn nữa?

Chàng đưa hai tay toan ôm lấy lưng nàng.

Doanh Doanh bật lên tiếng cười hích hích. Nàng né mình sang bên, Lệnh Hồ Xung chụp sển. Nên biết Lệnh Hồ Xung tuy kiếm pháp tinh thâm, nội lực hồn hậu nhưng về những môn quyền cước, cầm nã, khinh công thì lại thua nàng xa.

Doanh Doanh tuy quay lưng về phía Lệnh Hồ Xung nhưng chàng vừa cử động nàng đã biết ý rồi, nên nàng tránh khỏi rồi cười hỏi:

- Một vị chưởng môn đại tôn sư trong một phái mà hành động như vậy thì còn chi là thể thống?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Trong các vị chưởng môn khắp thiên hạ, thì chưởng môn phái Hằng Sơn là tệ nhất để họ cười cho thỏa thích.

Doanh Doanh nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đại ca! Sao đại ca lại nói vậy? Đến phương trượng chùa Thiếu Lâm, chưởng môn phái Võ Đang đối với đại ca cũng kính trọng như vậy, còn ai dám coi thường mà cười diễu đại ca? Lệnh sư phụ trực xuất sư ca ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn, đại ca vĩnh viễn không cần quan tâm đến chuyện đó mà lấy làm hổ thẹn với người nữa.

Doanh Doanh nói mấy câu này trúng vào tâm sự Lệnh Hồ Xung. Tuy chàng tính tình khoáng đạt, nhưng đối với việc bị đuổi ra khỏi sư môn chàng vẫn lấy làm đau lòng, nhục nhã. Nghe Doanh Doanh nói vậy chàng buông một tiếng thở dài rồi cúi đầu xuống.

Doanh Doanh nắm lấy tay chàng, tìm lời an ủi:

- Đại ca! Đại ca làm chưởng môn phái Hằng Sơn là một việc mở may mở mặt với anh hùng thiên hạ. Hằng Sơn và Hoa Sơn là

hai phái ngang hàng, chẳng lẽ đường đường làm chủ môn phái Hằng Sơn lại không bằng một tên đệ tử quèn phái Hoa Sơn hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ Doanh muội có lời khuyên nhủ. Nhưng tiểu huynh vẫn nghĩ đến mình là kẻ cầm đầu bọn ni cô thì không khỏi vừa hổ thẹn vừa tức cười.

Doanh Doanh nói:

- Hiện nay đã hàng ngàn anh hùng hảo hán quy đầu dưới trướng phái Hằng Sơn. Kể về thanh thế thì trừ phái Tung Sơn đại ca có kém ai đâu? Trong Ngũ nhạc kiếm phái thì các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn bì với đại ca thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Về công cuộc to lớn này, tiểu huynh chưa kịp tạ ơn Doanh muội.

Doanh Doanh mỉm cười hỏi:

- Tạ ơn cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Doanh muội sợ tiểu huynh lãnh đạo ni cô là một chuyện mất thể diện rất lớn, nên đã phái những tay thủ hạ về quy đầu phái Hằng Sơn. Nếu không có lệnh của thánh cô thì bọn trời đánh không chết ấy khi nào chịu riu riu nghe theo sự ước thúc của tiểu huynh?

Doanh Doanh nhún miệng cười đáp:

- Cái đó cũng không hẳn như vậy. Đại ca làm minh chủ của bọn họ đến đánh chùa Thiếu Lâm và họ chẳng đã khâm phục đại ca rồi là gì?

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã gần về tới am chính. Bỗng nghe văng vẳng có tiếng quần hào cười nói dứt lác, Doanh Doanh liền dừng bước lại nói:

- Đại ca! Chúng ta hãy tạm chia tay, chờ đại sự của gia phụ thành công rồi, tiểu muội lại đến gặp đại ca.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên cảm thấy trước ngực mình nóng bừng, chàng nói:

- Doanh muội đến Hắc Mộc Nhai phải không?

Doanh Doanh gật đầu cười đáp:

- Phải rồi!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh cùng đi với Doanh muội.

Khóe mắt Doanh Doanh lộ ra vẻ vui mừng hân diện. Nhưng nàng từ từ lắc đầu.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Doanh muội không muốn đi tiểu huynh cùng đi hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Bữa nay đại ca vừa lên tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn đã cùng đi với tiểu muội lo việc cho Triều Dương thần giáo, tuy đó là hành động của vị tân chương môn phái Hằng Sơn cao thâm khôn lường, nhưng làm như vậy há chẳng quá đáng ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vụ đối phó với Đông Phương Bất Bại là một việc cực kỳ gian nan, chẳng lẽ tiểu huynh lại đứng ngoài vòng không hỏi gì đến, bỏ mặc Doanh muội dẫn thân vào nơi nguy hiểm hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Bọn hán tử giang hồ kia tuy ở trong biệt phái Hằng Sơn, nhưng khó mà giữ được họ khỏi đến rắc rối với các cô trong phái này thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chỉ cần Doanh muội ra nghiêm lệnh thì chắc bọn họ dù lớn mật đến đâu cũng không dám dây dưa với bọn nữ đệ tử.

Doanh Doanh cả mừng nói:

- Phải rồi đại ca muốn đi cùng tiểu muội, thì tiểu muội xin thay mặt gia gia ngỏ lời từ tạ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Giữa hai ta thì Doanh muội tạ ơn tiểu huynh hay tiểu huynh tạ ơn Doanh muội chẳng còn là khách sáo lắm ư?

Doanh Doanh mỉm cười đáp:

- Rồi đây tiểu muội không khách sáo với đại ca nữa, nhưng đại ca đừng trách tiểu muội nhé. Hai người liền lên ngọn núi Kiến Tĩnh, chia nhau ra dặn bảo thuộc hạ. Lệnh Hồ Xung khuyên nhủ các đệ tử phải siêng năng rèn luyện võ công còn oanh Doanh căn dặn quần hào từ nay trở đi không được lên núi Kiến Tĩnh. Ai đặt chân trái bước lên thì bị chặt chân trái, chân phải bước lên cũng bị chặt ngay. Hai chân cùng bước lên thì bị chặt cả hai.

Sáng hôm sau, Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh, Thượng Quan Vân cùng 20 tên giáo chúng sống sót cáo biệt mọi người rồi nhằm phía Hắc Mộc Nhai thẳng tiến. Hắc Mộc Nhai thuộc địa phận tỉnh Hà Bắc, ở về phía đông núi Hằng Sơn. Một hôm đoàn người đi tới châu Bình Định, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh dọc đường đều ngồi trong một cỗ xe lớn buông rèm để đề phòng tai mắt của Đông Phương Bất Bại phát giác.

Tối hôm ấy Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung vào nghỉ trong khách điểm ở châu Bình Định. Nơi đây cách tổng đàn Triều Dương thần giáo không còn xa mấy.

Trong thành giáo chúng đi lại rất đông. Thượng Quan Vân liền phái bốn tên thuộc hạ đắc lực canh gác mặt trước và mặt sau khách điểm. Không để những người phức tạp đến gần. Ăn cơm tối xong Doanh Doanh tiếp Lệnh Hồ Xung uống ba chung nhỏ.

Bồn lửa trong điểm đường cháy bùng bùng chiếu ánh mắt vào mặt Doanh Doanh khiến nàng càng thêm vẻ kiều diễm.

Lệnh Hồ Xung uống ba bát lớn rồi nói:

- Doanh Doanh! Ngày ở chùa Thiếu Lâm lệnh tôn đã nói: đối với hào kiệt đương thời lão nhân gia chỉ phục có ba người rưỡi mà Đông Phương Bất Bại là người đứng đầu. Hắn đã đoạt được ngôi giáo chủ ở trong tay lệnh tôn thì hẳn là một tay tài trí hơn đời. Trên chốn giang hồ đồn đại võ công hắn là tay đệ nhất thiên hạ. Không hiểu lời đồn đó hư thực thế nào?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại rất giỏi mưu lược là một điều khỏi nói ai cũng biết rồi. Còn võ công hắn thế nào, tiểu muội cũng không rõ lắm chỉ thấy mấy năm nay ít khi gặp hắn.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Mấy năm gần đây Doanh muội ở trong ngõ Lục Trúc thành Lạc Dương nên ít khi gặp mặt hẳn là phải.

Doanh Doanh nói:

- Cũng không hẳn tại thế. Tuy tiểu muội ở thành Lạc Dương, song mỗi năm cũng trở về Hắc Mộc

Nhai đôi ba lần mà lần nào cũng không gặp Đông Phương Bất Bại. Theo lời những vị trưởng lão nói thì gần đây càng ngày càng thưa được gặp giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Những người địa vị tối cao thường hí lộng quý thân, không muốn để cho người ta gặp luôn, để tỏ ra họ khác với quần chúng.

Doanh Doanh nói:

- Dĩ nhiên đó cũng là một nguyên nhân, nhưng tiểu muội lại đoán là hẳn đang khổ công tu luyện công phu trong Quỷ hoa bảo điển, nên hẳn không muốn để công việc trong bản phái làm bận rộn tâm thần.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh tôn từng đã nói với tiểu huynh ngày trước lão nhân gia đêm ngày phải nghĩ ngợi về cách hóa giải những luồng chân khí dị chủng do Hấp tinh đại pháp hút và, nên lão nhân gia không hỏi gì đến công việc giáo vụ thành ra bị Đông Phương Bất Bại thoán đoạt quyền vị. Không chừng ngày nay Đông Phương Bất Bại lại đi vào vết bánh xe đổ đó.

Doanh Doanh nói:

- Từ ngày Đông Phương Bất Bại không tự mình trông nom được giáo vụ liền giao quyền hành lại cho gã tiểu tử họ Dương. Gã tiểu tử họ Dương này dường như không thể cướp đoạt được quyền binh của Đông Phương Bất Bại, nên dường như hẳn không lo điều đó.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Gã tiểu tử họ Dương là ai? Sao tiểu huynh chưa nghe nói tới?

Doanh Doanh vẽ mặt ra chiều bẽn lễn, mỉm cười đáp:

- Vụ này rất cổ quái. Tiểu muội cũng không hiểu rõ, chẳng nói làm gì cho dơ miệng. Những người trong bản giáo có biết cũng chẳng ai nhắc tới, còn người ngoài thì chẳng ai hay, dĩ nhiên đại ca không nghe ai nói tới.

Lệnh Hồ Xung động tính hiếu kỳ liền giục:

- Hảo muội tử! Muội muội nói cho ta nghe đi.

Doanh Doanh đáp:

- Gã đó tên gọi Dương Liên Đình vào trạc ngoài hai mươi tuổi. Võ công gã hèn kém lại chẳng hiểu việc gì. Thế mà những năm gần đây Đông Phương Bất Bại lại sủng ái gã lắm. Thế mới thật là kỳ.

Nàng nói tới đây nét mặt ửng hồng, môi hơi bĩu ra. Hiển nhiên có điều chi khác thường.

Lệnh Hồ Xung chợt tỉnh ngộ la lên:

- Ô! Té ra gã họ Dương là một nam đồng mà Đông Phương Bất Bại đem lòng sủng ái. Tuy hắn là người anh hùng nhưng cũng thích... "trò chơi trống bỏi".

Doanh Doanh gạt đi:

- Đại ca đừng nói chuyện đó nữa. Tiểu muội không hiểu Đông Phương Bất Bại làm trò quỷ gì!

Có điều bất cứ việc gì hắn cũng giao cho gã họ Dương làm hết. Nhiều anh em giáo chúng đã bị hại về tay gã. Thật là đáng chém.

Đột nhiên phía ngoài cửa sổ có tiếng người nói:

- Người nói thế là sai. Chúng ta nên đa tạ Dương Liên Đình mới phải.

Doanh Doanh mừng quá cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Nàng hối hả ra mở cửa. Nhậm Ngã Hành cùng Hương Vân Thiên bước vào phòng. Cả hai người đều ăn mặc kiểu nông dân. Đầu đội nón rách kéo sụp xuống che quá nửa mặt. Nếu không nghe thanh âm thì chẳng thể nào nhận ra được.

Lệnh Hồ Xung tiến lại vái chào rồi sai điếm tiểu nhị lấy đĩa chén và thêm rượu cùng món ăn. Nhậm Ngã Hành nói:

- Mấy bữa nay ta cùng Hương lão đệ đi liên lạc với những người cũ trong bản giáo thấy công việc dễ dàng ra ngoài sự tiên liệu của mình. Trong mười người có đến tám vui mừng khôn xiết và đều nói là mấy năm gần đây Đông Phương Bất Bại toàn làm những chuyện ngược đời cơ hồ đến trình độ khiến giáo chúng phải chia lìa bản phần bạn. Nhất là Dương Liên Đình, một tên vô danh tiểu tốt trong bản giáo, được Đông Phương Bất Bại sủng ái, nắm trọn quyền hành trong tay, đã cách chức hoặc hạ sát rất nhiều công thân. Nếu họ không bị quy giáo ước thúc một cách nghiêm khắc thì tất có nhiều người tạo phản rồi. Vậy gã họ Dương làm được những công cuộc lớn lao này, chẳng nên đa tạ gã mới phải ư?

Doanh Doanh cười đáp:

- Đúng thế!

Rồi nàng nói:

- Sao gia gia lại biết bọn hài nhi đã tới đây?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Hương thúc thúc đã xảy cuộc động thủ với Thượng Quan Vân. Sau mới biết hần quy thuận rồi.

Doanh Doanh hỏi:

- Hương thúc thúc! Thượng Quan thúc thúc đã bị thúc thúc đả thương chưa?

Hương Vấn Thiên cười đáp:

- Đả thương Thượng quan điều hiệp đâu phải chuyện dễ dàng?

Vừa nói tới đây, bỗng nghe phía ngoài có tiếng còi rít lên "u ú" giữa lúc canh khuya thanh vắng càng khiến cho người ta phải ớn da gà.

Doanh Doanh hỏi:

- Chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại đã biết chúng ta đến đây rồi ư?

Đoạn nàng quay lại giải thích cho Lệnh Hồ Xung nghe:

- Đây là còi báo hiệu bắt thích khách hoặc đồ đệ phản loạn của bản giáo để ai nấy biết mà chuẩn bị ra sức tróc nã phạm nhân.

Sau một lúc lại nghe thấy tiếng bốn người kỵ mã lướt qua trên đường lớn. Người cười ngựa lớn tiếng hô:

- Giáo chủ có lệnh: Lôi phong đường trưởng lão là Đồng Bách Hùng cấu kết với địch nhân có mưu đồ phản nghịch, phải bắt cho được ngay đưa về tổng đàn. Nếu hấn chống cự cứ việc giết bỏ.

Doanh Doanh la thất thanh:

- Đồng bá bá có chuyện gì vậy?

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa. Dọc đường hiệu lệnh truyền ra, cả một khu vực thuộc Triều Dương thần giáo này đều náo loạn cả lên, hiển nhiên chẳng coi địa phương quan vào đâu cả.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Bọn thám tử Đông Phương Bất Bại quả là ghê gớm. Chúng ta mới có cuộc gặp gỡ với Đồng lão hôm kia mà chúng đã phát giác ra rồi.

Doanh Doanh thở phào một cái hỏi:

- Đồng bá bá có ưng chịu giúp chúng ta không?

Nhậm Ngã Hành lắc đầu đáp:

- Khi nào lão chịu phản bội Đông Phương Bất Bại? Ta cùng Hương thúc thúc đã phân tách mọi đường lợi hại với lão hàng nửa ngày, sau cùng lão nói: "Đồng mỗ đã có mối thâm giao sống chết cùng nhau với Đông Phương huynh đệ, hai vị cũng đã biết rồi. Nay hai vị nói thế thì ra chưa hiểu Đồng Bách Hùng này và coi Đồng mỗ cũng là kẻ bán rẻ bạn bè như ai. Gần đây Đông Phương huynh đệ bị kẻ tiểu nhân làm cho mê hoặc, gây nên nhiều chuyện lầm lỗi, nhưng dù cho y có phải danh thân tan nát, Đồng mỗ quyết chẳng làm điều gì đắc tội với y. Đồng mỗ không phải là địch thủ của hai vị, vậy hai vị muốn giết muốn mỗ thì cứ việc động thủ đi!" Lão Đồng này quả là một củ gừng, càng già càng cay.

Lệnh Hồ Xung cất tiếng khen:

- Hảo bằng hữu! Hản hản tử!

Doanh Doanh hỏi:

- Lão đã không ưng giúp việc cho bọn ta mà sao Đông Phương Bất Bại còn ra lệnh bắt lão? Hương Ván Thiên đáp:

- Có thể mới kêu bằng làm lắm chuyện ngược đời. Đông Phương Bất Bại tuổi tác chưa lấy gì làm già nua cho lắm mà hành động đã điên đảo khác thường. Đồng lão là con người tận trung, đi khắp thiên hạ để tìm được mấy kẻ. Vậy mà hắn còn trở mặt hạ lệnh truy nã.

Nhậm Ngã Hành vỗ tay cười nói:

- Đông Phương Bất Bại đã trở mặt với Đồng lão thì đại sự của chúng ta nhất định có cơ thành tựu. Nào chúng ta hãy càn chung này.

Bốn người cùng nâng chung càn chén.

Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Đồng bá bá là một bậc nguyên lão trong bản giáo. Ngày trước bá bá đã lập được nhiều công lớn, nên mọi người trong bản giáo từ trên xuống dưới ai cũng tôn kính. Trước nay bá bá vẫn chẳng bằng mảy bằng mặt với gia gia tiểu muội mà mối thâm tình đối với Đông Phương Bất Bại thì cực kỳ thâm hậu. Nếu cứ theo lẽ thông thường mà xét đoán thì dù Đồng bá bá có phạm tội nặng đến đâu, Đông Phương Bất Bại cũng nên nể mặt mới phải.

Hồi 167

Đoàn người giả dạng lên Hắc Mộc Nhai

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đông Phương Bất Bại ra lệnh tróc nã Đồng Bách Hùng, trên Hắc Mộc Nhai nhốn nháo phi thường. Vậy chúng ta nhân cơ hội này lên núi thì hay biết mấy?

Hương Vấn Thiên nói:

- Chúng ta hãy mời cả Thượng Quan huynh đệ bàn tính xem sao?

Nhậm Ngã Hành gật đầu đáp:

- Phải lắm!

Hương Vấn Thiên trở gót ra khỏi phòng, lát sau dẫn Thượng Quan Vân vào. Thượng Quan Vân

vừa ngó thấy Nhậm Ngã Hành đã khom lưng thi lễ nói:

- Kẻ thuộc hạ là Thượng Quan Vân xin làm lễ tham bái. Kính chúc giáo chủ trường trị thiên thu nhất thống giang hồ.

Nhậm Ngã Hành cười hỏi:

- Thượng Quan huynh đệ! Ta thường nghe huynh đệ là một trang hán tử cứng cỏi không ưa những lời ton hót, mà sao bữa nay mới hội diện lần đầu đã nói toàn chuyện phỉnh phờ?

Thượng Quan Vân cũng ngạc nhiên đáp:

- Thuộc hạ ngu muội, xin giáo chủ minh thị.

Doanh Doanh ngó thấy phụ thân nghi ngờ thái độ Thượng Quan Vân liền hỏi:

- Gia gia! Phải chăng gia gia nghe Thượng Quan thúc thúc chúc câu trường trị thiên thu, nhất thống giang hồ" có vẻ đường đột?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Đúng thế! Cái gì mà "trường trị thiên thu nhất thống giang hồ"? Dường như ta là Tần Thủy Hoàng không bằng.

Doanh Doanh mỉm cười giải thích:

- Đây chính là Đông Phương Bất Bại dở trò ra đó. Hắn muốn giáo chúng, thuộc hạ khi gặp hắn đều tung hô câu này. ít lâu nay các anh em trong bản giáo lúc vào ra mắt đều hô thế cả. Thượng Quan thúc thúc quen miệng thành ra vào yết kiến gia gia cũng học thuộc lòng như vậy.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Té ra là thế! Những từ ngữ "trường trị thiên thu, nhất thống giang hồ" nghe có hay thật, nhưng mình không phải là thần tiên thì làm gì có chuyện muôn kiếp ngàn thu? Thượng Quan lão đệ! Nghe nói Đông Phương Bất Bại hạ lệnh tróc nã Đồng lão, chắc trên Hắc Mộc Nhai đang nhốn nháo lắm. Chúng ta định đêm nay lên núi thì lão đệ tính sao?

Thượng Quan Vân đáp:

- Giáo chủ là bậc anh minh, kế hoạch không còn thiếu sót, khác nào cây đuốc rạng soi bốn biển, tạo phúc muôn dân. Cờ ra đắc thắng bá lão thành công. Thuộc hạ nghiêng mình khép nép tuân theo lệnh dụ cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quản thân này muôn thác?

Nhậm Ngã Hành nghĩ thầm trong bụng:

- Trên chốn giang hồ thường đồn đại Điều hiệp thượng quan, võ công cao cường, tính tình lại trung trực, mà sao nay miệng nói toàn lời siểm nịnh, óc nghĩ những chuyện vu vơ, chẳng khác lòng dạ kẻ tiểu nhân, không hơn những phường vô sỉ. Chẳng lẽ tiếng đồn sai trật chỉ có hư danh?

Lão nghĩ tới đây không khỏi chau mày.

Doanh Doanh liền cười nói:

- Gia gia! Nếu chúng ta định trà trộn lên Hắc Mộc Nhai thì điều cần nhất là nên thay đổi hình dạng, đừng để đối phương biết mặt. Thứ hai là phải học lấy những sáo ngữ trên Hắc Mộc Nhai, nếu không thì mở miệng ra là nói trật.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Những sáo ngữ trên Hắc Mộc Nhai thế nào?

Doanh Doanh đáp:

- Tỷ như Thượng Quan thúc thúc vừa nói: "... cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quản thân này muôn thác..." gì gì đó. Những cân này đều do Dương Liên Đình nghĩ ra để tâng bốc Đông Phương Bất Bại. Hắn càng nghe càng vừa dạ. Thậm chí về sau ai không biết nói những câu này là phạm vào tội đại nghịch. Còn những kẻ nói năng thiếu vẻ mặt khiêm cung liền rước lấy thảm họa sát thân.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Khi người gặp Đông Phương Bất Bại cũng phải đưa ra cái giọng thối tha ấy hay sao?

Doanh Doanh cười đáp:

- Hồi hài nhi ở Hắc Mộc Nhai cũng chẳng có cách nào làm khác được nên hài nhi thường ở thành

Lạc Dương nhiều hơn và ít được nghe những câu khiến người ta phải hổ thẹn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thượng Quan lão đệ! Từ này trở đi chúng ta có điều gì nói với nhau, xin miễn thốt ra những lời như vậy nghe!

Thượng Quan Vân đáp:

- Đó là những lời huấn thị thánh thần của giáo chủ, thì dù trải qua trăm năm vẫn còn là mới mẻ, sau muôn thuở vẫn không người vượt mức. Kẻ thuộc hạ dĩ nhiên phải nhất khâm tuân.

Doanh Doanh chỉ nhếch mép chứ không dám cười lên tiếng.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Theo ý Thượng Quan lão đệ thì chúng ta nên làm thế nào?

Thượng Quan Vân đáp:

- Trong lòng giáo chủ đã có định kiến. Những kế hoạch của giáo chủ đều là thần cơ diệu toán, người đương thời chẳng ai bì kịp trong muôn một. Trước tòa giáo chủ, thuộc hạ đâu dám đưa ra đề nghị kém cỏi?

Nhậm Ngã Hành cười hỏi:

- Thế ra trong bản giáo khi hội nghị việc lớn, Đông Phương Bất Bại nói sao nên thế không một ai dám dị nghị hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại tài trí siêu quần. Kiến thức người ngoài đã không bằng hắn thì còn ai dám nói xen vào để rước lấy tai bay vạ gió.

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Té ra là thế! Thượng Quan lão đệ! Khi Đông Phương Bất Bại ra lệnh cho lão đệ đi trốn nã

Lệnh Hồ Xung hắn đã chỉ thị cho lão đệ làm thế nào?

Thượng Quan Vân đáp:

- Đông Phương giáo chỉ truyền một câu: Nếu bắt được Lệnh Hồ đại hiệp sẽ được ban thưởng rất hậu. Bằng không bắt được thì phải tự cắt đầu dâng nạp.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Hay lắm! Nếu vậy Thượng Quan thúc thúc trối Lệnh Hồ Xung đem về lãnh thưởng.

Thượng Quan Vân lùi lại một bước nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp là một viên tướng thân ái của giáo chủ lại có công lớn với bản giáo, thuộc hạ khi nào dám vô lễ thế?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Chỗ ở của Đông Phương Bất Bại rất khó lòng lên được. Thượng Quan lão đệ có trối Lệnh Hồ

Xung đưa đến Hắc Mộc Nhai thì chắc hắn mới kêu lên yết kiến một cách dễ dàng.

Doanh Doanh cười nói:

- Kế ấy tuyệt diệu! Chúng ta giả làm thuộc hạ của Thượng Quan thúc thúc lên gặp Đông Phương Bất Bại. Chỉ cần sao lần được đến trước mặt hắn rồi bọn mình rút vũ khí giới ra nhất tề xông vào. Bất luận hắn đã luyện được võ công trong Quỷ hoa bảo điển hay chưa thì "bốn người đánh một chẳng chột cũng què".

Hương Vấn Thiên nói:

- Lệnh Hồ lão đệ hay hơn hết là giả vờ trọng thương, chân tay băng bó, đầy mình huyết tích. Mấy người trong bọn ta làm cáng khiêng y lên, một là để Đông Phương Bất Bại không cần đề phòng, hai là trong cáng có thể dấu vũ khí được.

Nhậm Ngã Hành khen rằng:

- Hay lắm! Hay lắm!

Bỗng nghe ngoài đầu đường có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, rồi tiếng người hô lớn:

- Bắt được Phong lôi đường chúa rồi! Bắt được Phong lôi đường chúa rồi!

Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung vẫy tay. Hai người chạy ra cửa lớn nhà khách thì đã thấy mấy chục tên kỵ mã giơ cao ngọn đuốc áp giải một lão già tầm vóc cao lớn ruỗi ngựa lướt qua.

Lão già đó râu tóc bạc phơ, mặt đầy những máu. Hiển nhiên là trải qua một phen kịch chiến. Hai tay lão bị trói quặt ra sau lưng. Cặp mắt lão loang loáng dường như muốn tóe lửa tỏ ra lão cảm hận đến cùng cực.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Năm sáu năm về trước hễ Đông Phương Bất Bại gặp Đồng bá bá là một điều "Hùng huynh" hai điều "Hùng huynh" ra chiều rất thân thiết. Ngờ đâu ngày nay hắn lại trở mặt vô tình đến thế?

Lát sau, Thượng Quan Vân đã đem đến cang cùng mọi đồ vật đến.

Doanh Doanh lấy vải băng bó chân tay Lệnh Hồ Xung rồi treo lên cổ chàng. Người ta lại cắt tiết một con chó để lấy máu tươi vào người chàng.

Nhậm Ngã Hành và Hương Vãn Thiên bảo anh em giáo chúng thay đổi y phục. Doanh Doanh cũng cải dạng nam trang, bôi mặt đen nhẻm.

Mọi người ăn no một bữa rồi hòa mình với những tên bộ thuộc của Thượng Quan Vân nhằm Hắc Mộc Nhai mà tiến.

Đoàn người rời khỏi châu Bình Định theo ngả tây bắc đi chừng được ngoài 40 dặm thì đến một nơi đá núi đỏ tươi như máu. Một thác nước dài chảy rất gấp. Đó là thác Tinh Tinh.

Từ thác Tinh Tinh thì chuyển hướng đi về phía bắc hai bên đường vách núi phẳng lỳ như hai bức tường. Con đường ở giữa rộng chừng năm thước đá mọc lởm chởm nhưng có thể đi được.

Dọc đường giáo chúng Triều Dương thần giáo canh giữ rất là nghiêm mật. Nhưng chúng vừa thấy Thượng Quan Vân đều tỏ ra rất cung kính.

Đoàn người đi qua ba khúc đường sơn đạo thì lại tới phía trước thác nước. Thượng Quan Vân liền bắn ra một mũi tên hiệu rít lên veo veo.

Lập tức ở bên kia thác nước có ba con thuyền nhỏ lướt sóng sang qua để đón tiếp mọi người.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cơ nghiệp Triều Dương thần giáo trải qua mấy trăm năm quả nhiên không phải tầm thường. Nếu như không có Thượng Quan Vân làm nội ứng thì bọn mình ở bên ngoài đánh vào đâu phải chuyện dễ dàng.

Sang qua thác nước rồi lại đến một đường sơn đạo dốc ngược.

Bọn Thượng Quan Vân bỏ ngựa đi bộ. Dưới ánh sáng của cảnh khô đốt cháy, mọi người bám lấy sườn núi trèo lên.

Doanh Doanh thủy chung vẫn đi bên cạnh cái cáng để ý giám thị cho Lệnh Hồ Xung. Nên biết đường lên núi này địa thế cực kỳ hiểm trở. Nếu bọn người khiêng cáng mà liều mạng quăng cáng xuống hang sâu muôn trượng thì tính mạng Lệnh Hồ Xung sẽ bị chết về tay bọn tiểu tốt.

Đoàn người lên đến tổng đàn vào lúc trời chưa sáng rõ. Thượng Quan Vân sai người lên thông báo tới chỗ Đông Phương Bất Bại nói là vâng lệnh chỉ của giáo chủ đã thành công trở về. Sau một lúc bỗng tiếng nhạc vang lên.

Thượng Quan Vân đứng ngay người cung kính chờ đợi.

Doanh Doanh kéo tay Nhậm Ngã Hành khẽ nói:

- Lệnh chỉ của giáo chủ đã tới. Đứng dậy mau!

Nhậm Ngã Hành tự hỏi:

- Sao biết có lệnh của Đông Phương Bất Bại đưa đến?

Lão đứng dậy phóng tầm mắt ra chớp nhoáng đã thấy bao nhiêu giáo chúng trong tổng đàn đứng cả dậy không nhúc nhích như những kẻ vừa bị ma làm.

Tiếng nhạc từ trên cao đi xuống thấp rất mau chóng. Tiếng nhạc vừa dứt, mọi người cử động trở lại.

Một tên đồ đệ mình mặc áo vàng tiến ra hai tay mở một cuộn vải vàng tuyên đọc: "Triều Dương thần giáo, văn thành, võ đức,

nhân nghĩa, anh minh. Đông Phương giáo chủ xuống lệnh: Giả Bố cùng Thượng Quan Vân tuân phong lệnh chỉ. Nay thành công trở về được đặc cách đưa tù binh lên núi bái kiến".

Thượng Quan Vân khom lưng tung hô:

- Giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ!

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này không khỏi cười thâm lẩm bẩm:

- Đúng là một viên thái giám tuyên đọc thánh chỉ trò hề trên sân khấu.

Thượng Quan Vân lại lớn tiếng hô tiếp:

- Giáo chủ ban ân cho thuộc hạ được lên bái kiến. An đức cao cả này vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ.

Bọn thuộc hạ của Thượng Quan Vân liền đồng thanh hô to:

- Giáo chủ ban ân cho thuộc hạ được lên bái kiến. Ôn cao đức cả xin ghi lòng tạc dạ.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên cũng mở miệng máy môi như người chúc tụng mà thực ra trong bụng mắng thầm.

Đoàn người theo bậc đá đi lên phải qua ba tầng cửa sắt. Cứ đến trước mỗi tầng cửa lại có người quát hỏi khẩu lệnh và kiểm tra thẻ bài.

Khi đến trước một khuôn cổng đá lớn thì thấy hai bên cổng đều có hàng chữ lớn. Bên tả là bốn chữ: "Văn thành võ đức". Bên phải là bốn chữ "Nhân nghĩa anh minh". Trên tường cổng khắc bốn chữ đỏ "Trung hưng thánh giáo".

Qua tầng cửa đá này đã thấy một vãi cũi tre rất lớn để dưới đất. Cái cũi này có thể chứa được đến tám chín thạch gạo.

Thượng Quan Vân hô lớn:

- Bỏ tù binh vào trong cũi mà khiêng lên.

Rồi hắn cùng Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên, Doanh Doanh khom lưng khiêng cáng bỏ vào trong cũi.

Bỗng nghe tiếng nhạc động. Cái cũi tre từ từ lên cao.

Nguyên bên trên đã có đầu dây buộc vào để kéo cũi lên.

Cái cũi tre từ từ đưa lên, Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy trên đầu có mấy điểm sáng.

Tòa Hắc Mộc Nhai này thật cao quá chừng. Doanh Doanh đưa tay phải ra nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung.

Trong đêm tối có thể nhìn thấy từng đám mây lướt qua trên đầu.

Một lúc sau mọi người biến vào trong lớp sương mù, cúi đầu nhìn xuống đáy chỉ thấy tối đen. Đèn lửa cũng không trông rõ nữa.

Sau một lúc rất lâu chiếc cũi tre mới dừng lại.

Bọn Thượng Quan Vân khiêng Lệnh Hồ Xung ra khỏi cũi tre đi về mé tả mấy trượng lại bỏ vào trong một cũi khác.

Nguyên đỉnh núi này cao quá, trung gian phải có ba chặng thay cũi mới lên được đến đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Đông Phương Bất Bại ở trên cao thế này thì bọn giáo chúng muốn được gặp mặt hẳn thật khó khăn vô cùng.

Đoàn người vất vả lên đến đỉnh núi thì mặt trời đã lên cao. ánh sáng mặt trời từ phương đông chiếu lại soi vào tấm biển lớn bằng ngọc đề bốn chữ "Trạch Bị Thương Sinh" (ơn khắp lê dân).

Bốn chữ này ánh nắng chiếu vào lấp loáng bất giác khiến người ta sinh lòng kính cẩn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cách an bài của Đông Phương Bất Bại khiến cho bọn người võ lâm không ai bì kịp. Phái Thiếu

Lâm ở Tung Sơn cũng chưa vào đâu. Còn Hoa Sơn, Hằng Sơn thì dĩ nhiên còn kém xa lắm. Xem chừng hẳn là người có nhiều học vấn chứ không phải bọn anh hùng sơn dã tầm thường.

Nhậm Ngã Hành lẩm bẩm:

- Trạch bị thương sinh. Ái chà!

Bỗng nghe Thượng Quan Vân đồng dục hô:

- Thuộc hạ là quang minh hữu sứ Thượng Quan Vân vâng mệnh giáo chủ tiến lên bái kiến.

Trong gian thạch mé hữu liên có bốn người đi ra. Người nào cũng mặc áo bào tía. Lão đứng đầu lên tiếng:

- Kính mừng Thượng Quan hữu sứ đã lập được công lớn. Sao Giả tả sứ lại không thấy lên?

Thượng Quan Vân đáp:

- Giả tả sứ đã bỏ mình trong cuộc đại chiến để báo đáp ơn sâu của giáo chủ.

Người kia nói:

- Té ra là thế! Vậy Thượng Quan hữu sứ sẽ được thăng chức ngay.

Thượng Quan Vân đáp:

- Nếu tại hạ được đội ơn cất nhắc của giáo chủ quyết không quên hảo ý của lão huynh.

Người kia nghe Thượng Quan Vân có ý dứt lốt liền cười híp mắt lại đáp:

- Bọn ta cảm ơn hữu sứ trước.

Hắn đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung rồi cười hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư vừa lòng thằng lỏi này ư? Ta cứ tưởng dong mạo gã phải đẹp bằng Phan An, Tống Ngọc té ra chỉ có thế này. Thượng Quan tả sứ! Tả sứ đi về mé này.

Thượng Quan Vân đáp:

- Giáo chủ chưa cất nhắc. Xin lão huynh đừng nói vậy mà câu chuyện đến tai ngài sẽ bị tội nặng.

Người kia thè lưỡi ra rồi đi trước dẫn đường.

Từ cổng lâu đi vào là một con đường lớn lát đá thẳng tắp. Vào qua cổng rồi lại có hai tên mặc áo tía khác dẫn vào nhà hậu sảnh. Một tên bảo Thượng Quan Vân:

- Dương quản gia muốn gặp hữu sứ. Vậy hữu sứ hãy chờ đây!

Thượng Quan Vân dạ một tiếng rồi thông tay đứng chờ. Sau một lúc lâu vẫn chưa thấy Dương quản gia ra. Thượng Quan Vân vẫn cứ đứng hoài chứ không ngồi xuống.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Thượng Quan hữu sứ có địa vị không phải thấp hèn trong Triều Dương thần giáo, vậy mà y lên đến đây chẳng ai coi vào đầu cả. Họ xem thường y như bọn nô bộc mà thôi. Gã Dương quản gia là người thế nào? Chắc gã là Dương Liên Đình rồi. Té ra gã chỉ là một tên quản gia mà đến chức Quang minh hữu sứ tiếng tăm lừng lẫy cũng phải kính cẩn gã như vậy Đông Phương Bất Bại thật là khinh người quá đáng.

Lại chờ một lúc lâu nữa mới có tiếng chân người bước ra, nghe tiếng bước chân này rất mau lẹ nhưng hơi hột, không phải là một tên nội công thâm hậu. Một tiếng hăng dẳng báo trước, một người từ phía sau bình phong đi ra.

Lệnh Hồ Xung ngược mắt nhìn lên thì thấy gã là người vào trạc 30 tuổi, mình mặc áo đoạn màu hồng thẫm, thân thể to lớn, mặt mũi đầy râu tướng mạo rất hùng tráng.

Chàng nghĩ thầm:

- Doanh Doanh bảo ta Đông Phương Bất Bại sủng ái và tin cẩn gã này, nàng còn nói; giữa hai người có mối liên quan đậm ấm. Mình cứ tưởng gã là một chàng trai xinh đẹp như một vị cô nương, ngờ đâu gã lại là một đại hán to lớn mới thật là kỳ.

Bỗng nghe gã lên tiếng:

- Thượng Quan hữu sứ! Hữu sứ đã lập nên công ích lớn bắt được Lệnh Hồ Xung đem về đây.

Giáo chủ xiết nổi vui mừng.

Thanh âm nghe rất lọt tai.

Thượng Quan Vân khom lưng đáp:

- Đây là nhờ hồng phúc của giáo chủ cùng những lời chỉ điểm cặn kẽ của Dương tổng quản. Thuộc hạ chỉ biết tuân theo chỉ ý của giáo chủ để thi hành mà thôi.

Dương Liên Đình đi tới bên cang đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung, thì thấy hai mắt chàng đờ đẫn, miệng môi mấp máy như người bị trọng thương thành ra si ngốc.

Dương Liên Đình hỏi:

- Tên này sống dở chết dở rồi. Gã là Lệnh Hồ Xung ư? Hữu sứ không nhận lầm đấy chứ?

Thượng Quan Vân đáp:

- Chính mắt thuộc hạ đã trông thấy gã lên tiếp nhiệm chức trưởng môn phái Hằng Sơn, không thể nào lầm được. Có điều gã bị Giả tá sử điểm vào ba nơi trọng huyết, lại bị trúng hai phát chưởng của thuộc hạ nên bị thương nặng lắm. Cứ tình hình này thì e rằng dăm bảy tháng hay một năm chưa chắc đã phục hồi lại được.

Dương Liên Đình cười nói:

- Thượng Quan hữu sứ đánh ý trung thân của Nhậm đại tiểu thư đến thế này ư? Hữu sứ phải coi chừng kẻ nòng sẽ liều mạng với hữu sứ đó.

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ chỉ biết giữ vẹn tấm trung can với giáo chủ, còn ngoài yêu hay ghét không biết đâu mà úy kỵ. Nếu giữ được vẹn lòng trung mà phải chết vì giáo chủ thì đó lại là tâm nguyện của kẻ thuộc hạ.

Toàn gia được hưởng ân huệ biệt đãi.

Dương Liên Đình nói:

- Hay lắm ! Hay lắm! Tác dạ trung thành của hữu sứ ta sẽ nói đến tai giáo chủ và nhất định giáo chủ sẽ trọng thưởng cho hữu sứ. Phong lôi đường chúa đem lòng phản bậy giáo chủ thậm chí phạm thượng làm loạn. Chắc hữu sứ đã biết rồi.

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ đang định thỉnh giáo tổng quản. Nếu tổng quản có điều chỉ sai khiến, thuộc hạ sẽ vâng mệnh thi hành. Dù phải nhảy vào nước lửa cũng không lùi bước.

Dương Liên Đình ngồi trên ghế thờ dài nói:

- Đồng Bách Hùng ngày thường ỷ mình được giáo chủ biệt đãi lại cậy tuổi tác già nua không coi ai vào đâu cả. Mấy năm gần đây lão kết bè đảng âm mưu phản bậy. Ta đã nhìn rõ manh mối. Không ngờ lão càng ngày càng hành động vô pháp vô thiên, lại đi cấu kết với tên đại nghịch Nhậm Ngã Hành. Có lý nào thế được?

Thượng Quan Vân hỏi:

- Lão cấu kết với cả lão... họ Nhậm ư?

Hắn vừa nói vừa run tỏ ra lòng trung của hắn phải chấn động.

Dương Liên Đình đáp:

- Thượng Quan hữu sứ! Sao hữu sứ phải sợ hãi đến thế? Tên Nhậm Ngã Hành kia có phải hạng ba đầu sáu tay gì đâu? Ngày trước giáo chủ đã coi hấn như cái trò chơi trong lòng bàn tay. Hấn không lên Hắc Mộc Nhai thì thôi, bằng hấn lớn mật đến đây thì chẳng qua việc giết hấn cũng như giết một con gà mà thôi.

Thượng Quan Vân hỏi:

- Dạ dạ! Không hiểu Đồng Bách Hùng đã ngấm ngấm câu kết với hấn như thế nào?

Dương Liên Đình đáp:

- Đồng Bách Hùng cùng Nhậm Ngã Hành lén lút gặp nhau, bàn soạn hàng mấy giờ. Lại còn một tên phản giáo đại nghịch là Hương Vãn Thiên cũng đi kèm. Đó là một điều có người trông thấy rồi.

Đồng Bách Hùng cùng hai tên đại nghịch Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên còn có chuyện gì mà bàn nếu không phải là việc mưu phản giáo chủ?

Thượng Quan Vân lại hỏi:

- Chuyện đó có thật chẳng?

Dương Liên Đình đáp:

- Đồng Bách Hùng đã đến Hắc Mộc Nhai. Ta đã hỏi có việc này không thì lão đã thừa nhận rồi.

Thượng Quan Vân nói:

- Nếu lão đã thừa nhận thì dĩ nhiên không phải là oan uổng nữa.

Dương Liên Đình nói:

- Ta hỏi lão: "Lão đã gặp mặt Nhậm Ngã Hành mà sao không báo cáo với giáo chủ?" Thì lão trả lời: "Nhậm lão đệ rất coi trọng Đồng mỗ, nói năng cực kỳ cung kính. Y đáng là bạn với ta và ta cũng nên kết bạn với y. Giữa tình bằng hữu nói chuyện mấy câu đó thì có chi là lạ?". Ta lại hỏi: "Nhậm Ngã Hành trở lại giang hồ tất có ý phản loạn giáo chủ. Điều đó tưởng đường chúa cũng biết rồi. Hấn đã chẳng tử tế gì với giáo chủ thì còn kết bạn với hấn làm sao được?". Thế rồi lão ăn nói một cách bừa bãi phản đối ta: "Đồng

mỗ e rằng giáo chủ đối với người chẳng ra gì chứ không phải người đã không tử tế giáo chủ." Thượng Quan Vân nói:

- Lão ăn nói như vậy thật là bậy bạ. Giáo chủ đạo nghĩa ngất trời, đối với bạn hữu cực kỳ hậu đãi sao lại bảo là không ra gì?

Hồi 168 Đông Phương bắt bại đi đâu mất?

Thượng Quan Vân nói mấy câu này, Dương Liên Đình nghe ra có ý trở vào Đông Phương Bất Bại. Nhưng đồng thời bọn Lệnh Hồ Xung cũng tưởng hấn muốn lấy lòng Nhậm Ngã Hành.

Bồng nghe hấn nói tiếp:

- Thuộc hạ đã quyết ý tận trung với giáo chủ thì quân chuột nhất nào lớn mật dám có điều vô lễ với giáo chủ là Thượng Quan Vân này nhất định không tha.

Mấy câu này thật ra có ý thóa mạ Dương Liên Đình, nhưng khi nào gã hiểu được. Gã cười đáp:

- Hay lắm! Trong bản giáo nếu ai ai cũng được như Thượng Quan hữu sứ, hết lòng trung thành với giáo chủ, thì lo gì sự chẳng làm xong? Hữu sứ vất vả rồi! Hãy về nghỉ đi.

Thượng Quan Vân sững sờ nói:

- Thuộc hạ rất khao khát được ra mắt giáo chủ. Cứ mỗi lần được nhìn kim điện giáo chủ là lại cảm thấy tinh thần phấn khởi, làm việc rất hăng say. Toàn thân rạo rực, tưởng chừng công lực trong người tăng lên bằng mười năm tu luyện.

Dương Liên Đình đáp:

- Giáo chủ rất bận rộn, ta e rằng ngài không có thì giờ rảnh để tiếp hữu sứ được.

Thượng Quan Vân liền thò tay vào bọc móc ra mười mấy hạt trân châu khẽ nói:

- Dương tổng quản! Chuyến này thuộc hạ đi công chuyện được mười tám hạt trân châu xin dâng hết để tỏ lòng hiếu kính. Tổng quản và mong rằng tổng quản cho thuộc hạ tham kiến giáo chủ. Không chừng giáo chủ vui mừng thăng chức cho thuộc hạ cũng nên, khi đó thuộc hạ còn tạ ơn tổng quản rất nhiều.

Dương Liên Đình nhếch mép cười nói:

- Đã là chỗ anh em trong nhà, sao hữu sứ còn bày vẽ như vậy? Đa tạ hữu sứ!

Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Trước mặt giáo chủ ta sẽ gắng sức nói tốt cho hữu sứ và khuyên ngài thăng lên chức Quang minh tả sứ cho.

Thượng Quan Vân xá lia lia mấy cái nói:

- Việc này thì Thượng Quan Vân suốt đời không dám quên ơn đức của giáo chủ cùng tổng quản.

Dương Liên Đình nói:

- Hữu sứ hãy chờ đây để ta vào coi xem giáo chủ có được rảnh sẽ kêu hữu sứ lên.

Thượng Quan Vân đã luôn mấy tiếng, đồng thời nhét trên châu vào tay Dương Liên Đình, đoạn khom lưng lùi lại.

Dương Liên Đình đứng dậy bề vệ đi vào hậu điện. Sau một lúc lâu, một tên thị bộc áo tía đi ra, đứng chính giữa đông dặc xưng hô:

- Văn thành vô đức, nhân nghĩa anh minh. Giáo chủ ban lệnh: Cho Thượng Quan Vân đem tù binh lên tham kiến.

Thượng Quan Vân hô:

- Bái tạ ơn điển giáo chủ. Cầu nguyện giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ. Gã xòe tay trái ra để gã áo tía đi trước rồi mới theo sau.

Nhậm Ngã Hành cùng Hương Ván Thiên và Doanh Doanh khiêng Lệnh Hồ Xung lóc nhóc theo sau. Qua mấy dãy hành lang đều có võ sĩ cầm kích đứng sắp hàng. Sau khi qua ba tầng cửa sắt lại đến một dãy hành lang nữa. Tại đây mấy trăm võ sĩ giàn hàng đứng hai bên. Tên nào cũng cầm trường đao sáng loáng đưa ngang ra. Bọn Thượng Quan Vân khom lưng cúi đầu đi qua, chỉ sợ trong mấy trăm thành trường đao này chỉ một thành chém xuống là người bị đứt làm hai đoạn. Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Ván Thiên đã từng trải hàng trăm cuộc chiến đấu, dĩ nhiên không coi bọn võ sĩ này vào đâu. Nhưng trước khi được ra mắt Đông Phương Bất Bại, họ đành chịu khuất phục. Ai nấy nghĩ thầm trong bụng:

- Đông Phương Bất Bại đối đãi với thuộc hạ vô lễ thế này thì khiến cho người ta hết sức tận trung với mình thế nào được? Sở dĩ

bọn giáo chúng chưa dám sinh lòng phản bạn là vì sợ uy quyền hấn, không dám bạo động một cách khinh xuất mà thôi. Đông Phương Bất Bại đã khinh miệt hào kiệt thiên hạ thì không thua thế nào được?

Bọn người đi hết đao trận thì đến trước một khuôn cửa. Ngoài cửa treo một bức màn rất dày.

Thượng Quan Vân giơ tay lên vén màn tiến vào thì đột nhiên ánh hào quang lấp lánh. Tám cây thương từ hai bên đánh lẹ tới. Bốn cây lướt qua trước ngực và bốn cây lướt qua sau lưng chỉ khe chừng mấy tấc.

Lệnh Hồ Xung thấy thế giật mình kinh hãi, đưa tay nắm lấy thanh trường kiếm buộc ở dưới đùi.

Bỗng Thượng Quan Vân đứng sững lại không nhúc nhích đồng dặc hô:

- Thuộc hạ là Quang Minh hữu sứ, xin tham kiến giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh.

Trong điện có tiếng nói ra:

- Cho vào!

Tám tên võ sĩ lùi lại mở đường.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu là tám cây trường thương kia phóng ra cốt để hãm người. Nếu người vào yết kiến mà trong lòng có mưu đồ chuyện bất pháp vừa thấy tám cây thương đâm vào lập tức lấy binh khí ra đón đỡ là âm mưu đã bị bại lộ.

Vào điện rồi Lệnh Hồ Xung lảo bảm:

- Tòa điện này dài quá!

Nguyên tòa điện rộng không đầy ba chục thước mà bề sâu có đến dư ba trăm thước.

Đầu kia điện đường có đặt một tòa rất cao. Trên tòa một lão già râu dài ngồi đó. Hấn là Đông Phương Bất Bại.

Trong điện không có cửa sổ. Cửa điện có thấp nển sấp, ánh sáng lập lờ. Bên mình Đông Phương Bất Bại cũng có hai đĩa đèn khi tỏ khi mờ.

Người đứng xa mà ánh sáng lại lờ mờ nên không nhìn rõ tướng mạo người này.

Thượng Quan Vân quỳ mọp ở dưới thêm nói:

- Giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, trung hưng thánh giáo, đức khắp lê dân. Thuộc hạ là Quang minh hữu sứ Thượng Quan Vân khấu đầu bái kiến giáo chủ.

Một tên hầu mặc áo tía đứng bên Đông Phương Bất Bại quát hỏi:

- Tên tiểu tốt dưới quyền hữu sứ đã trông thấy giáo chủ sao lại không quỳ?

Nhậm Ngã Hành là người rất trầm tĩnh, tự nhủ:

- Chưa tới lúc hành động thì mình phải quỳ trước mặt hắn cũng chẳng hề chi. Lát nữa mình sẽ lột da rút xương hắn ra.

Lão nghĩ vậy rồi quỳ xuống. Hương Ván Thiên và Doanh Doanh cũng quỳ theo.

Thượng Quan Vân nói:

- Mấy tên tiểu tốt của thuộc hạ đây ngày đêm mong ước được nhìn thấy kim điện của giáo chủ.

Bữa nay giáo chủ ban ơn cho được bái kiến dung nhan thật là phước bảy mươi đời nhà chúng. Nhưng chúng được thấy kim điện, mừng quá phát run, quên cả quỳ lạy. Xin giáo chủ tha tội cho.

Dương Liên Đình đứng bên Đông Phương Bất Bại lại hỏi:

- Giả tá sứ chiến đấu bị tử nạn thế nào? Hữu sứ trình bày cùng giáo chủ đi!

Thượng Quan Vân đáp:

- Giả tá sứ cùng thuộc hạ vâng mệnh chỉ giáo của giáo chủ từng bảo nhau: "Hai chúng ta chịu ơn đức giáo chủ tài bồi, cất nhắc. Chuyến này giáo chủ lại đem việc lớn giao phó cho chúng ta, chúng ta nhớ lời giáo chủ dạy bảo hàng ngày, bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục..."

Lệnh Hồ Xung nằm trên cang mắng thầm:

- Đồ khốn! Ngoại hiệu của Thượng Quan Vân đã mang chữ "hiệp" mà còn thốt ra câu này mặt không hồng, tai không đỏ, thì thật không biết đến liêm sỉ ở đời là gì nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe phía sau có tiếng người la:

- Đông Phương huynh đệ! Phải chăng đúng là huynh đệ đã phái người đi bắt ta?

Người này tiếng nói khàn khàn đúng tiếng một ông già, nhưng nội lực đầy rẫy. Mỗi câu lão nói ra vang dội cả điện. Hiển nhiên lão là con người uy mãnh phi thường! Lệnh Hồ Xung đoán chắc lão là đường chúa Phong lôi đường tên gọi Đồng Bách Hùng.

Dương Liên Đình hỏi:

- Đồng Bách Hùng! Trong Thành Đức điện này không để cho người la ó om xòm đâu. Người đã thấy mặt giáo chủ sao lại không quỳ? Người còn lớn mặt không một lời xưng tụng văn võ thánh đức của giáo chủ nữa ư?

Đồng Bách Hùng ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Ta cùng Đông Phương huynh đệ lúc kết bạn với nhau làm gì đã có thằng lỏi con ở đây? Ngày trước ta cùng Đông Phương huynh đệ vào sinh ra tử, cùng chia hoạn nạn. Lúc đó thằng lỏi chưa ráo máu đầu có lẽ chưa ra đời, mà bây giờ đến thứ người đối lời với ta ư?

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu trông lại, bây giờ chàng mới rõ râu tóc lão dựng đứng cả lên. Da mặt chuyển động cặp mắt tròn xoe. Máu tươi trên mặt đã đông lại, hình thù rất khủng khiếp. Chân tay lão đều bị xiềng khóa. Lão vừa nói vừa phẫn nộ, cử động hai tay. Xiềng khóa bật lên những tiếng loảng xoảng.

Nhậm Ngã Hành nguyên quỳ không nhúc nhích. Bây giờ lão nghe tiếng xiềng xích lại nhớ tới tình cảnh đau khổ khi bị giam ở dưới đáy tây hồ. Cơ hồ lão không kiềm chế nổi xúc động. Người lão run lên những muốn động thủ. Nhưng lại nghe Dương Liên Đình xẵng giọng:

- Trước mặt giáo chủ mà người dám vô lễ như vậy thật là cuồng vọng quá nổi. Người lại ngấm ngầm cấu kết với tên đại nghịch đồ của bản giáo là Nhậm Ngã Hành. Người đã biết tội chưa?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Nhậm giáo chủ là vị giáo chủ tiền nhiệm của bản giáo. Vì người lo trong bụng mình bị chứng bệnh bất trị nên đi ẩn cư, mới giao công việc bản giáo cho Đông Phương huynh đệ. Sao lại bảo

người là nghịch đồ được Đông Phương huynh đệ? Nhậm giáo chủ phản bạn ở chỗ nào? Huynh đệ nói rõ ra đi!

Dương Liên Đình nói:

- Sau khi Nhậm Ngã Hành bị tật bệnh khỏi rồi, đáng lý phải về ngay bản giáo. Nhưng y lại đi cấu kết với chưong môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tung Sơn. Như vậy không phải là mưu cuộc phản loạn thì còn là gì nữa? Tại sao y không đến tham kiến giáo chủ để nghe lời chỉ thị của ngài?

Đồng Bách Hùng cười ha hả nói:

- Nhậm giáo chủ còn là cựu thượng ty của Đông Phương huynh đệ. Võ công cùng kiến thức của cựu giáo chủ chưa chắc gì đã kém Đông Phương huynh đệ. Đông Phương huynh đệ! ta nói vậy có đúng không?

Dương Liên Đình lớn tiếng quát:

- Người đừng ỷ mình già nua tuổi tác mà nói càn nữa. Giáo chủ với ai cũng đạo nghĩa ngất trời, không thèm tranh khôn với người đâu. Nếu người tự biết trách mình, lo bề hối cải thì sáng mai ở giữa tổng đàn, người phải nói rõ những hành vi bất pháp của người trước mặt anh em. May ra giáo chủ còn có thể mở đường sinh lộ tha mạng cho. Bằng không thế thì hậu quả ra sao người cũng tự biết rồi.

Đồng Bách Hùng cười nói:

- Đồng mỗ gần tám chục tuổi đầu, sống đã quá đủ rồi thì còn sợ gì hậu quả nữa?

Dương Liên Đình quát:

- Dẫn người lên đây!

Tên hầu áo tía dạ một tiếng.

Tiếp theo những tiếng xiềng xích loảng xoảng vang lên. Mười mấy người bị áp giải vào đại điện, có nam có nữ và cả mấy đứa con nít độ bảy tám tuổi.

Đồng Bách Hùng thấy bọn người này tiến vào, lập tức lão biến sắc quát hỏi:

- Dương Liên Đình! Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Người bắt cả con cháu ta đến đây làm chi?

Tiếng lão quát làm chấn động màng tai mọi người. Lệnh Hồ Xung thấy Đông Phương Bất Bại ngồi giữa đại điện cũng phải giật mình, thì chàng nghĩ bụng:

- Lão này còn có chút lương tâm. Hắn thấy Đồng Bách Hùng trong dạ bồn chồn cũng không khỏi động lòng.

Dương Liên Đình cười hỏi:

- Điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ là gì? Người thử đọc lại ta nghe! Đồng Bách Hùng hừ một tiếng chứ không trả lời.

Dương Liên Đình lại hỏi:

- Trong những người nhà Đồng gia có tên nào thuộc điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ thì đọc ra cho mọi người nghe!

Một thằng nhỏ chừng mười tuổi cất tiếng đọc:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa quang minh. Điều thứ ba trong bản giáo huấn của giáo chủ là : Đối với kẻ thù nghịch cần phải tàn độc. Nhổ cỏ trừ rễ. Già trẻ gái trai, giết cho kỳ hết, đừng để một mống.

Dương Liên Đình khen:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Nhỏ kia! Mười điều giáo huấn của giáo chủ người đều thuộc lòng cả ư?

Thằng nhỏ đáp:

- Tiểu tử thuộc hết. Hàng ngày không đọc đến bản giáo huấn của giáo chủ là ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc. Hễ đọc giáo huấn của giáo chủ là luyện võ tiến bộ rất mau, đấm đá thêm phần khí lực.

Dương Liên Đình cười hỏi:

- Đúng lắm! Ai dạy người nói câu đó?

Thằng nhỏ đáp:

- Gia gia của tiểu tử dạy thế!

Dương Liên Đình trở vào Đồng Bách Hùng hỏi:

- Lão kia là ai?

Thằng nhỏ đáp:

- Đó là tổ phụ của tiểu tử.

Dương Liên Đình hỏi:

- Tổ phụ ngươi không đọc bản giáo huấn của giáo chủ, không nghe lời giáo chủ. Trái lại y còn phản đối giáo chủ thì ngươi tính sao?

Thằng nhỏ đáp:

- Nếu vậy thì tổ phụ lầm lỗi. Bất cứ ai cũng phải đọc bảo huấn của giáo chủ và nghe lời giáo chủ truyền dạy.

Dương Liên Đình quay lại hỏi Đồng Bách Hùng:

- Tôn nhi ngươi là đứa nhỏ lên mười còn biết rõ đạo lý. Ngươi đã bấy nhiêu tuổi đầu, sao lại hồ đồ đến thế?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Ta có nói chuyện với hai vị họ Nhậm và họ Hương. Bọn họ bảo ta phản giáo chủ nhưng ta không nghe. Đồng Bách Hùng này nói một là một, hai là hai, quyết chẳng làm việc gì phạm lỗi với người.

Lão thấy trong mấy người trong nhà cả già lẫn trẻ bị bắt đưa vào, nên giọng lưỡi không phải mềm nhũn một phần.

Dương Liên Đình hỏi:

- Nếu ngươi nói trước như vậy thì đâu đến nỗi phải phiên lụy. Bây giờ ngươi đã biết tội chưa?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Ta không có lỗi gì hết, không phản nghịch bản giáo mà cũng không phản đối giáo chủ.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Ngươi đã không chịu nhận tội thì ta không thể cứu ngươi được. Tả hữu đâu? Đem bọn này xuống đi! Bắt đầu từ hôm nay, không được cho chúng ăn một hạt cơm, uống một giọt nước.

Mấy tên hầu cận mặc áo tía dạ ran, toan lại áp giải mười mấy người ra ngoài.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Hãy khoan!

Rồi quay lại bảo Dương Liên Đình:

- Được rồi! Ta nhận tội là xong. Đồng mõ yêu cầu giáo chủ mở đường cho!

Dương Liên Đình cười lạt hỏi:

- Vừa rồi người bảo sao? Có phải người đã nói cùng giáo chủ vào sinh ra tử, phân chia hoạn nạn từ khi ta chưa ra đời. Đúng thế không?

Đồng Bách Hùng cố nhin đáp:

- Đồng mõ biết lỗi rồi!

Dương Liên Đình hỏi:

- Người biết lỗi rồi ư? Có lỗi mà chỉ nói một câu như vậy là xong chẳng hóa ra dễ dàng lắm ư? Trước mặt giáo chủ, sao người lại không quỳ xuống?

Đồng Bách Hùng đáp:

- Giữa Đồng mõ và giáo chủ ngày trước đã kết nghĩa chi lan cùng dâng tám lạng. Mấy chục năm nay ngồi đứng ngang hàng.

Đột nhiên lão cất cao giọng:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ thấy ca ca bị hành hạ đủ điều mà sao không mở miệng nói lấy một câu? Lão đệ muốn ca ca phải quỳ xuống ư? Cái đó dễ lắm! Chỉ cần lão đệ nói một câu thì ca ca có phải chết vì lão đệ cũng quyết chẳng cau mày.

Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Trong nhà đại điện yên lặng như tờ. Ai cũng đợi Đông Phương Bất Bại mở miệng. Nhưng sau một lúc lâu, thủy chung hắn vẫn không lên tiếng.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Đông Phương lão đệ! Mấy năm nay ta muốn gặp lão đệ lấy một lần cũng khó. Lão đệ ẩn cư, khổ công tu luyện Quỷ hoa bảo điển, có biết đâu những người cố cựu phải lìa tan mà đại họa đến trước mặt rồi không?

Đông Phương Bất Bại vẫn lặng thinh.

Đồng Bách Hùng hỏi lại:

- Chỉ cần lão đệ nói một câu là ta quỳ xuống ngay. Lão đệ giết ta hay hành hạ ta cũng chẳng lo gì, nhưng để Triều Dương

thần giáo oai danh chấn động giang hồ mấy trăm năm nay mà bị hủy diệt là kẻ có tội muôn đời. Sao lão đệ chẳng nói chẳng rằng? Có phải lão đệ luyện công đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Dương Liên Đình quát lên:

- Người đừng nói nhăng nói càn nữa. Quỳ xuống đi!

Hai tên bộc thị áo tía phóng cước đá vào đầu gối lão.

Bỗng nghe "bình bình" hai tiếng.

Tiếp theo là hai tiếng la rùm. Hai tên thị bộc bị gãy xương chân, ngã ngửa người ra. Miệng phun máu tươi.

Nội lực Đồng Bách Hùng quả nhiên không phải tầm thường. Hai tên hán tử mặc áo tía bị sức phản chấn của lão hất ngược lại gây thành trọng thương, nằm thẳng cẳng dưới đất, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đồng Bách Hùng lại kêu lên:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ chỉ mở miệng nói một câu thì tiểu huynh có phải chết cũng cam lòng. Hơn ba năm nay, lão đệ không nói một tiếng khiến cho anh em trong bản giáo, ai cũng sinh lòng ngờ vực.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Ngờ vực điều chi?

Đồng Bách Hùng lớn tiếng:

- Ngờ vực giáo chủ bị người ám toán cho uống thuốc cấm khẩu vì lẽ gì mà y không nói được? Vì lẽ gì y không nói được?

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Có lý đâu kim khẩu của giáo chủ lại nói với tên nghịch đồ phản giáo như người một cách dễ dàng? Tả hữu đâu? Đem hán xuống kia!

Tám tên hán tử mặc áo tía đồng thanh dạ một tiếng rồi tiến lại.

Đồng Bách Hùng lớn tiếng la lối:

- Đông Phương lão đệ! Tiểu huynh muốn coi xem đã bị kẻ nào ám hại đến nỗi cấm khẩu?

Lão vung hai tay, xiềng sắt tung lên. Hai chân bị xích, lão cũng cứ nhảy xổ về phía Đông Phương

Bất Bại. Mấy tên hán tử áo tía thấy lão thần oai lẫm liệt không dám sấn vào gần.

Dương Liên Đình hô:

- Bắt lấy hắn! Bắt lấy hắn!

Những võ sĩ đứng dưới điện ở ngoài cửa chỉ lớn tiếng reo hò chứ không dám lên điện.

Nguyên Triều Dương thần giáo có giáo quy rất nghiêm ngặt. Giáo chúng mình đeo khí giới mà bước vào điện Thành Đức điện một bước là phạm tội thập ác sẽ bị tử hình.

Đông Phương Bất Bại đứng lên trở gót đi vào hậu điện.

Đồng Bách Hùng gầm lên:

- Đông Phương lão đệ! Đừng đi nữa! Đừng đi nữa!

Lão muốn tăng gia cước bộ nhưng vì chân bị xiềng xích không thể bước nhanh được. Trong lòng nóng nảy, lão nhảy chúi về phía trước. Lão quả là người có võ công cực cao, chúi đầu xuống thừa thế lăn lộn mình đi mấy vòng, rồi lại nhảy xổ tới chỉ còn cách chỗ Đông Phương Bất Bại không đầy trăm thước.

Dương Liên Đình hô:

- Quân phản nghịch lớn mật! Định hành thích giáo chủ!

Nhậm Ngã Hành thấy Đông Phương Bất Bại né lách mình một cách mập mờ. Đồng Bách Hùng lại rượt không kịp hắn liền thò tay vào trong bọc lấy ra ba đồng tiền. Đoạn lão vận nội công vào bàn tay, nhằm Đông Phương Bất Bại liệng ra đánh vù một tiếng.

Doanh Doanh vội hô lên:

- Động thủ đi!

Lệnh Hồ Xung nhảy vọt lên rút trường kiếm ra.

Hương Vấn Thiên cũng rút binh khí dẫu ở trong cang ra chia cho Nhậm Ngã Hành và Doanh Doanh. Đoạn y dùng sức mạnh kéo cái cang. Nguyên dây buộc dưới cang là một cây nhuyễn tiên. Y cũng lấy ra nốt.

Bốn người thi triển khinh công vọt vào.

Bỗng nghe Đông Phương Bất Bại ối lên một tiếng. Trán hắn bị trúng một đồng tiền. Máu tươi rơm rớm chảy ra.

Lúc Nhậm Ngã Hành phát xạ cả thảy ba đồng tiền và đứng cách rất xa. Đồng tiền trúng vào trán Đông Phương Bất Bại thì đường lực đạo đã vừa hết nên hắn chỉ bị thương ngoài da một chút. Tuy nhiên Đông Phương Bất Bại là người võ công cao cường đệ nhất hiện nay mà không tránh thoát để đồng tiền liệng trúng cũng là chuyện phi lý. Nhậm Ngã Hành cười ha hả reo lên:

- Đông Phương Bất Bại này là đồ giả.

Hương Vãn Thiên quất cây nhuyn tiên đánh véo một tiếng, quần lấy hai chân Dương Liên Đình rồi giựt mạnh cho gã té nhào.

Đông Phương Bất Bại bung mặt chạy như người điên. Lệnh Hồ Xung giơ mũi kiếm ra quát:

- Đứng lại!

Dè dàu Đông Phương Bất Bại chạy hốt hoảng không kịp dừng chân, người hắn nhào vào mũi kiếm.

Lệnh Hồ Xung vội rút kiếm về.

Nhậm Ngã Hành nhảy xổ lại tóm lấy sau gáy Đông Phương Bất Bại lôi vào đến cửa điện rồi lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị hãy nghe đây! Tên này giả mạo Đông Phương Bất Bại làm loạn Triều Dương thần giáo ta. Các vị hãy nhìn cho rõ mặt mũi hắn. Người này tướng mạo và ngũ quan thực giống hệt Đông Phương Bất Bại, nhưng hiện giờ hắn cuống quýt hoang mang, khác hẳn Đông Phương Bất Bại lúc nào cũng bình tĩnh thản nhiên như người đã có định kiến từ trước. Thái độ hai người thật khác nhau một trời một vực. Bọn võ sĩ ngơ ngác nhìn nhau. Chúng đều kinh hãi không thốt nên lời.

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng quát hỏi:

- Tên họ ngươi là chi? Nếu ngươi không nói thực thì ta đập nát cái đầu ngươi ra.

Người kia toàn thân run bần bật. Hai hàm răng đụng vào nhau lách cách. Hắn ấp úng:

- Tiểu nhân là... là...

Hắn lặp đi lặp lại không ngớt tiếng "là" mà thủy chung không nói ra được gì.

Hương Vấn Thiên điểm lệ vào mấy huyết đạo của Dương Liên Đình rồi lôi gã đến cửa điện quát hỏi: - Người kia tên họ là gì?

Dương Liên Đình ngang nhiên đáp:

- Người là cái thá gì mà chất vấn được ta? Ta chỉ biết người là tên nghịch đồ phản giáo tên gọi

Hương Vấn Thiên. Triều Dương thần giáo đã cách chức và đuổi người ra khỏi bản giáo và người chẳng còn tư cách gì để lên Hắc Mộc Nhai nữa?

Hồi 169

Đông Phương bất bại phải chăng là đàn bà?

Hương Vấn Thiên cười lạt nói:

- Ta lên Hắc Mộc Nhai để thu thập tên gian đồ là người đó!

Tay phải hấn phóng chưởng ra đánh các một tiếng! Cẳng chân bên trái Dương Liên Đình đã bị chém gãy.

Ngờ đâu Dương Liên Đình võ công tầm thường mà lại là người rất quật cường. Gã quật lớn:

- Người có giỏi thì giết lão gia đi! Hành hạ lão gia thế này đâu có phải anh hùng hảo hán.

Hương Vấn Thiên cả cười:

- Đâu có chuyện dễ dàng thế được?

Tay hấn giơ lên bổ xuống. Lại một tiếng các vang lên. Xương đùi bên phải Dương Liên Đình lại bị chặt gãy. Hấn rung tay trái một cái đẩy Dương Liên Đình ngã khuỵu xuống đất.

Hai chân Dương Liên Đình khuỵu xuống. Xương ống chân đâm ngược lên khiến cho gã đau đớn không biết đến thế nào mà nói. Sắc mặt gã lợt lạt mà không một tiếng rên.

Hương Vấn Thiên chìa ngón tay cái lên khen rằng: - Hảo hán tử! Ta không hành hạ người nữa.

Hấn đánh nhẹ một quyền vào bụng Đông Phương Bất Bại giả và hỏi:

- Tên họ người là chi?

Người đó rú lên một tiếng "úi chao" rồi ấp úng:

- Tiểu nhân... là... Bao... Bao

Hương Vấn Thiên hỏi:

- Người họ Bao phải không?

Người kia đáp:

- Tiểu nhân là... Bao... Bao...

Hắn lắp đi lắp lại chữ Bao hàng nửa ngày mà không thốt ra được tên là Bao gì.

Bọn Lệnh Hồ Xung bỗng ngửi thấy mùi hôi thối ghê gớm. Đoạn thấy ống quần hắn có nước chảy xuống. Hiển nhiên là phân lẫn nước tiểu.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chúng ta đi kiểm Đông Phương Bất Bại là việc khẩn yếu không thể chần chờ được.

Lão nhắc hán tử họ Bao lên lớn tiếng tuyên bố:

- Các anh em hãy coi cho rõ! Người này mạo xưng Đông Phương Bất Bại để gây rối trong bản giáo. Vậy chúng ta phải điều tra cho rõ nội vụ. Ta là tiền nhiệm giáo chủ bản giáo, anh em có nhận ra không?

Bọn võ sĩ đều là thanh niên mới ngoài hai chục tuổi, chưa từng gặp Nhậm Ngã Hành bao giờ, dĩ nhiên là không biết.

Từ ngày Đông Phương Bất Bại lên tiếp nhiệm chức giáo chủ, bọn thủ hạ thân tín đã biết ý hắn không nhắc tới việc tiền nhiệm giáo chủ, vì thế bọn võ sĩ này chẳng những chưa từng biết mặt mà cũng không được nghe danh của Triệu Dương thần giáo sáng lập đã mấy trăm năm mà dường như từ trước đến nay chỉ có một mình Đông Phương Bất Bại là giáo chủ mà thôi.

Bọn võ sĩ ngơ ngác nhìn nhau không biết nói thế nào.

Thượng Quan Vân lớn tiếng:

- Chắc Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên Đình mưu sát rồi. Nhậm giáo chủ tới đây mới chính là giáo chủ bản giáo. Từ nay trở đi hết thảy chúng ta phải tận trung với Nhậm giáo chủ.

Hắn nói xong quỳ xuống trước mặt Nhậm Ngã Hành làm lễ tung hô:

- Thuộc hạ tham kiến Nhậm giáo chủ. Cầu chúc giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ!

Bọn võ sĩ thấy Thượng Quan Vân làm Quang minh hữu sứ trong bản giáo, là một nhân vật quyền vị rất cao đã làm lễ bái nhận Nhậm Ngã Hành, lại biết rõ Đông Phương giáo chủ bị kẻ khác mạo danh, còn kẻ quyền thế hiển hách là Dương Liên Đình đã bị

gãy cặp dò nằm lẫn dưới đất, không còn chút sức lực nào để chống trọi, chúng liền nhất tề quỳ mọp cả xuống, đồng thanh hô:

- Cầu nguyện giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ!

Câu sáo ngữ này hàng ngày họ đã đọc ra mấy lần nên nói trơn như cháo chảy. Sau một lúc ý chí mọi người đều thỏa mãn. Nhậm Ngã Hành mới ra lệnh:

- Các người hãy canh giữ nghiêm mật hết mọi nẻo đường thông lên Hắc Mộc Nhai, không cho bất cứ người nào lên núi hay xuống núi.

Bọn võ sĩ răm rắp tuân lệnh.

Lúc này Hương Ván Thiên đã kêu mấy tên hầu mở xiềng khóa cho Đồng Bách Hùng.

Đồng Bách Hùng rất quan tâm đến sự yên nguy sống chết của Đông Phương Bất Bại liền túm lấy sau gáy Dương Liên Đình nhắc bổng lên quát:

- Mi... nhất định là mi giết chết Đông Phương lão đệ của ta rồi. Mi... Mi...

Lòng lão xúc động đến nổi nghẹn ngào nói không ra tiếng, rồi hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

Dương Liên Đình hai mắt nhắm nghiền không nhìn lão lần nào.

Đồng Bách Hùng tát vào mặt gã một cái quát hỏi: - Đông Phương lão đệ của ta tình trạng thế nào?

Hương Ván Thiên vội la lên:

- Đồng huynh nhẹ tay một chút!

Nhưng đã không kịp nữa. Cái bạt tai của Đồng Bách Hùng tát vào mặt Dương Liên Đình làm hắn ngất xỉu, mặc dù lão mới vận dụng ba thành công lực.

Đồng Bách Hùng lắc người gã thật mạnh, nhưng hai mắt gã đã trắng dã tựa hồ như đã chết rồi.

Nhậm Ngã Hành nhìn bọn thị bộc áo tía nói:

- Ai biết Đông Phương Bất Bại lạc lõng nơi đâu báo cáo ngay đi sẽ được trọng thưởng.

Nguyên lão bị cầm tù mười mấy năm trời ở dưới đáy tây hồ, trừ việc luyện công lão lại nghĩ tới chuyện Đông Phương Bất Bại hại mình cực nhục và quyết ý báo thù. Ngờ đâu bữa nay về đến Hắc Mộc Nhai lại phát giác Đông Phương Bất Bại lại là của giả. Xem chừng Đông Phương Bất Bại khó lòng còn sống ở trên thế gian nữa. Nếu không con người võ công thì cao trí tuệ lại mình vẫn như Đông Phương Bất Bại khi nào lại để cho Dương Liên Đình làm càn làm bậy, và sai một người khác để mạo danh xưng mình được?

Nhậm Ngã Hành ngó mấy chục tên quân hầu đứng tản mát chung quanh điện thì trong bọn này có kẻ ra chiều khiếp sợ, có người lộ vẻ nghi ngờ, lại có hạng ẩn hiện kỳ bí.

Lão đang cơn thất vọng trong lòng vừa phiền não, vừa nóng nảy liền quát mắng:

- Các người đã biết hẳn là Đông Phương Bất Bại giả, lại về hùa với Dương Liên Đình lừa gạt anh em giáo chúng tội thật đáng chết.

Lão lạng người đi tiến gần lại, khễ đánh ra bốn chưởng. Chưởng lực đến đâu, tiếng kêu oai oái vang lên tới đó. Bốn tên quân hầu chết ngay lập tức. Kỳ dư kinh hãi bật tiếng la hoảng lùi lại phía sau. Nhậm Ngã Hành nổi lên tràng cười dữ tợn quát hỏi:

- Các người muốn trốn chẳng? Trốn đâu cho thoát?

Lão lượm khúc xích sắt xiềng Đổng Bách Hùng vừa cởi ra bỏ đó quăng mạnh vào đám người kia.

Phát lệnh này mãnh liệt phi thường. Lập tức máu rơi thịt nát tan tành. Lại bảy tám tên quân canh mất mạng.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Kẻ nào còn theo Đông Phương Bất Bại là nhất định phải giết.

Doanh Doanh thấy phụ thân cử chỉ có điều khác lạ, liền la gọi:

- Gia gia!...

Rồi nàng giữ tay lão.

Trong bọn quân thị, một tên chạy ra quỳ xuống nói:

- Khai trình giáo chủ! Đông Phương giáo... Đông Phương Bất Bại thực tình chưa chết.

Nhậm Ngã Hành nghe nói mừng rú lên như người phát điên. Lão nhảy lại nắm tay gã hỏi:

- Đông Phương Bất Bại chưa chết ư?

Gã kia đáp:

- Dạ! Úi chao!...

Gã rú lên một tiếng rồi ngất đi. Nguyên Nhậm Ngã Hành đang cơn kích động mãnh liệt, lão vô tình dùng sức quá mạnh bóp nát xương bả vai gã.

Nhậm Ngã Hành lắc người gã luôn mấy cái mà thủy chung gã không hồi tỉnh. Lão liền quay lại hỏi bọn quân hầu:

- Đông Phương Bất Bại ở đâu? Mau dẫn đường cho ta. Nếu còn chần chờ thì ta giết cả lũ.

Một tên quân hầu quỳ xuống bẩm:

- Kính bẩm giáo chủ! Chỗ ở của Đông Phương Bất Bại rất bí mật. Chỉ có mình Dương Liên Đình là biết cửa ngõ đường hầm thôi. Bọn tiểu nhân xin làm cho tên phản giáo họ Dương hồi tỉnh lại để gã hướng dẫn giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành giục:

- Mau đi lấy nước lạnh đem đây!

Bọn quân hầu áo tía đều là những tên lạnh lợi. Lập tức chúng chạy đi lấy một thau nước lạnh rưới lên đầu Dương Liên Đình.

Chỉ trong nháy mắt, gã mở bừng mắt, hồi tỉnh lại.

Hương Vãn Thiên nói:

- Họ Dương kia! Ta kính trọng ngươi là một hán tử cứng cỏi, không hành hạ người đâu. Hiện giờ các nẻo đường giao thông lên xuống Hắc Mộc Nhai đều bị phong tỏa. Trừ phi Đông Phương Bất

Bại mọc cánh không thì chẳng tài nào ra thoát. Chi bằng ngươi dẫn bọn ta đi kiếm y. Đã là nam tử hán, đại trượng phu thì sao lại dẫu đầu hở đuôi? Chúng ta nên quyết đoán một cách mau lẹ, há chẳng sung sướng hơn ư?

Dương Liên Đình cười lạt đáp:

- Đông Phương giáo chủ đã luyện thành tám thân sắt thép chém không vào, há sợ mấy tên tiểu yêu như bọn ngươi? Ngươi nói vậy rất hợp ý ta. Được lắm để ta dẫn các ngươi đi gặp giáo chủ.

Hương Vấn Thiên quay lại bảo Thượng Quan Vân:

- Thượng Quan huynh! bây giờ hai chúng ta tạm thời làm những tên phu kiệu, khiêng ông bạn này đến ra mắt Đông Phương Bất Bại.

Y nói rồi ôm Dương Liên Đình đặt lên cáng.

Thượng Quan Vân nói:

- Được lắm!

Đoạn hấn cùng Hương Vấn Thiên khiêng cáng lên.

Dương Liên Đình nói:

- Đi vào phía trong!

Hương Vấn Thiên cùng Thượng Quan Vân khiêng gã đi trước dẫn đường.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh và Đồng Bách Hùng bốn người đi theo sau.

Đoàn người đi tới phía sau điện Thiện Đức thì đi vào một đường hành lang ra tới vườn hoa, đi vào một gian thạch thất ở mé tây.

Dương Liên Đình nói:

- Đẩy bức tường mé tả.

Đồng Bách Hùng đưa tay đẩy một cái, thì ra bức tường này cử động được, để hở một khuôn cửa.

Phía trong lại còn một tầng cửa sắt. Dương Liên Đình móc trong mình lấy chùm chìa khóa đưa cho Đồng Bách Hùng mở cửa sắt. Phía trong cửa là đường hầm. Mọi người đi theo đường hầm đi xuống.

Nhậm Ngã Hành tự nhủ:

- Đông Phương Bất Bại cầm tù ta ở dưới đáy Tây hồ. Ngờ đâu báo ứng không lầm. Chính hấn cũng ở trong vòng lao lung. Đường hầm này so với đường hầm ở Cô Sơn mai trang cũng chẳng hơn gì mấy.

Ngờ đâu sau khi chuyển qua mấy khúc quanh, mặt trước bỗng rộng rãi sáng sủa, có ánh mặt trời chiếu vào.

Đột nhiên mọi người ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng và trong lòng cảm thấy dễ chịu.

Từ trong địa đạo đi ra, mọi người tiến vào một khu tiểu hoa viên cực kỳ xinh xắn, có đủ mai hồng, trúc lục, tùng xanh, bách biếc. Cách sắp đặt rất khéo léo.

Trong vũng ao mấy đôi uyên ương bơi lội đùa giỡn. Bờ ao có bốn con hạc trắng. Mọi người không ngờ phía sau đường địa đạo hắc ám lại là nơi phong cảnh tuyệt mỹ thì không khỏi ngấm ngấm lấy làm kinh dị.

Đoàn người đi quanh một hòn núi giả lại đến một vườn hoa rộng hơn, trồng toàn mai côi đỏ thắm đua hương, đua sắc, xinh đẹp vô cùng.

Doanh Doanh ngoảnh đầu nhìn Lệnh Hồ Xung thấy chẳng lộ vẻ tươi cười ra chiều hoan hỉ, nàng cũng vui mừng khẽ hỏi:

- Xung ca bảo nơi đây có thích không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Chúng ta đuổi Đông Phương Bất Bại chạy đi rồi, tiểu huynh cùng Doanh muội ở lại đây mấy tháng. Doanh muội dạy tiểu huynh gảy đàn mới thật là sung sướng.

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca nói câu này không phải để gạt muội chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- "Văn bối" sợ học không được "bà bà" đừng trách phạt nhé.

Doanh Doanh bật lên tiếng cười hích hích.

Hương Văn Thiên cùng Thượng Quan Vân khiêng Dương Liên Đình đi vào một căn nhà nhỏ rất xinh xắn. Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung liền tiến vào theo.

Mọi người vừa bước qua cửa lại ngửi thấy mùi hương ngào ngạt. Trong nhà treo một bức tranh của nhà doanh họa Tiền Khởi và một người nữ sĩ ngồi tựa đệm gấm thêu hoa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Đây là khuê phòng của đàn bà mà sao Đông Phương Bất Bại lại ở trong này? Phải rồi! Đây chắc là chỗ ở của người ái thiếp của lão. Ông giáo chủ này chìm đắm vào trong đám ôn nhu, không muốn hỏi gì đến việc bản giáo nữa.

Bỗng nghe trong phòng có tiếng người hỏi vọng ra:

- Liên đệ! Liên đệ đưa ai vào đó?

Thanh âm này lạnh lạnh mà trong trẻo vừa giống tiếng đàn ông lại hết tiếng đàn bà, khiến người nghe không khỏi rợn tóc gáy.

Dương Liên Đình đáp:

- Đây là một vị lão hữu đòi vào ra mắt giáo chủ cho bằng được.

Người trong phòng hỏi:

- Sao Liên đệ đưa hắc vào đây làm chi? Trong phòng này chỉ có một người vào được, tức là ngoài Liên đệ ta không muốn gặp ai.

Mấy câu nói này tỏ ra khẩu khí đàn bà mà thanh âm lại giống đàn ông.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên, Doanh Doanh, Đồng Bách Hùng, Thượng Quan Vân đều quen biết rất kỹ Đông Phương Bất Bại, nghe rõ là thanh âm hắc. Có điều dường như hắc bị họng để học đòi tiếng đàn bà. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau lấy làm kinh dị.

Dương Liên Đình thở dài nói:

- Hồng mất rồi! Tiểu đệ không dẫn hắc vào thì hắc giết tiểu đệ. Nếu tiểu đệ không được gặp mặt giáo chủ lần cuối cùng đã chết đi thì thật là một mối hận chung sinh.

Tiếng người trong phòng cất lên lạnh lạnh:

- Kẻ nào lớn mật dám khinh khi Liên đệ? Liên đệ bảo hắc vào đây!

Nhậm Ngã Hành đưa tay ra hiệu cho mọi người tiến vào.

Thượng Quan Vân vén tấm màn cửa bằng gấm thêu cành mẫu đơn lên khiêng Dương Liên Đình tiến vào, mọi người tiến vào theo.

Trong phòng trần thiết toàn đồ gấm hoa. Đầu giường đông cạnh bàn gương lược có một người ngồi đó. Người này mặc áo màu

phấn hồng, tay trái cầm một cái giá thêu, tay phải cầm một cây kim, ngừng đầu trông ra mặt lộ vẻ kinh dị.

Người kia thấy mọi người tiến vào tuy đã kinh dị, nhưng bọn Nhậm Ngã Hành còn kinh dị hơn vì

mọi người nhận ra đó là Đông Phương Bất Bại con người đã cướp ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo mười mấy năm nay.

Hắn tự xưng là võ công đệ nhất thiên hạ. Nhưng hiện giờ hắn cạo râu ria nhẵn nhụi, trên mặt bôi phấn thoa son, mình mặc xiêm y, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, nhan sắc lộ vẻ yêu tà.

Giả tử quần hào để cho Doanh Doanh mặc vào thì nàng cũng trở nên lộng lẫy quá độ như đập vào mắt người ta.

Một nhân vật quái kiệt trong võ lâm, oai danh chấn động giang hồ, địa vị vang lừng thiên hạ mà ở trong khuê phòng làm việc thêu thùa thì thật là một kỳ văn. Nếu người nào không phải chính mắt mình trông thấy thì chẳng thể nào tin được.

Nhậm Ngã Hành lúc trước đang bùng bùng lửa giận mà bây giờ không nhịn được cười lão quát hỏi:

- Đông Phương Bất Bại! Người muốn giả chứng điên khùng chẳng?

Đông Phương Bất Bại cất giọng the thé đáp:

- Nhậm giáo chủ đấy ư? Ta đã liệu trước là giáo chủ... Liên đệ! Người... người làm sao rồi? Người bị y đả thương ư?

Hắn nhảy xổ đến bên Dương Liên Đình, ôm gã đứng lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống giường. Trên giường đủ chần hoa nệm gấm mùi hương ngào ngạt.

Hồi 170

Đông Phương bất bại một người chọi bốn

Đông Phương Bất Bại mặt lộ vẻ rất thương yêu Dương Liên Đình, hần hỏi:

- Liên đệ có đau lắm không?

Rồi hần nói tiếp:

- Dù cho Liên đệ có gãy xương sống cũng chẳng cần chi. Liên đệ cứ yên lòng ta tiếp cho Liên đệ khỏi ngay lập tức.

Hần từ từ cởi giày cho Dương Liên Đình rồi kéo chân đắp lên người gã. Hành động của hần coi chẳng khác một người vợ hiền phục thị cho chồng. Mọi người trước tình trạng này không khỏi nhìn nhau kinh hãi. Ai cũng buồn cười mà ở trước một trạng thái vô cùng quái dị, tựa hồ như lạc vào một nơi đầy yêu khí rùng rợn, nên không cười được ra tiếng.

Đông Phương Bất Bại móc bên mình ra một tấm khăn thêu màu lục từ từ lau vết bùn đất bám trên trán gã.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Đại địch đang ở trước mặt mà giáo chủ còn giở trò các bà các mẹ được ư? Giáo chủ hãy đánh đuổi địch nhân đi rồi hãy cùng tiểu đệ tỏ niềm tha thiết cũng không muộn.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Liên đệ đừng nóng nảy! Chắc là chỗ chân Liên đệ đau lắm phải không? Thật khiến cho người ta xót dạ.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Ván Thiên đều là những tay biết nhiều hiểu rộng vào hạng nhất, nhưng cũng chưa từng được thấy việc quái dị như bữa nay. Kể ra những người luyện ái nam đồng cũng thường có, nhưng Đông Phương Bất Bại đường đường là một vị giáo chủ mà sao lại can tâm giả trang phụ nữ? Hiển nhiên hần bị mắc chứng điên khùng.

Dương Liên Đình đối với hấn gắt gỏng là thế mà hấn lại tỏ ra rất ôn nhu thuận phục khiến cho mọi người vừa lấy làm kỳ vừa phải buồn nôn.

Đồng Bách Hùng không nhin được nữa, tiến đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, lớn tiếng hỏi:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ... làm trò gì đấy?

Đông Phương Bất Bại ngoảnh đầu sa sầm nét mặt hỏi lão:

- Lão cũng dính vào việc đả thương Liên đệ của ta phải không?

Đồng Bách Hùng không trả lời, hỏi lại:

- Sao lão đệ lại để gã Dương Liên Đình này hý lộng? Gã bảo một người mạo xưng lão đệ để tùy tiện ban phát hiệu lệnh, làm càn làm bậy lão đệ biết không?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Dĩ nhiên ta biết rồi. Liên đệ đối với ta rất tốt lại kề cận bên mình ta. Y biết ta không thể trông nom đến công việc bản giáo nên thay ta mà đỡ dần mọi sự. Cái đó có chi là không được?

Đồng Bách Hùng trở vào mặt Dương Liên Đình hỏi:

- Tên này muốn hạ sát tiểu huynh, lão đệ có biết không?

Đông Phương Bất Bại từ từ lắc đầu đáp:

- Ta không biết. Nhưng Liên đệ muốn giết lão thì nhất định lão chẳng ra gì. Sao lão không để cho y hạ sát?

Đồng Bách Hùng chưng hửng. Bỗng lão ngửa mặt lên cười khanh khách một hồi. Tiếng cười đầy vẻ bi phẫn. Sau lão ngừng tiếng cười lại hỏi:

- Gã muốn giết tiểu huynh, lão đệ cũng cho gã làm phải không?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Liên đệ thích làm gì thì ta cũng nghĩ cách để y làm cho bằng được. Trên cõi đời này chỉ có một mình y là tốt bụng với ta, ta cũng chỉ hết lòng với một mình y mà thôi.

Rồi hấn đổi giọng nói tiếp:

- Đồng đại ca ơi! Chúng ta đã cùng nhau trải bao cơn hoạn nạn. Trước nay mỗi giao tình của chúng ta đã đến trình độ vì nhau mà hy sinh tính mạng. Có điều Đồng đại ca không nên đắc tội với Liên đệ.

Đồng Bách Hùng đỏ mặt tía tai lớn tiếng:

- Tiểu huynh đã tưởng lão đệ là người mất trí điên khùng, nhưng lão đệ trong lòng vẫn sáng suốt, còn biết chúng ta là đôi bạn cố giao đến trình độ vì bạn coi thường mạng sống.

Đồng Phương Bất Bại nói:

- Đúng thế! Đồng đại ca đắc tội với tiểu đệ thì không sao, nhưng đắc tội với Liên đệ thì không được đâu.

Đồng Bách Hùng lớn tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đã đắc tội với gã rồi đó, thì lão đệ tính sao? Tên gian tặc này muốn giết tiểu huynh, song vị tất đã được như nguyện?

Đồng Phương Bất Bại nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Dương Liên Đình và hỏi gã:

- Liên đệ! Liên đệ muốn giết y phải không?

Dương Liên Đình tức giận đáp:

- Mau mau động thủ đi! Đừng giở thói các bà các mẹ nữa, khiến người ta chán lắm.

Đồng Phương Bất Bại cười nói:

- Được rồi!

Hắn quay lại bảo Đồng Bách Hùng:

- Đồng huynh! Đến nay chúng ta ơn đoạn nghĩa tuyệt. Đồng huynh không nên trách tiểu đệ. Đồng Bách Hùng trước khi xuống đây đã lấy một thanh đơn đao ở trong tay tên võ sĩ dưới điện. Lão nghe Đồng Phương Bất Bại nói vậy liền lùi lại hai bước, cầm đao trong tay đứng thủ thế. Đồng Bách Hùng hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão đệ còn nhớ những chuyện cũ đó thì khá đấy! Đồng Phương Bất Bại cười lạt nói:

- Sao tiểu đệ lại không nhớ? Năm trước tiểu đệ dùng thuốc mê đánh ngã Nhậm giáo chủ rồi bị đường chúa Liệt hỏa đường là

La Cổ Đức phát giác. May nhờ Đồng huynh chém La đường chúa một nhát giết hẳn đi để bịt miệng thì việc lớn của tiểu đệ mới thành công được. Đồng huynh thật là một vị huynh trưởng rất tốt của tiểu đệ.

Đồng Bách Hùng liếc mắt nhìn Nhậm Ngã Hành, biến sắc nói:

- Đừng trách là ngày ấy lão huynh đã quá hồ đồ!

Đồng Phương Bất Bại lắc đầu nói:

- Không phải hồ đồ đâu! Đó chính là Đồng huynh đối với tiểu đệ bằng một lòng nghĩa khí thâm trọng. Lúc tiểu đệ mười một tuổi được quen biết Đồng huynh. Hồi ấy gia cảnh tiểu đệ rất bần hàn, hoàn toàn trông cậy vào sự cứu tế lâu năm của Đồng huynh. Song thân tiểu đệ qua đời không lấy gì mai táng, cũng phải nhờ vào Đồng huynh liệu lý cho. Đồng Phương Bất Bại bật lên tiếng cười trầm trầm, thở dài nói:

- Thế này thật khiến cho người ta lâm vào tình trạng nan giải. Đồng huynh ơi! Tiểu đệ nhớ đến ngày trước bị bọn Lộ Đông thất hổ vây đánh ở phía nam núi Thái Hàn. Khi ấy tiểu đệ luyện công chưa thành lại gặp chúng tập kích đột ngột, bị trọng thương ở tay phải và có thể mất mạng trong khoảnh khắc. Nếu không được Đồng huynh liều mạng giải cứu thì tiểu đệ đâu còn sống được đến ngày nay?

Đồng Bách Hùng xua tay gạt đi:

- Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa?

Đồng Phương Bất Bại thở dài đáp:

- Những cái đó không thể không nhắc lại được Đồng ca ơi! Tiểu đệ chẳng phải là kẻ vô lương tâm, không nghĩ gì tới ơn nghĩa ngày trước. Chỉ có điều đáng trách là Đồng đại ca đã đắc tội với Liên đệ. Y đòi lấy tính mạng của Đồng huynh thì tiểu đệ chẳng làm thế nào được.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Hồng rồi! Hồng rồi!

Đột nhiên mọi người thấy trước mắt thấp thoáng bóng hồng, tựa hồ Đồng Phương Bất Bại chuyển động thân hình.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh đơn đao trong tay Đồng Bách Hùng rớt xuống đất.

Người lão đảo mấy cái.

Đồng Bách Hùng bỗng há miệng thật to rồi đột nhiên người lão cúi về phía trước, nằm phục dưới đất không nhúc nhích được nữa.

Tuy lão té nhào chỉ trong nháy mắt, nhưng Nhậm Ngã Hành là tay cao thủ hơn đời đã trông rõ ràng. Huyệt mi tâm, hai huyệt thái dương mé tả và mé hữu cùng huyệt nhân trung ở dưới mũi, bốn chỗ đại huyệt đều có một chấm đỏ nhỏ bé rướm máu. Hiển nhiên lão đã bị mũi kim thêu trong tay Đông Phương Bất Bại đâm trúng.

Bọn Nhậm Ngã Hành đều là những tay võ công trác tuyệt, nhưng đứng trước tình trạng này, không tự chủ được, lùi lại mấy bước. Lệnh Hồ Xung kéo tay Doanh Doanh lại để tự mình đứng chắn trước mặt nàng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí yên lặng, chết chóc không ai dám thở mạnh. Dĩ nhiên mọi người biết bản lãnh Đông Phương Bất Bại rất mực cao thâm, nhưng không ngờ hắn lại cao thâm đến trình độ có thể dùng mũi kim thêu rất nhỏ và ngắn mà đâm trúng vào bốn tử huyệt của Đồng Bách Hùng một cách thần tốc đến thế.

Võ công hãn kỳ tuyệt dĩ nhiên khó mà tưởng tượng được. Có điều miệng hắn đang kể lại mối kết giao sinh tử cùng đưa ra những ơn huệ của Đồng Bách Hùng với hắn, mà trong nháy mắt đã hạ thủ giết người bạn tâm giao thì tấm lòng hiểm độc của hắn khiến người ta phải sợ vỡ mật.

Nhậm Ngã Hành từ từ rút kiếm ra nói:

- Đông Phương Bất Bại! Cung hỉ người đã luyện thành võ công trong Quỷ Hoa bảo điển.

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Nhậm giáo chủ! Pho Quỷ Hoa bảo điển đó chính là giáo chủ đã truyền cho tại hạ. Tại hạ vẫn ghi ơn về điểm này.

Nhậm Ngã Hành cười lạt nói:

- Thế ư? Vì nhớ ơn mà người đem ta cầm tù ở dưới đáy Tây hồ, khiến ta không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa?

Đông Phương Bất Bại hỏi:

- Nhưng tại hạ không giết giáo chủ, có đúng thế không? Tại hạ chỉ cần ra lệnh cho Mai trang tứ hữu không đưa cơm nước vào thì liệu giáo chủ có sống qua được mười bữa nửa tháng chăng?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Người đã nói vậy thì ra đã đối đãi với ta rất tử tế.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Chính thế! Tại hạ để giáo chủ ở dưới đáy tây hồ thành Hàng Châu là cho giáo chủ được đi dưỡng tuổi trời. Người ta thường nói: "Trên trời có Thiên Đàng, hạ giới có Tô Hàng". Phong cảnh Tây hồ đã nổi tiếng khắp thiên hạ mà Cô Sơn mai trang lại là nơi tuyệt đẹp ở vùng Tây hồ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Té ra người cầm tù ta trong hắc lao dưới đáy Tây hồ là để đi dưỡng tuổi trời. Vậy ta tạ ơn người.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Nhậm giáo chủ! Những cách cư xử rất tử tế của giáo chủ đối với tại hạ, tại hạ vĩnh viễn ghi lòng. Nguyên trước tại hạ làm phó hương chủ về đệ tam chi dưới trưởng Phong Lôi đường chúa

trong Triều Dương thân giáo, rồi được giáo chủ nâng đỡ, năm nào cũng thăng chức. Thậm chí pho Quỷ Hoa bảo điển của bản giáo cũng truyền cho tại hạ và chỉ định tại hạ lên tiếp nhiệm chức giáo chủ bản giáo. Ôn đức ấy Đông Phương Bất Bại này không bao giờ dám quên.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn thi thể Đồng Bách Hùng nằm dưới đất nghĩ bụng:

- Thằng cha này vừa mới tán dương những chỗ tử tế của Đồng đường chúa đối với hắn rồi đột nhiên hắn hạ sát thủ. Chắc bây giờ hắn lại giở thủ đoạn đó với Nhậm giáo chủ, nhưng Nhậm giáo chủ khi nào mắc lừa hắn? Có điều Đông Phương Bất Bại ra tay một cách cực kỳ thần tốc, khác nào sấm nổ chớp giật và tuyệt không có dấu hiệu gì báo trước, thật khiến cho người ta khó nổi đề phòng. Lệnh Hồ Xung liền lấy mũi trường kiếm chỉ vào ngực Đông Phương Bất Bại đề phòng khi thấy hắn cử động chân tay là lập tức đâm mạnh vào. Chỉ có cách tiên hạ thủ giết hắn chết ngay. Bằng để hắn chiếm được tiên cơ thì trong phòng này tất có người mất

mạng với hần. Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên, Thượng Quan Vân và Doanh Doanh cũng nhìn chòng chọc Đông Phương Bất Bại, không chớp mắt để đề phòng hần hạ thủ bất ngờ. Bỗng nghe Đông Phương Bất Bại lại nói tiếp:

- Ban đầu tại hạ nhất tâm quyết ý muốn làm giáo chủ Triều Dương thần giáo. Tại hạ nghĩ đến những gì "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ", để hết tâm trí lo mưu đoạt lấy địa vị của giáo chủ, nên chặt bớt những lông cánh của giáo chủ.

Hần quay sang nhìn Hương Vãn Thiên nói tiếp:

- Hương huynh đệ! Mưu kế của tại hạ không che mắt được huynh đệ. Trong Triều Dương thần giáo, trừ Nhậm giáo chủ và Đông Phương Bất Bại ra thì Hương huynh đệ đáng kể là một nhân tài. Hương Vãn Thiên tay cầm cây nhuyễn tiên nín thở, không dám trả lời.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Khi tại hạ mới làm giáo chủ, ý chí nổi lên bông bột những muốn ra tay hành động một phen, thành ra có những câu "Văn thành vô đức", "trung hưng thánh giáo". Thật là những câu huênh hoang vô sự. Về sau vì luyện tập Quỷ Hoa bảo điển mới dần dần tỉnh ngộ đến chỗ màu nhiệm của người đời, nào luyện đan phục thuốc. Mấy năm sau lại hiểu rõ về cuộc sinh hóa của con người cùng những mấu chốt nảy nở của vạn vật.

Mọi người nghe hần thuyết một hồi bằng thanh âm lạnh lạnh rồi bàn tay ai cũng dần dần đỡ mồ hôi và đầu óc cảm thấy rõ ràng hần nói rất có lý. Nhưng dáng điệu yêu tà của con người nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ khiến ai nấy càng coi càng ghê sợ.

Đông Phương Bất Bại từ từ đưa mắt nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Nhậm đại tiểu thư! Mấy năm nay ta đối đãi với tiểu thư ra sao?

Doanh Doanh đáp:

- Giáo chủ đối với tiểu nữ rất tốt.

Đông Phương Bất Bại thở dài, buồn rầu nói:

- Rất tốt thì không có đâu. Nhưng ta vẫn khen ngợi đại tiểu thư tuy là thân gái mà so với hạng trai tầm thường còn hơn gấp trăm lần. Huống chi đại tiểu thư lại sắc nước hương trời, xuân xanh đương độ. Giả tỷ giữa ta và đại tiểu thư có thể thay đổi địa vị

thì đừng nói làm giáo chủ Triều Dương thần giáo mà làm đến hoàng đế ta cũng không thích.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu lão cùng Nhậm đại tiểu thư thay đổi địa vị mà bảo tại hạ thương yêu lão quái cũng là một điều không phải dễ dàng.

Bọn Nhậm Ngã Hành nghe chàng nói vậy đều kinh hãi.

Bỗng thấy Đông Phương Bất Bại cặp mắt chăm chú, nhìn chăm chăm không chớp, lông mi từ từ dựng đứng lên, sắc mặt xanh lè. Hắn hỏi chàng:

- Người là ai mà dám nói càn với ta như vậy thì thật là lớn mật.

Mấy câu này thanh âm sắc bén, chắc là hắn đã phẫn nộ đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung vốn là người gan dạ. Những chuyện gì nghiêm trọng chàng vẫn coi thường. Dù chàng biết rõ nguy biến đến nơi cũng chẳng để lòng. Chàng cười đáp:

- Là tu mi nam tử cũng hay, là cô gái chim sa cá lặn cũng tốt. Tại hạ chỉ ghét nhất là kẻ làm trai giả gái.

Đông Phương Bất Bại thét lên lạnh lạnh:

- Ta hỏi người là ai?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung.

Đông Phương Bất Bại nói:

-Ồ! Người là Lệnh Hồ Xung ư? Ta vẫn muốn gặp mặt người một phen. Nghe nói Nhậm đại tiểu thư yêu người lắm. Nàng say mê người đến nỗi dám vì người hy sinh tính mạng. Ta không hiểu, người là

một đáng lang quân thiếu niên tài mạo đến thế nào! Chà! Nay ta coi người cũng tầm thường chẳng có chi khác lạ. Dem so người với Liên đệ của ta thì người hãy còn thua xa lắm.

Lệnh Hồ Xung cười lạt nói:

- Tại hạ chẳng có chỗ nào là hay tốt, mà chỉ hơn người ở chỗ tấm lòng nguyên chất. Còn Dương quân đây tuy người anh tuấn

nhưng đáng tiếc là tuồng ong bướm vật vờ, đến đâu để tình duyên ái tới đó.

Đông Phương Bất Bại găm lên:

- Quân khốn kiếp này... Người nói nhăng gì thế?

Mặt lão đỏ gay, hấn nhảy xổ lại cầm mũi kim thêu nhằm đâm lẹ tới Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đã nhìn thấy giữa Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình có những chuyện thầm kín không thể nói với ai được nên chàng cố ý chọc giận hắn.

Nên biết những tay cao thủ võ học đến khi lâm địch mà tâm thần bất định thì võ công bị giảm sút rất nhiều.

Đông Phương Bất Bại phóng mũi kim ra đang cơn tức giận quả nhiên tâm nhẹ mà khí nặng.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm đâm lẹ vào cổ họng lão.

Chiêu kiếm này đã cực kỳ thần tốc mà lại nhằm rất trúng phương vị. Nếu Đông Phương Bất Bại mà không co mình lại thì lập tức bị mũi kiếm xuyên vào cổ họng.

Nhưng giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy má bên trái ngâm ngấm đau, tiếp theo thanh trường kiếm trong tay hướng chênh chếch sang một bên.

Nguyên Đông Phương Bất Bại thủ pháp mau lẹ phi thường. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này hắn phóng kim đâm vào má Lệnh Hồ Xung. Lúc rút tay về hắn lại dùng kim gạt nhát kiếm của chàng.

May mà nhát kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm hắn rất lẹ mà vào chỗ yếu hiểm, bắt buộc hắn phải trở lại tự cứu mình. Vì thế mà mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm chệch đi một chút, không trúng vào yếu huyệt trong người chàng. Có điều hắn dùng mũi kim khê đẩy một cái mà hất trệch được thanh kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung sang một bên khiến mọi người bất giác la lên một tiếng:

- Úi chà!

Trong võ học tuy có công phu "tứ lạng bát thiên cân", nhưng ít ra cũng phải có bốn lạng mới được. Đằng này mũi kim thêu dài không đầy một tác cơ hồ gió thổi bay, là nhẹ đến nỗi rớt xuống

nước cũng không chìm ngay, mà đẩy được thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung thì bản lãnh hắn đã cao thâm không biết đến đâu mà lường.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi. Chàng biết bữa nay gặp phải một tay kinh địch bình sinh chưa từng thấy. Đối phương chỉ cất tay nhắc chân một cái là tính mạng mình khó nổi bảo toàn. Chàng nghĩ vậy liền vung kiếm ra veo véo bốn chiêu liền nhằm đâm vào những điểm yếu hại đối phương. Đông Phương Bất Bại la lên một tiếng "ái chà" rồi khen rằng:

- Kiếm pháp này thật cao minh!

Hắn hát trên, gạt dưới, đẩy tả, ngáng hữu đưa bốn chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung chệch đi hết. Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng thật to. Chàng chém bổ xuống đầu Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ bên phải cầm mũi kim thêu giơ lên để đón chiêu kiếm. Thanh trường kiếm không sao chém xuống được.

Lệnh Hồ Xung còn cảm thấy cánh tay hơi tê nhức.

Bóng hồng thấp thoáng dường như có vật gì đâm vào mắt bên trái chàng.

Lúc này chàng không kịp đỡ gạt mà cũng không kịp né tránh. Trong cơn cấp bách, thanh trường kiếm bỗng rung động, chàng đã phóng kiếm nhằm đâm vào mắt bên trái Đông Phương Bất Bại. Đây là phép lường bại câu thương.

Chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng ra nhằm đâm vào mắt bên trái Đông Phương Bất Bại.

Chiêu kiếm chàng sử dụng đây đã học được ở trong phép Độc Cô cửu kiếm. Nguyên Độc Cô cửu kiếm chỗ ác diệu của nó là "dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu", cứ tùy cơ ứng biến phóng ra. Chiêu kiếm còn cách đối phương mấy tấc thì chính mí mắt chàng cảm thấy tê buốt. Đông Phương Bất Bại thừa cơ tay kiếm của chàng trệch đi một chút nhẩy lạng người sang một bên tránh khỏi.

Lệnh Hồ Xung biết rằng mí mắt bên trái của mình đã bị mũi kim thêu của đối phương đâm trúng. May ở chỗ hắn mãi né tránh chiêu kiếm của chàng nên mũi kim đâm trệch đi một chút, không thì chàng đã bị đui mắt vì mũi kim hiểm độc của Đông Phương Bất Bại.

Lệnh Hồ Xung chỉ chờ đợi một chút rồi lại tiếp tục tấn công đối phương một cách ráo riết. Thanh trường kiếm của chàng vung tít, kiếm phong rít lên ve ve. Mục đích của chàng là không để đối phương được rảnh tay phản kích.

Nhậm Ngã Hành và Hương Ván Thiên đứng ngoài quan sát nhận thấy Lệnh Hồ Xung khó lòng thủ thắng liền kẻ vung trường kiếm người phát nhuyển tiên xông lại giáp công. Ba tay cao thủ đệ nhất đương thời hiệp lực liên công thì dù thiên binh vạn mã cũng khó lòng địch nổi. Thế mà Đông Phương Bất Bại với mũi kim thêu xuyên qua xuyên lại giữa ba người nhanh như điện chớp, không có vẻ gì kém thế.

Lúc này Thượng Quan Vân cũng múa đơn đao xông vào trợ chiến, gây thành thế bốn người chọi một.

Cuộc chiến đang lâm vào tình trạng rất gay go, Thượng Quan Vân bỗng rú lên một tiếng khủng khiếp. Thanh đơn đao của hắn rớt xuống đất. Hắn đưa hai tay lên bưng lấy mắt bên phải. Hắn bị mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm trúng mắt rồi. Lệnh Hồ Xung thấy Thượng Quan Vân bị thương ở mắt phải lùi ra ngoài, nhưng Nhậm Ngã Hành và Hương Ván Thiên hai người vẫn tấn công cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Đông Phương Bất Bại không kịp rảnh tay công kích chàng. Chàng liền vung thanh trường kiếm nhằm đâm vào những huyết đạo trọng yếu trên người hắn.

Tuy Độc Cô cửu kiếm là một kiếm thuật tuyệt thế vô song, những tay cao thủ kiếm thuật vào cỡ Xung Hư đạo nhân, chưởng môn phái Võ Đang cũng không chống đỡ được những thế công bão táp của kiếm thuật thần kỳ này. Nhưng thân thể Đông Phương Bất Bại chập chờn như bóng ma trôi, chọt tả chọt hữu, thoát ở phía trước, thoát qua sau lưng. Người hắn nhẹ nhàng như làn khói tỏa. Thế kiếm của Lệnh Hồ Xung đều tấn công vào những chỗ sơ hở của đối phương mà hắn vẫn tránh thoát, nhiều lúc chỉ khe chừng sợi tóc. Thật là một cuộc chiến đấu cổ kim hiếm có trong võ lâm, chẳng khác gì những người ở trong phòng đóng kín dùng đao kiếm để đuổi chém một con chim én. Loài chim tuy không hiểu võ công mà vẫn có thể tránh thoát.

Bỗng nghe Hương Ván Thiên "ôi" lên một tiếng, tiếp theo Lệnh Hồ Xung cũng bật tiếng la. Hai người đã bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm trúng. Còn Nhậm Ngã Hành tuy luyện được môn Hấp tinh đại pháp rất khủng khiếp song vì thân

pháp Đông Phương Bất Bại cực kỳ thần tốc, lão không sao đựng vào người hẳn được. Mọi người giao thủ thêm một lúc nữa, thì Nhậm Ngã Hành bỗng rú lên một tiếng kinh khủng. Lão bị kim đâm trúng trước ngực và cổ họng. May mà Lệnh Hồ Xung lúc đó tấn công ráo riết, Đông Phương Bất Bại phải lo tự cứu nên mũi kim đi trệch một chút, lão không đến nỗi bị thương. Đông Phương Bất Bại bị bốn người vây đánh mà không ai đựng được vào tà áo của hắn. Trái lại cả bốn người bên này đều bị mũi kim của hắn đâm trúng. Từ này giờ Doanh Doanh đứng một bên theo dõi chiến cuộc. Mỗi lúc lòng nàng thêm hồi hộp, tự hỏi:

- Không hiểu mũi kim của Đông Phương Bất Bại có chất độc không? Nếu có thì hậu quả khó lường được. Đông Phương Bất Bại chuyển động thân hình mỗi lúc một thêm mau lẹ. Sau chỉ còn thấy bóng hồng thấp thoáng trong phòng.

Nhậm Ngã Hành, Hương Vân Thiên và Lệnh Hồ Xung vừa chiến đấu vừa quát tháo. Doanh Doanh nghe tiếng quát nhận thấy mọi người vừa tức giận vừa hoảng sợ thì lòng nàng cũng vô cùng xao xuyến. Nàng tự nhủ:

- Ta có gia nhập chiến cuộc thì cũng chẳng thể vãn hồi được tình trạng khẩn trương, chỉ tổ làm bận chân cho mọi người. Cứ tình hình này còn kéo dài thì Đông Phương Bất Bại dù một người chọi ba vẫn còn có cơ thủ thắng. Biết làm thế nào bây giờ?

Bỗng nàng liếc mắt ngó lại thấy Dương Liên Đình lúc này đã ngồi dậy chăm chú theo dõi cuộc chiến. Mặt gã lộ vẻ lo âu.

Một ý nghĩ vụt qua đầu óc nàng, nàng nghĩ ra một kế rồi lẳng lặng rảo bước đến bên giường. Đột nhiên nàng vung đoản kiếm lên đâm vào bả vai Dương Liên Đình đánh "sột" một tiếng.

Dương Liên Đình bị đâm một cách bất thành lình, bất giác rú lên một tiếng.

Doanh Doanh lại đâm thêm một nhát vào đùi gã.

Bây giờ Dương Liên Đình đã hiểu chỗ dụng ý của Doanh Doanh là muốn cho gã rú để phân tâm Đông Phương Bất Bại, gã liền nghiêng răng chịu những cơn đau điếng người, không rên la một tiếng.

Doanh Doanh tức giận quát hỏi:

- Sao mi không kêu nữa đi? Mi mà ngồi yên thì ta chặt cả mười đầu ngón tay của mi nữa, xem mi có nhịn đau được không?

Quả nhiên Doanh Doanh vừa dứt lời đã khoa kiếm hót đứt một ngón tay bên phải gã.

Dè đâu Dương Liên Đình tính khí quật cường gã đau đến ngất người mà vẫn lặng im.

Tuy nhiên tiếng rú đầu tiên của gã đã lọt vào tai Đông Phương Bất Bại. Hắn giật mình liếc nhìn lại thấy Doanh Doanh đang hành hạ Dương Liên Đình. Hắn không khỏi đau xót trong lòng, lớn tiếng thóa mạ:

- Con nha đầu chết bầm chết vằm kia! Ta sẽ lột da mi!

Hắn chưa dứt lời đã nhảy xổ về phía Doanh Doanh. Doanh Doanh nghiêng đầu đi né tránh, chẳng hiểu có thoát khỏi mũi kim của Đông Phương Bất Bại hay không?

Hồi 171 Hào kiệt than thâm

Lệnh Hồ Xung và Nhậm Ngã Hành cùng vung kiếm nhằm chém lẹ vào lưng Đông Phương Bất

Bại.

Hương Vãn Thiên cầm roi nhằm quất vào đầu Dương Liên Đình đánh véo một tiếng. Đông Phương Bất Bại chẳng kể gì đến sự sống chết của hắn, vội xoay cây kim thêu nhằm đâm vào trước ngực Hương Vãn Thiên.

Bỗng Hương Vãn Thiên cảm thấy toàn thân nhức nhối. Cây nhuyễn tiên tuột khỏi tay rớt xuống đất.

Cùng lúc đó hai thanh kiếm của Lệnh Hồ Xung và Nhậm Ngã Hành đâm sọt vào lưng Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại run bần bật té lăn vào người Dương Liên Đình. Nhậm Ngã Hành cả mừng rút kiếm ra, chỉ mũi kiếm vào sau gáy hắn quất lên:

- Đông Phương Bất Bại! Té ra ngươi cũng có ngày hôm nay lọt vào tay ta.

Doanh Doanh chưa hết sợ hãi, hai chân bủn rủn không đứng vững chỉ chực té nhào.

Lệnh Hồ Xung vội chạy đến đỡ nàng thì thấy máu tươi ở má bên trái nàng đang chảy xuống.

Nàng dịu dàng nói:

- Xung ca cũng bị thương nhiều rồi.

Nàng đưa tay áo lên lau mặt cho Lệnh Hồ Xung. Bỗng thấy tay áo nàng dính máu, chàng biết mặt

mình cũng bị mũi kim đâm trúng nhiều chỗ. Chàng lại thấy hai vết thương trên lưng Đông Phương Bất Bại máu tươi vọt lên như suối, hiển nhiên hắn bị tử thương.

Đông Phương Bất Bại miệng không ngớt la gọi:

- Liên đệ! Liên đệ! Bọn ác ôn hành hạ Liên đệ thật là tàn nhẫn.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Giáo chủ vẫn tự khen bản lãnh tuyệt luân mà sao không giết được mấy tên gian tặc này?

Đông Phương Bất Bại áp ứng đáp:

- Ta... ta đã dùng hết sức bình sinh, song võ công chúng đã ghê gớm đến độ không ngờ...

Đột nhiên Đông Phương Bất Bại bật người lên rồi té xuống đất.

Nhậm Ngã Hành sợ hãi còn đứng dậy được để chiến đấu liên vùng kiếm chém vào đùi hắn.

Đông Phương Bất Bại nhăn nhó cười nói:

- Nhậm giáo chủ! Chung quy giáo chủ đã thắng. Tại hạ đành chịu thất bại.

Nhậm Ngã Hành bật lên tròng cười khanh khách hỏi:

- Ngoại hiệu của ngươi bây giờ thay đổi đi chứ!

Đông Phương Bất Bại lắc đầu đáp:

- Đông Phương Bất Bại này đã bại trận thì chẳng thể sống ở đời được nữa. Còn thay đổi làm chi?

Hắn hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Nếu lấy một chọi một thì giáo chủ chẳng thể nào đánh bại được tại hạ.

Nhậm Ngã Hành ngơ ngẩn một chút rồi đáp:

- Đúng thế! Bản lãnh ngươi cao cường hơn ta. Ta rất khâm phục.

Đông Phương Bất Bại nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ Xung! Kiếm pháp của ngươi tuy rất cao thâm, nhưng một mình ngươi cũng chẳng thể hạ được ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải đấy! Sự thực thì bọn tại hạ bốn người liên thủ hợp lực vị tất đã thắng được các hạ. Có điều các hạ mãi lo cho gã họ Dương mà phải bị thương. Võ công của các hạ thật thiên hạ vô địch.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói:

- Hai vị nói vậy thật là khí phách của bậc đại trượng phu. Chao ôi! Ta luyện Quỷ Hoa bảo điển,

chế đan phục thuốc, lại theo bí quyết trong bí lục đó tu luyện chân khí, dần dần trụi hết râu, giọng nói biến đổi, tính tình cũng biến đổi luôn. Bình sinh ta rất ghét đàn bà, mà bao nhiêu tâm ý lại để cả vào chàng trai Dương Liên Đình. Đó chẳng phải là... một chuyện kỳ dị lắm ư? Nhậm giáo chủ! tại hạ phải chết chỉ mong các hạ chấp thuận cho một điều.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Điều gì?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Xin giáo chủ tha mạng cho Dương Liên Đình và đem y rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Ta phải lẳng trì gã, phân thân gã làm trăm mảnh. Bữa nay chặt một ngón tay, ngày mai cắt một ngón chân...

Đông Phương Bất Bại gầm lên:

- Ngươi... ngươi thật là ác độc!

Đoạn hấn tung mình lên lao về phía Nhậm Ngã Hành.

Tuy Đông Phương Bất Bại bị thương cực kỳ trầm trọng, động tác kém bệ mình hẳn mà thế lao mình của hắn vẫn còn mãnh liệt kinh người.

Nhậm Ngã Hành vung trường kiếm đâm từ trước ngực xuyên tới sau lưng Đông Phương Bất Bại.

Cùng lúc đó, Đông Phương Bất Bại đột nhiên búng tay cho mũi kim thép bay vọt ra, cắm vào mắt bên phải Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành phải buông kiếm lùi lại. Lưng lão đụng vào tường đánh bing một cái. Tường bị đụng mạnh, sụp đổ mất một nửa.

Doanh Doanh vội chạy lại coi mắt của phụ thân thì thấy mũi kim đâm giữa tròng mắt. May lúc đó đà phóng của Đông Phương Bất Bại đã giảm sức lực. Bằng không thì mũi kim xuyên thẳng vào

tới óc, khó lòng bảo toàn tính mạng. Có điều con mắt của lão chắc sẽ bị hư, chẳng còn thể nào chữa được nữa.

Nhậm Ngã Hành bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm vào mắt quá sâu, chỉ còn chìa ra ở ngoài chừng nửa phân. Doanh Doanh đưa hai ngón trỏ và ngón cái bên tay mặt cặp kim lôi ra mà không được. Nàng liền lượm lấy khung thêu mà Đông Phương Bất Bại vứt bỏ dưới đất, rút một sợi tơ nhẹ nhàng xỏ vào lỗ kim mới giật ra được.

Nhậm Ngã Hành đau quá kêu rú lên một tiếng. Máu tươi nhỏ giọt chảy xuống. Nhậm Ngã Hành đau quá phát cáu, vung cước đá mạnh vào xác Đông Phương Bất Bại.

Thi thể Đông Phương Bất Bại tung lên rồi lại rớt xuống trúng đầu Dương Liên Đình đánh bốp một cái.

Nhậm Ngã Hành đang cơn nóng giận, phát đá của lão vận đến mười thành công lực, sức mạnh phi thường. Đầu Đông Phương Bất Bại đập mạnh vào đầu Dương Liên Đình. Cả hai cái đầu đều vỡ tan. Máu lẫn óc chảy ra bầy nhầy trông rất rùng rợn, khiến người nhát gan không dám nhìn vào. Lão biết võ công Đông Phương Bất Bại ghê gớm đến thế nào rồi. Hiện giờ tuy lão điên điên khùng khùng, nhưng cũng không dám coi thường, mà đề phòng rất cẩn thận, mắt nhìn đối phương chăm chặp.

Nhậm Ngã Hành nay đã giết được kẻ tử thù và đoạt lại ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo mà cũng từ nay bị đui một mắt. Lão vừa mừng vừa giận, bất giác ngửa mặt lên trời bật lên một tràng cười rộ.

Tiếng cười của lão làm rung động cả mái ngói và vọng ra ngoài xa cũng còn nghe tiếng. Có điều tiếng cười này được vẻ căm hờn nhiều hơn là phần vui thỏa.

Thượng Quan Vân dường như hiểu ý Nhậm Ngã Hành liền nói:

- Thuộc hạ xin dâng lời cung hạ giáo chủ đã giết được tên đại nghịch phản giáo. Từ nay bốn giáo được giáo chủ đích thân điều động mọi việc để khuếch trương giáo phái, oai danh của giáo chúng sẽ vang lừng bốn bể. Thuộc hạ nguyện hết lòng trung, bái chúc giáo chủ Muôn năm trường trị Nhất thống giang hồ...

Nhậm Ngã Hành nghe Thượng Quan Vân vẫn tung hô những câu sáo mép thuộc lòng: "danh vang bốn bể", "trường trị

muôn năm", "nhất thống giang hồ" thì không thể nhin được vừa phì cười vừa ngắt lời:

- Muôn năm trường trị... là cái đích gì..?

Nhậm Ngã Hành nói tới đây lại nghĩ thầm:

- Nếu trường trị muôn năm, nhất thống giang hồ thì thực sự quả là một điều khoái lạc thứ nhất trên đời, không trách con người mong mỗi như vậy.

Nhậm Ngã Hành nghĩ tới đây rồi phá lên cười. Tiếng cười lúc này rất đổi hả hê, ra chiều đắc ý vô cùng. ý chừng lão thỏa mãn vì đã đoạt được ngôi giáo chủ một cách chật vật, so với ngày trước lão đương nhiên làm giáo chủ còn khoan khoái hơn nhiều. Cái đó không có gì đáng trách vì cuộc tranh đấu càng cam khổ gay go bao nhiêu thì sự đắc thắng càng đáng quý bấy nhiêu.

Hương Vãn Thiên bị mũi kim thêu của Đông Phương Bất Bại đâm trúng huyết đạo trước ngực bên tả khiến cho toàn thân tê dại hồi lâu, không nhúc nhích được. Bây giờ tức chi mới cử động trở lại, y liền lên tiếng:

- Cung hạ giáo chủ! Cung hạ giáo chủ!

Nhậm Ngã Hành tươi cười đáp:

- Hương lão đệ! Công cuộc tru diệt đại nghịch phục hưng nghiệp cũ này, lão đệ xứng đáng là người công đầu.

Lão quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Công lao của Xung nhi cũng đáng tuyên dương không kém.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn Doanh Doanh thấy trên má nõn nà của nàng có vết máu đỏ rỏ ra, chàng lại nhớ tới cuộc ác đấu vừa qua mà trong lòng chưa hết kinh hãi. Chàng liền nói:

- Nếu không được Doanh muội nghĩ ra kế hành hạ Dương Liên Đình khiến Đông Phương Bất Bại phải hoang mang thì khó lòng hạ được hắn.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- May mà mũi kim Đông Phương Bất Bại không bôi chất độc.

Doanh Doanh rùng mình gạt đi:

- Thôi đừng nói nữa. Hắn đã thành yêu quái, đâu phải là giống người nữa? Hời ôi! Hời tiểu muội còn nhỏ, hắn thường bồng

lên núi lấy trái cây cho ăn và nô giỡn với nhau. Không ngờ ngày nay hân lại gặp kết quả này. Đời người thật lắm chuyện kỳ cục.

Nhậm Ngã Hành thò tay vào bọc Đông Phương Bất Bại móc ra một cuốn sách mỏng rất cũ. Những trang sách chỉ chít toàn chữ nhỏ li ti. Lão giờ lên nói:

- Đây là pho Quỷ Hoa bảo điển. Trang đầu đã ghi rõ "Muốn luyện chân công phải tự thiến mình".

Vì thế nên ta chẳng đại gì mà luyện những môn này.

Đoạn lão lắm bầm:

- Những võ công trong cuốn Quỷ Hoa bảo điển thật là ghê gớm. Kẻ đã học võ chẳng ai nhìn thấy mà khởi động tâm. May ở chỗ hồi đó ta mãi luyện Hấp tinh đại pháp, nếu không thì lúc hằng say chẳng cần suy nghĩ cứ đem bảo điển ra nghiên luyện rồi cũng không biết chừng.

Nghĩ tới đây bất giác lão lại phóng cước đá vào thi thể Đông Phương Bất Bại cái nữa rồi vừa cười vừa nói:

- Dù người xảo quyết yêu ma cũng không hiểu được chỗ dụng ý của ta vì lẽ gì lại trao Quỷ Hoa bảo điển cho người. Người tưởng lão phu không hiểu dã tâm và hành động lộng quyền của người chăng? Ha ha...

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói chột dạ nghĩ thầm:

- Té ra Nhậm giáo chủ chẳng phải vì lòng tử tế mà trao cuốn Quỷ Hoa bảo điển cho Đông Phương Bất Bại. Thật là mặt cửa, mướp đáng hai bên một phường.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây bất giác ngừng đầu lên nhìn Nhậm Ngã Hành thấy máu mắt lão vẫn chảy ra không ngừng mà lão đang đắc thị cười hô hố. Thái độ của lão lúc này trong con mắt chàng là thái độ của kẻ hung dữ lộ ra ngoài mặt, khiến chàng càng hồi hộp trong lòng.

Nhậm Ngã Hành lại thò tay vào hạ bộ Đông Phương Bất Bại. Quả nhiên hai bên ngọc hành đã bị thiến rồi. Lão càng cười lớn hơn nói:

- Giả tử cuốn Quỷ Hoa bảo điển này mà nhường cho lũ quan thị trong triều rèn luyện thì thật đúng tư cách.

Dứt lời lão vò nát cuốn bảo điển trong tay. Cuốn sách đã cũ kỹ mục nát, chỉ một cái xoa tay của lão là lập tức nó tan ra từng mảnh. Nhậm Ngã Hành vung lên, những mảnh giấy vụn theo chưởng phong bay ra ngoài cửa sổ như bướm bướm.

Doanh Doanh thở dài nói:

- Vật hại người đó, gia gia hủy đi là phải...

Lệnh Hồ Xung không biết trong lòng nghĩ sao cũng cười khanh khách nói:

- Doanh muội chắc cũng sợ tiểu huynh luyện môn đó phải không?

Doanh Doanh bỗng đỏ mặt lên rú một tiếng, giận dỗi nói:

- Mỗi lần Xung ca mở miệng là lại nói chuyện nhảm rồi.

Nhậm Ngã Hành và Thượng Quan Vân được Doanh Doanh rịt thuốc vào những vết thương chi chít trên mặt, không biết bao nhiêu mà kể.

Đoạn nàng tự soi bóng trong gương thấy má bên trái có một vạch máu nhỏ, nàng sợ sau này chỗ đó sẽ thành vết sẹo thì không khỏi lộ vẻ buồn rầu. Lệnh Hồ Xung biết vậy tìm lời an ủi:

- Doanh muội đã được diễm phúc chiếm hết những cái hay cái đẹp của thiên hạ khiến quỷ thần cũng phải ghen tức. Vết sẹo đó biết đâu chẳng là cái phúc để tạo hóa khỏi sinh lòng đố kỵ.

Doanh Doanh thấy chàng nói vậy, trong bụng mừng thầm. Nàng bĩu môi hỏi lại:

- Tiểu muội được cái gì mà bảo là chiếm hết cái hay cái đẹp của thiên hạ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Doanh muội nhan sắc đã tuyệt luân, thông minh quán thế, võ công cao cường, lệnh tôn lại làm đến giáo chủ Triều Dương thần giáo, chính Doanh muội cũng được anh hùng hào kiệt trên chốn giang hồ ủy kỳ thân phục, cả Đông Phương Bất Bại cũng không dám coi thường và phải hết sức chiều chuộng.

Doanh Doanh nghe chàng tán dương không nhịn được, bật lên tiếng cười hình hích, lãng quên cả vết thương trên mặt.

Bọn Nhậm Ngã Hành năm người ra khỏi phòng riêng của Đông Phương Bất Bại, xuyên qua đường hầm trở về đại điện.

Nhậm Ngã Hành lập tức triệu tập các đường chúa, hương chủ đến hội họp. Lão ngồi vào ghế giáo chủ tươi cười lên tiếng:

- Đông Phương Bất Bại có lòng dạ đen tối. lại ngồi chễm chệ ngôi cao, cách xa hàng thuộc hạ khiến giáo chúng sinh lòng khiếp sợ.

Bỗng lão liếc mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Điện này là điện gì?

Thượng Quan Vân đáp:

- Thưa giáo chủ! Đây là Thành Đức điện. Chữ "Thành Đức" rút ở câu "Văn thành võ đức" là có ý nghĩa tán dương giáo chủ văn hay võ giỏi.

Nhậm Ngã Hành cười khánh khách nói:

- Đến trình độ văn thành võ đức há phải chuyện dễ dàng?

Tuy ngoài miệng lão nói vậy, nhưng trong lòng lại tự nhủ:

- Trong thiên hạ ngoài ta ra còn ai xứng đáng với bốn chữ "văn thành võ đức" nữa?

Lão vẫy tay gọi Lệnh Hồ Xung lại gần nói:

- Xung nhi! bữa trước khi còn ở thành Hàng Châu ta đã mời người gia nhập bản giáo. Khi đó ta vừa thoát khỏi tù ngục và chỉ có một mình thì những lời hứa hẹn, người không tin được là phải. Hiện giờ ta đã đoạt lại ngôi giáo chủ, thì việc thứ nhất là bàn lại chuyện cũ.

Lão đập tay xuống ghế nói tiếp:

- Chỗ ngồi này chẳng sớm thì muộn sẽ về tay Xung nhi!

Đoạn lão nổi lên tràng cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói vậy không khỏi giật mình liên đáp:

- Thưa giáo chủ! Doanh muội đối với tại hạ ơn sâu tựa bể, nghĩa nặng tày non. Giáo chủ muốn sai tại hạ việc gì dù khó khăn đến đâu cũng chẳng dám chối từ. Nhưng tại hạ đã hứa lời với người ta thì phải làm cho xong việc lớn, vì thế mà tại hạ chưa thể vâng lời giáo chủ gia nhập thần giáo.

Nhậm Ngã Hành giương cặp lông mày lên xẵng giọng:

- Người nên hiểu rõ kẻ nào ở trên cõi đời này mà không nghe lời ta thì không hay đâu.

Doanh Doanh vội kéo tay Lệnh Hồ Xung rồi cướp lời:

- Gia gia! bữa nay là ngày vui vẻ của gia gia, đã khôi phục được nghiệp lớn. Gia gia chẳng nên bận tâm về một câu chuyện nhỏ mọn. Việc Xung ca gia nhập bốn giáo để sau này sẽ tính cũng chưa muộn.

Nhậm Ngã Hành đảo mắt nhìn hai người hừ một tiếng rồi hỏi:

- Doanh Doanh phải chăng người coi trọng lang quân hơn cả gia gia?

Hương Vấn Thiên liền mỉm cười đứng ra giàn xếp.

- Thưa giáo chủ! Lệnh Hồ lão đệ là bậc thiếu niên anh hùng, tính tình dĩ nhiên có điều cố chấp.

Việc này xin để thuộc hạ từ từ giải thích cho chàng...

Y nói tới đây, phía ngoài điện bỗng có người lên tiếng:

- Bọn thuộc hạ là đường chúa, phó đường chúa ở Thủy Hỏa đường, cùng năm vị chánh phó hương chủ xin tham kiến giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, trung hưng thánh giáo, bái thúc giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ.

Nhậm giáo chủ hô lên:

- Mời các vị vào đây!

Bỗng thấy mấy hán tử tiến vào trong điện, co gối quỳ cả xuống.

Ngày trước Nhậm Ngã Hành lên làm giáo chủ Triều Dương thần giáo vẫn hô huynh gọi đệ với giáo chúng trong bản giáo. Bọn thuộc hạ khi gặp mặt giáo chủ chỉ khoanh tay thi lễ mà thôi. Bây giờ lão thấy bọn thuộc hạ quỳ mọp cả xuống liền đứng phắt dậy xua tay đáp:

- Các vị bất tất phải...

Nhưng rồi lão lại tự nhủ:

- Nếu mình thiếu vẻ oai nghiêm thì các giáo đồ khi nào chịu kính phục? Năm trước sở dĩ gian nhân thoán đoạt ngôi giáo chủ

của ta, có lẽ vì ta đối đãi với họ quá nhân từ dễ dãi. Vậy những lễ nghi quỳ lạy khấu đầu mà Đông Phương Bất Bại đã đặt ra, ta cứ để nguyên là hơn.

Lão toan nói: Các vị bất tất phải đa lễ, nhưng mới nói dở câu liền ngừng lại toan ngồi xuống.

Tiếp theo lại có toán người khác lên Hắc Mộc Nhai xin vào bái kiến. Bọn này quỳ mọp xuống hành lễ. Nhậm Ngã Hành không đứng dậy nữa mà chỉ gật đầu.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã lùi ra đến cửa điện cách chỗ giáo chủ ngồi rất xa ánh đèn lại huyền ảo nên nhìn vào không rõ dung mạo của Nhậm Ngã Hành.

Bất giác chàng tự hỏi:

- Người ngồi trong kia là Nhân giáo chủ hay Đông Phương Bất Bại, hay một nhân vật nào giả mạo mình phân biệt thế nào được?

Tiếp theo Lệnh Hồ Xung lại nghe vang lên những lời chúc tụng của các đường chúa, hương chủ thốt ra. Chàng cảm thấy thanh âm của bọn này đượm vẻ hồi hộp lo âu. Chắc họ tự biết trong mười mấy năm qua vì tỏ ra hết dạ trung thành với Đông Phương Bất Bại, ngoài những lời chúc tụng sáo mếp, họ đã đưa ra những câu phỉ báng tiền nhiệm giáo chủ là Nhậm Ngã Hành để gièm pha lão, đồng thời làm cho nổi bật vai trò của Đông Phương Bất Bại. Nay Nhậm Ngã Hành trở lại ngôi giáo chủ, lão mà bối mớ chuyện cũ thì bọn chúng khó lòng tránh khỏi cái họa bay đầu.

Chàng còn phân biệt một số đề hèn chưa từng biết mặt Nhậm Ngã Hành chỉ một lòng xu phụ quyền thế. Trước kia chúng ton hót Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình để được mau thăng chức và tránh tai họa thì nay sự thay quyền đổi chủ đối với họ là kẻ vi thần vẫn chẳng có nghĩa gì. Những người này kéo gân cổ lên mà ca ngợi tân giáo chủ để được lão chú ý đến.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đứng gần cửa điện. ánh sáng ban mai chiếu vào phía sau chàng. Ngoài đại điện mọi vật đều tỏ rõ, nhưng trong điện chỉ thấy lờ mờ hàng trăm người quỳ mọp dưới đất, miệng tuôn ra không ngớt những lời chúc tụng thuộc lòng. Đứng trước tình trạng vô vị này, chàng cực kỳ chán nản, bụng bảo dạ:

- Doanh muội đã hết lòng với ta, nếu nàng miễn cưỡng ta phải gia nhập Triều Dương thần giáo, dĩ nhiên ta không cự tuyệt, nhưng phải chờ khi kìm hãm được Tả Lãnh Thiên, không để hắn dòm ngó chức chủ môn Ngũ Nhạc kiếm phái. Đồng thời ta phải thực hành xong lời hứa với Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang. Mặt khác ta phải chọn lựa một người trong đám nữ đệ tử phái Hằng Sơn đứng ra tiếp thụ chức chủ môn phái này rồi sẽ tính.

Đoạn chàng tự nhủ:

- Giả tử vì tình thế bắt buộc ta phải hàng phục Triều Dương thần giáo mà cũng học lễ lối của bọn vô sỉ kia thì còn chi thể thống bậc đại trượng phu? Trường hợp mà ta lấy Doanh Doanh làm vợ có phải quỳ lạy Nhậm giáo chủ thì đó là bốn phận của tể tử lễ nhạc gia. Nhưng việc hàng ngày phải quỳ mọp để tuân ra những câu: "Trung hưng thánh giáo", "Trạch bị thương sinh", "Văn thành võ đức", "Nhân nghĩa anh minh"... thật là nhục cho tấm thân đường đường một đấng anh hào. Không hiểu rồi lúc ấy ta sẽ làm thế nào? Trước kia ta nghĩ rằng chỉ có Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình mới bày ra trò bỉ ổi này để đày đoạ thuộc hạ, bắt họ coi mình như vị thánh sống, không ngờ Nhậm giáo chủ nghe những lời ton hót cũng lộ vẻ kiêu căng tự đắc, chẳng lấy thế làm bẽ bàng mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ ngày còn ở trên động sám hối trong dãy Hoa Sơn bất giác chàng lẩm bẩm:

- Cứ coi võ công khắc ở trên vách đá hậu động của mười vị đại trưởng lão ma giáo thì đủ biết trong giáo phái này chẳng thiếu chi anh hùng hảo hán. Chả thế mà họ vẫn chống đối được với phe chính giáo trong mấy trăm năm. Thủy chung họ vẫn không chịu kém thế trong những cuộc tranh hùng xưng bá.

Rồi chàng kết luận:

- Những bậc hào kiệt đương thời như Hương đại ca, Thượng Quan Vân, Giả Bố, Đồng Bách Hùng, Giang Nam tứ hữu đều là những bậc kỳ tài hiếm có. Ta hãy bỏ ra ngoài những nhân vật không cần bàn tới như Đông Phương Bất Bại, Nhậm Ngã Hành... Song không thể để bậc hào kiệt phải khuất phục quỳ sụp lạy một người nào cho mất thể thống. Ngoài miệng họ thốt ra những câu ca tụng trời biển, mà thực ra trong bụng họ lại nguyên rủa âm thầm. Trước nay những bậc anh hùng hiền hạ sĩ mới làm nên đại

sự, còn bậc hào kiệt tất hiên ngang khí khái. Những kẻ chịu đựng sự khuất nhục đê hèn thì toàn là hạng vu xiêm phụ nhiệt, hoặc ngấm ngấm mưu đồ tư lợi, chẳng có chút khí phách anh hùng nào hết.

Bỗng nghe Nhậm Ngã Hành bật lên tiếng cười ha hả từ cuối điện vọng ra. Vừa ngừng tiếng cười lão nói ngay:

- Trước nay các người phụng sự Đông Phương Bất Bại thế nào và có những hành động gì bản giáo chủ đã điều tra kỹ lưỡng và ghi chép một cách rất tường tận. Có điều bản giáo chủ vì lòng bác ái không bới móc việc đã qua, sẵn lòng quảng đại bao dung cho những kẻ phải hành động theo tình trạng bất buộc. Bản giáo chủ chỉ cần từ ngày sắp tới các vị phải hết dạ trung thành thì bản giáo chủ sẽ đối đãi một cách xứng đáng, cùng hưởng phú quý vinh hoa. Bằng ai đem lòng phản trắc thì bản giáo chủ quyết nghiêm trị không dung.

Lão vừa dứt lời phía dưới lại vang lên những câu chúc tụng.

- Giáo chủ nhân nghĩa ngang trời, lượng rộng như biển, sẵn lòng dung tha lỗi lầm cho người dưới trướng. Bọn thuộc hạ từ nay nhất tâm tuân theo lệnh dụ, cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quá thân mình sống thác.

Nhậm Ngã Hành chờ bọn thuộc hạ tung hô hồi lâu, đến khi sự ồn ào yên lại, lão cất giọng nghiêm khắc:

- Các người lắng tai mà nghe cho rõ: Bản giáo chủ chỉ nhân từ với những đồ đệ trung thành, còn ai phản hoàn, không tuân giáo lệnh thì chẳng những kẻ phẩm pháp chịu tội lăng trì mà toàn gia cũng bị tru lục.

Bọn thuộc hạ cũng đồng thanh lớn tiếng:

- Bọn thuộc hạ dù lớn mật đến đâu cũng không dám mảy may trái lệnh. Xin đem hết sức chó ngựa để phục vụ, những mong báo đền ơn cao đức cả của giáo chủ trong muôn một. Cầu nguyện giáo chủ nhân nghĩa anh minh, muôn năm trường trị.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng bọn thuộc hạ chúc tụng có vẻ run sợ thì biết họ vì kinh hãi nhiều hơn là tâm phục, chàng nghĩ thầm:

- Nhậm giáo chủ và Đông Phương Bất Bại chẳng lẽ cũng giống nhau? Đông Phương Bất Bại đã cai trị giáo chúng bằng sự tự tôn, đe dọa khủng bố giáo chúng. Ngoài mặt họ tuy vẻ trung thành

mà trong lòng ấm ức không phục. Nếu Nhậm giáo chủ cũng đi vào vết xe cũ thì trường tồn thế nào được?

Chàng đang còn ngẫm nghĩ thì thấy bọn thuộc hạ lại nhao nhao lên kể tội ác của Đông Phương Bất Bại.

Người thì nói:

- Đông Phương Bất Bại sủng ái Dương Liên Đình, truất phế người công lao, giết càn kẻ vô tội, gây nên tai họa cho Triều Dương thần giáo.

Người thì kể:

- Đông Phương Bất Bại làm hư giáo quy, bắt người uống Tam thi nảo thần đan một cách bừa bãi.

Có kẻ lại tố cáo hấn thưởng phạt bất công, nghe lời xu nịnh, ăn tiêu xa xỉ.

Hồi 172

Quân hào ra đi một cách đột ngột

Thậm chí có người tố cáo Đông Phương Bất Bại ăn một bữa 5 con heo, 3 con bò với hàng chục con dê, khiến Lệnh Hồ Xung không khỏi nghĩ thầm:

- Đông Phương Bất Bại dù ăn khỏe đến đâu cũng chẳng bụng dạ nào mà chứa được bấy nhiêu thứ. Chắc hẳn còn mời bạn bè hoặc cho thuộc hạ cùng ăn mới hết nhiều như vậy. Hẳn là giáo chủ một giáo phái thì việc mổ bò hay mổ heo để thết khách đâu có phải là một đại tội được?

Về sau còn bao nhiêu người thi nhau tố cáo tội trạng của Đông Phương Bất Bại và đi sâu vào những chi tiết nhỏ mọn, vu vơ. Nào là hẳn hỉ nộ thất thường, chột cười chột khóc. Nào là hẳn mặc xiêm y sắc sỡ, ru rú trong phòng không chịu chường mặt ra trông nom giáo vụ, người thì bảo Đông Phương Bất Bại kiến thức hẹp hòi, tính tình ngu xuẩn làm việc hồ đồ. Lại có kẻ nói võ công hẳn kém cỏi chỉ ỷ thế hăm người chứ không có bản lãnh chân thật nào hết.

Về điểm này thật là vu cáo, Lệnh Hồ Xung không nhận được lắm lắm:

- Bọn các người quen thói dậu đổ bìm leo, thóa mạ chủ cũ chẳng tiếc lời. Về mọi điều các người tố cáo đúng hay sai ta không thể biết được, nhưng bảo bản lãnh Đông Phương Bất Bại kém cỏi thì thật là láo toét. Vừa mới đây bọn ta năm người chơi một mà phải chiến đấu liều mạng vẫn không thắng được hẳn cơ hồ phải bỏ mình dưới mũi kim khâu của hẳn. Đến Đông Phương Bất Bại mà còn cho là bản lãnh tầm thường thì khắp thiên hạ còn ai đáng được kể là võ công cao cường nữa? Bọn này ăn nói hồ đồ đến thế mà sao không thấy Nhậm Ngã Hành thổ lộ ý kiến gì về những điều vu hoặc này.

Tiếp theo có người lên tiếng:

- Đông Phương Bất Bại đam mê tử sắc, hoang dâm vô độ. Nhất là mấy năm gần đây hắn cường hiếp con gái nhà lương thiện, dâm loạn cả vợ con giáo chúng và sinh ra vô số con hoang.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Đông Phương Bất Bại vì luyện võ công trong Quỷ Hoa bảo điển mà phải thiên bộ phận sinh dục chẳng khác gì một tên thái giám. Có lý đâu y còn dâm loạn đàn bà và sinh con được?

Chàng nghĩ tới đây không nhịn được nữa phải phì cười. Tiếng cười của chàng vọng đi rất xa. Người ở ngoài trăm trượng còn nghe tiếng huống hồ bọn giáo chúng ở trong đại điện gần kề ngay đó.

Mọi người trong điện nghe tiếng cười chế nhạo của Lệnh Hồ Xung thì không khỏi căm tức, quắc mắt lên quay ra nhìn chàng.

Doanh Doanh thấy tiếng cười của chàng có thể gây nên tai họa, vội tiến lại nắm lấy tay chàng nói:

- Xung ca! Người ta đang tố cáo những hành vi tội lỗi của Đông Phương Bất Bại, chẳng có gì thú hết. Vậy chúng ta xuống núi đi chơi một lát cho thoải mái rồi sẽ trở về.

Lệnh Hồ Xung nheo mắt cười đáp:

- Cô nương nói phải đó! Tại hạ còn ở đây không khéo vô tình làm cho lệnh tôn phải nổi giận và sẽ mất đầu không biết chừng.

Hai người liền sóng vai ra khỏi trường điện, xuyên qua lầu Bạch Ngọc ngồi vào trong cũi tre rồi thả dây cho cũi từ từ hạ xuống.

Hai người âu yếm ngồi cạnh nhau, đưa mắt nhìn những lớp mây bạc lướt qua bên mình. Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã cách biệt hẳn với giang sơn trên Hắc Mộc Nhai đi vào thế giới khác.

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu nhìn lên Hắc Mộc Nhai thì chỉ còn thấy tòa Bạch Ngọc lâu có ánh nắng chiếu vào phát ra tia vàng lấp lánh chàng cảm thấy trong lòng khoan khoái, liền tự nhủ:

- Ta phải tính cách rời khỏi nơi đây. Những chuyện đêm qua khác nào một cơn ác mộng. Từ đây sắp tới, bất cứ trường hợp nào, ta cũng không nên trở lại chốn này làm chi nữa.

Doanh Doanh thấy chàng thờ mặt ra chiều ngấm nghĩ, liền hỏi:

- Xung ca! Xung ca có tâm sự gì vậy?

Lệnh Hồ Xung không trả lời câu hỏi của Doanh Doanh chàng hỏi lại:

- Doanh muội có thể đi theo tiểu huynh được chăng?

Doanh Doanh hai má ửng hồng ra chiều e lệ ấp úng đáp:

- Chúng ta... Chúng ta chưa làm lễ thành hôn thì tiểu muội đi theo Xung ca thế nào được?

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Trước kia Doanh muội chẳng đã cùng tiểu huynh bôn tẩu giang hồ trong một thời gian khá lâu rồi là gì?

Doanh Doanh giải thích:

- Trước khác bây giờ khác! Tiểu muội... tiểu muội trong trường hợp bất đắc dĩ phải đi với Xung ca.

Tuy tiểu muội đã hết sức giữ gìn và không khỏi mang lấy điều ong tiếng ve. Nhất là vừa rồi gia gia đã quở trách tiểu muội coi trọng lang quân hơn cả gia gia. Nếu nay tiểu muội bỏ gia gia ở lại đi với Xung ca, tất gia gia phiền não. Tiểu muội nghĩ rằng gia gia bị đau khổ mười mấy năm trời trong chốn lao tù, thậm chí tính nết người đã thay đổi nhiều. Tiểu muội phải kề cận gia gia để săn sóc người trong lúc tuổi già. Tiểu muội mong rằng Xung ca đừng thay lòng đổi dạ, tất chúng ta sau này sẽ có cơ hội sum họp lâu dài.

Mấy câu nói sau cùng của nàng rất khế cơ hồ nghe không rõ.

Giữa lúc ấy một đám mây trắng lơ lửng trôi bao phủ hết cũi tre. Lệnh Hồ Xung nhìn lên, cảm thấy cõi lòng băng khuâng. Doanh Doanh ngồi bên cạnh nhìn chàng bằng con mắt thiết tha triu mến mà chàng tưởng chừng như nàng đang ngồi trong mây xa tít mà với tới được.

Chiếc cũi tre hạ xuống đến chân núi. Hai người lập tức tung mình nhảy ra ngoài. Doanh Doanh hỏi ngay bằng một giọng rất ôn nhu:

- Xung ca định đi đâu bây giờ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tả Lãnh Thiên, chủ môn phái Tung Sơn, đã có lời hẹn mời Ngũ Nhạc kiếm phái cùng lên núi Tung Sơn, dự cuộc đại hội cử hành vào ngày rằm tháng ba tới đây. Hắn có dã tâm mưu đồ cuộc thống nhất Ngũ Nhạc kiếm phái và nói là để tuyển cử một vị chủ môn cho Ngũ Nhạc phái. Hắn mà lên giữ chức chủ môn này thì rất nguy hại cho võ lâm. Vì thế tiểu huynh phải đi dự đại hội ngộ hầu phá gian kế của hắn.

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Xung ca! Kiếm pháp Tả Lãnh Thiên tuy không địch nổi Xung ca, nhưng Xung ca cần phải coi chừng những quỷ kế bất trắc của hắn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó tiểu huynh tự hiểu rồi.

Doanh Doanh lại nói:

- Tiểu muội cũng muốn đi theo Xung ca, nhưng nghĩ mình mang tiếng là yêu nữ trong Ma giáo, sự hiện diện của tiểu muội chỉ làm trở ngại cho Xung ca chứ chẳng được ích gì.

Vẻ mặt buồn thiu nàng ngập ngừng nói tiếp:

- Xung ca mà làm được chủ môn Ngũ nhạc phái, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ thì khi đó giữa đôi ta hai ngã chính tà cùng cách biệt khó mà gần gũi nhau được.

Nghe Doanh Doanh nói mấy câu sau cùng bằng một giọng buồn thiu, Lệnh Hồ Xung không khỏi động lòng chàng dịu dàng hỏi:

- Đến nay Doanh muội vẫn chưa tin được lòng tiểu huynh ư?

Doanh Doanh miễn cưỡng nở một nụ cười đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội tin lòng Xung ca lắm rồi...

Nàng ngừng lại một chút rồi cất giọng trầm trầm nói tiếp:

- Tiểu muội nghĩ rằng con người luyện võ công đến trình độ cao siêu, tiếng tăm lẫy lừng võ lâm, tính tình thường thay đổi mà chính họ cũng không hay biết, mặc dầu thái độ cùng hành vi của họ hoàn toàn khác trước. Đông Phương thúc thúc đã đi vào con đường đó, tiểu muội đang lo gia phụ khó lòng tránh khỏi đi vào vết

xe đồ, vì những người xung quanh không ngớt tán dương và đưa người lên địa vị thần thánh.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Cái đó Doanh muội khỏi lo. Sở dĩ Đông Phương Bất Bại thay đổi tính tình vì hắn đã luyện những kỳ công trong Quỷ Hoa bảo điển. Pho đó nay đã vò nát liệng đi rồi, dù lệnh tôn có muốn luyện tập cũng không được nữa thì việc gì mà người biến tính?

Doanh Doanh giải thích:

- Không phải tiểu muội nói riêng về võ công mà còn phân tích tính tình con người. Tỷ như Đông Phương thúc thúc dù chẳng luyện Quỷ Hoa bảo điển thì từ khi lên ngôi giáo chủ Triều Dương thần giáo nắm quyền sát sinh trong tay, tự y trở nên ngông cuồng tự đại.

Lệnh Hồ Xung hiểu thâm ý của nàng sợ mình lên ngôi cao rồi cũng thay đổi thái độ, chàng liền cất giọng kiên quyết nói:

- Doanh muội! Ai thay đổi tính nết thì mặc ai. Riêng đối với tiểu huynh, Doanh Doanh bất tất phải lo về điểm này cho mệt trí. Trời đã phó cho tiểu huynh tính tình lãng mạn, rất ghét những kẻ làm oai, làm phước. Vạn nhất tiểu huynh có ngông cuồng tự đại thì đối với ai kia, tiểu huynh quyết chẳng bao giờ có lòng dạ nào khác với Doanh muội.

Doanh Doanh thở phào một cái đáp:

- Được như lời Xung ca thì tiểu muội lấy làm may lắm.

Lệnh Hồ Xung ngồi gần lại khẽ quàng tay ôm lấy Doanh Doanh nói:

- Nay tiểu huynh hãy tạm biệt Doanh muội. Doanh muội cứ ở lại đây chờ đợi. Sau khi cuộc đại hội Tung Sơn tiểu huynh sẽ đến kiếm Doanh muội ngay. Được tái hội rồi, đôi ta không rời xa nhau nữa.

Doanh Doanh cặp mắt sáng ngời, dường như nàng lộ vẻ vui mừng khẽ nói:

- Tiểu muội hy vọng Xung ca mọi việc đều được như ý, chóng về đây. Xung ca nên nhớ tiểu muội mong mỗi một ngày xem bằng ba thu.

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Chàng khẽ hôn vào má nàng một cái.

Doanh Doanh mặt then đỏ bừng khế đẩy chàng ra.

Lệnh Hồ Xung bật tràng cười ha hả, nói lời từ biệt lần nữa rồi nhảy tót lên ngựa đi ngay.

Lệnh Hồ Xung vừa về tới chân núi Hằng Sơn, bọn đệ tử canh gác dưới chân núi vừa thấy chàng lập tức báo tin lên núi. Quần đệ tử phái Hằng Sơn lật đặt xuống nghênh đón. Chỉ trong chốc lát quần hào ở biệt điện được tin cũng lũ lượt kéo xuống chào mừng.

Lệnh Hồ Xung cùng mọi người hàn huyên rồi hỏi đến tình hình gần đây thì Tổ Thiên Thu lên tiếng:

- Kính trình chưong môn! Bọn nam đệ tử ở biệt điện ngày ngày luyện tập võ công, tuân giữ quy củ không ai dám đặt chân lên núi.

Lệnh Hồ Xung hớn hử nói:

- Quý vị giữ gìn như vậy thì hay lắm.

Nghi Hòa cười nói:

- Các vị không lên ngọn núi chính là đúng sự thật, còn việc các vị giữ đúng quy củ hay không thì đệ tử chưa dám chắc.

Lệnh Hồ Xung nghi ngờ hỏi:

- Sư muội đã thấy những chuyện gì xảy ra?

Nghi Hòa đáp:

- Bọn đệ tử trong am chính, suốt ngày đêm cũng nghe tiếng ồn ào ở Thông Nguyên cốc, chẳng lúc nào yên tĩnh, không hiểu họ làm gì?

Lệnh Hồ Xung cười khanh khách nói:

- Tưởng điều chi quái lạ, còn muốn giữ họ ngồi yên thì không được.

Lệnh Hồ Xung bấm ngón tay nhắm tính thấy ngày rằm tháng ba, ngày mở cuộc đại hội trên núi Tung Sơn không còn xa mấy. Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Hôm tại hạ lên nhận chức chưong môn phái Hằng Sơn, chưong môn phái Tung Sơn đã phái Lâm Hậu cầm Ngũ nhạc lệnh kỳ hẹn chúng ta lên dự cuộc đại hội trên núi Tung Sơn vào ngày rằm tháng ba hân các vị còn nhớ?

Đào Căn Tiên nói ngay:

- Có thể thật! Nhưng việc gì phải quan tâm tới điều đó? Nay chương môn cấp cho Đào mỗi một cây cờ lệnh đến núi Tung Sơn kêu chương môn phái đó tới đây là xong.

Đào Chi Tiên hỏi xen vào:

- Nếu hần không chịu đến thì làm thế nào?

Đào Căn Tiên hỏi lại:

- Theo ý người thì sao?

Đào Diệp Tiên lên tiếng:

- Cứ thế này là yên chuyện.

Hần vừa nói vừa nắm tay kéo ra hai bên như kiểu kéo xác. ý hần muốn nói: xé xác Tả Lãnh Thiên làm bốn mảnh.

Mọi người đều cười ồ. Lệnh Hồ Xung cũng cười nói:

- Họ đã ước hẹn chương môn các phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái lên cả Tung Sơn. Nay ta thỉnh

Tả chương môn tới đây, mình phải mời hần ăn uống, như thế là may cho họ và thiệt cho mình. Huống chi nơi đây là cửa Phật, những cuộc náo nhiệt sát sinh không được tự do thì kém bề hứng thú. Bản tòa tưởng chúng ta kéo cả ngàn người lên núi Tung Sơn ăn uống cho thỏa thích và họ phải nhọc lòng tiếp đãi.

Như thế có hay hơn không?

Quần hào ngồi ở Thông Nguyên Cốc chẳng khác gì tù giam lỏng nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều vỗ tay hoan hô vang dội cả một góc trời.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đến Tung Sơn rồi chúng ta cần ăn uống cho thật nhiều. Có thể họ mới chịu phục bản lãnh đồ đệ phái Hằng Sơn đều là những tay ăn to uống lớn.

Kế Vô Thi cười hỏi:

- Nếu vậy quần đệ tử phái Hằng Sơn sẽ biến thành bọn giá áo túi cơm thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bọn mình ăn nhiều bao nhiêu càng làm xót dạ Tả Lãnh Thiên bấy nhiêu chứ sao?

Mọi người nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều khoái chí, quyết định hôm sau lên đường.

Tối hôm ấy Lệnh Hồ Xung cùng ăn uống một bữa thỏa thích ở Thông Nguyên Cốc. Người nào cũng say túy lúy mới đi ngủ.

Sáng hôm sau quần hùng tỉnh dậy thì trời đã quá ngọ mà hành trang chưa kịp thu xếp chi hết, đành phải hoãn lại sáng mai mới thượng lộ...

Bọn nữ đệ tử đã chuẩn bị sẵn sàng không đi được ngay, ai nấy đều nóng ruột và có ý tức mình với bọn quần hào vì tham chén mà lỡ một ngày.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung cùng bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn và quần hào lên đường nhằm phía Tung Sơn tiến phát.

Một hôm đoàn người đi đến bờ sông Hoàng Hà thì trời vừa tối, phải kiếm một nơi để ngủ trọ.

Hôm sau, Lệnh Hồ Xung dậy thật sớm để lên đường, không ngờ, bốn bề im lặng như tờ, chưa ai dậy hết. Chàng thấy tình trạng sáng nay khác hẳn mấy bữa trước, quần đệ tử dậy sớm lắm, nên trong lòng không khỏi hoang mang.

Tối hôm qua chàng cũng uống rượu với quần hào, bây giờ có tình hình khác lạ, bất giác nghĩ thầm:

- Tối hôm qua, mình vui chén quá say, không hiểu bọn nữ đệ tử có bị kẻ thù ám hại không? Mọi ngày họ dậy sớm mà sao sáng nay chưa thấy động tĩnh gì? Nếu xảy chuyện bất trắc thì ta mang tội nhiều nhất vì không trông coi cho họ được an toàn.

Nghĩ tới đây chàng xao xuyến vô cùng, vội với lấy cái áo khoác dài vào mình rồi lật đật chạy ra ngoài phòng cất tiếng gọi:

- Nghi Lâm, Nghi Thanh sư muội! các vị đã dậy chưa?

Nghi Lâm ở trong phòng vội dạ một tiếng rồi chạy ra hỏi:

- Sư ca chương môn! Có chi vậy? Bọn tiểu muội dậy cả rồi.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói vậy đã khoan tâm được một chút.

Chàng hỏi tiếp:

- Đêm qua các vị đều bình yên cả chứ?

Nghi Lâm đáp:

- Bọn tiểu muội đều bình yên, không có chuyện gì xảy ra cả...

Nghi Thanh cũng chạy ra cười hỏi:

- Chương môn sư ca! Những ông bạn quý của đại sư ca không hiểu ăn uống say sưa đến thế nào mà bây giờ quý vị chưa ai dậy cả!

Lệnh Hồ Xung ngừng đầu trông chiều trời thì đã vào khoảng cuối giờ thìn sang đầu giờ tỵ. Chàng lại hoang mang hỏi:

- Sao đến bây giờ bọn họ chưa một ai dậy thì thật là kỳ.

Nghi Lâm dường như không lấy thế làm lo. Nàng mỉm cười đáp:

- Tiểu muội chưa thấy vị nào dậy cả, chắc các vị còn mơ màng giấc điệp, không chừng quá ngọ các vị mới dậy như các bữa trước cũng không biết chừng.

Nàng nói mấy câu này vẻ mặt rất thản nhiên. Trái lại Lệnh Hồ Xung nghe nói trong lòng hồi hộp vô cùng! Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ hơn ngàn người say sưa hết? Huống chi trong bọn này có mấy chục người không uống một giọt rượu thì làm sao lại ngủ đến bây giờ chưa dậy? Hồngбет! Trong vụ này tất có điều lắt léo mất rồi.

Chàng hoảng hốt chạy vào trong ngôi nhà từ đường lớn là nơi mà quần hào tụ tập và ngủ tại đó.

Lệnh Hồ Xung thấy cửa đóng, chàng giơ tay lên cửa, trong nhà vẫn không có tiếng người đáp lại. Lệnh Hồ Xung liền quanh ra phía sau, vượt qua tường mà vào nhà thì chẳng thấy bóng một ai.

Chàng ngó quanh trong nhà một lượt bỗng nhìn thấy một tờ giấy đặt trên bàn.

Lòng chàng run lên, bước vội tới trước bàn cầm tờ giấy lên đọc: "Lệnh Hồ công tử! Bọn thuộc hạ vừa nhận được Hắc Mộc lệnh bài của Triều Dương thần giáo đưa đến. Nhậm giáo chủ ra nghiêm lệnh cho bọn thuộc hạ phải hỏa tốc trở về Hắc Mộc Nhai, đi suốt ngày đêm, không được chậm trễ. Đồng thời theo lệnh giáo chủ, bọn thuộc hạ không được nói cho công tử biết. Vậy bọn thuộc hạ tạm thời từ biệt. Sau này sẽ có ngày tái hội. Trong lúc vội vàng thơ chẳng hết lời. Mong công tử lượng thứ!"

Cuối thư thư danh: "Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử và hết thầy anh em đồng bái". Lệnh Hồ Xung đọc xong lá thư để lại, tuy trong dạ bâng khuâng vì bọn họ bỏ đi một cách đột ngột, nhưng trái lại chàng yên tâm rất nhiều. Vì lúc trước chàng yên trí đã xảy chuyện bất trắc, rất có thể máu chảy, thân phơi và cả ngàn người bị chết thảm rồi. Bây giờ chàng biết rõ bọn họ được Nhậm Ngã Hành triệu về thì trong lòng rất nhẹ nhõm. Song chàng lại tự hỏi:

- Vì lẽ gì Nhậm giáo chủ phải dùng Hắc mộc lệnh bài để gọi họ tức tốc trở về? Sao giáo chủ lại không cho ta hay? Phải chăng lão có điều bất mãn với ta? À phải rồi! Lão yêu cầu ta gia nhập Triêu Dương thần giáo mà ta không chịu. Bữa trước trong điện, bọn thuộc hạ của lão đang làm lễ bái kiến và kể tội Đông Phương Bất Bại, ta vô ý bật lên tiếng cười. Chắc họ cho là ta khinh thường họ mới nổi lên tràng cười chế diu, rồi bọn họ đều tức giận ta. Thực ra đó là một điều ta đã đắc tội Nhậm giáo chủ.

Rồi chàng tự nhủ:

- Trong bọn Lão Đầu Tử nhiều người đã phải uống Tam thi nảo thần đan, hề thấy Hắc mộc lệnh bài đưa đến là họ kinh hồn táng đờm, không dám trái lệnh, nên đang đêm họ cũng lật đật lên đường đi ngay. Điều đó không có chi đáng trách. Nhưng Doanh Doanh mà biết việc này, nàng tất oán hận phụ thân vô cùng vì nàng cho là lão rút người về làm bớt lực lượng của ta lên núi Tung Sơn. Nhưng ta thì cái đó không quan hệ mấy, ta chỉ mong giữa nàng và phụ thân đừng xảy ra chuyện gì xích mích là hay hơn hết.

Lúc này bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm và nhiều người đã nhảy ủa vào trong nhà từ đường.

Họ nghe tin quần hào đột nhiên im lặng bỏ đi thì không khỏi ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Chỉ có Nghi Hòa là người thứ nhất không ưa quần hào vì họ hay làm huyền não, y thấy quần hào đi khỏi thì lộ vẻ vui mừng nói:

- Những ông tướng bỏ đi càng hay. Các ông mà còn ở phái Hằng Sơn, ngày đêm ăn uống cùng quấy phá loạn xạ ngẫu khiến cho người ta mất hết sự yên tĩnh là phải lo nghĩ về họ luôn luôn, nếu họ có dã tâm làm càn.

Nghi Thanh vẫn lộ vẻ băn khoăn nói:

- Nhậm giáo chủ triệu tập bọn họ về một cách đột ngột và nhất loạt vào lúc cùng đi lên núi Tung Sơn thì tất có dụng ý gì?

Nghi Thanh chợt nghĩ ra điều gì, nàng nói tiếp:

- Nay vì lựa chọn chương môn cho Ngũ Nhạc phái mà bọn ta lên núi Tung Sơn. Vì chương môn sau này tất nhiên phải ra mặt đối nghịch với ma giáo. Nếu để bọn môn đồ của họ tham dự vào công cuộc tuyển lựa chương môn chính phái thì còn nghĩa lý gì?

Trịnh Ngạc bỗng xen vào:

- Nghi Thanh sư tỷ nói vậy là phải lắm! Bọn họ đi khỏi thật hay vô cùng! Nếu đại sư ca của chúng ta được lựa chọn làm chương môn Ngũ nhạc phái mà có mặt bọn Ma giáo thì nhất định phái Tung Sơn viên vào lẽ đó mà phản kháng.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười, nghĩ thầm trong bụng:

- Các cô này không muốn cho bọn quần hào thô lỗ đứng ngang hàng với các cô nên trong lòng rất lấy làm khó chịu. Có điều các cô nể mặt ta nên không dám nói mà thôi. Nay bọn quần hào tự ý bỏ đi khác nào nhờ được cái đình trước mắt, nên các cô lấy làm khoan khoái lắm là phải.

Lệnh Hồ Xung tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng không nói ra miệng.

Bất thành linh từ trong gian phòng ở dãy nhà mé tây có tiếng ú ớ. Tiếp theo là những tiếng đập thình thình vang lên.

Nghi Hòa lên tiếng quát hỏi:

- Ai làm gì vậy?

Y hỏi đến hai ba câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại mà tiếng đập vẫn nhộn lên.

Nghi Hòa liền chạy tới cửa phòng căn nhà này. Thấy cửa phòng vẫn đóng chặt, y liền đập mạnh vào cánh cửa đánh bình một cái, thì ra cánh cửa chỉ khép hờ, vừa đẩy bung ra.

Nghi Hòa ngó đầu vào trong phòng thì thấy cảnh tượng rất kỳ dị. Năm sáu người đàn ông nằm chồng lên nhau ở trên giường.

Nghi Hòa nhìn kỹ lại bọn này chính là Đào cốc lục tiên.

Y vừa kinh hãi vừa buồn cười cất tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca mau mau xuống đây mà coi!

Lệnh Hồ Xung lật đật chạy tới nơi đứng sau lưng Nghi Hòa. Chàng nhìn vào không khỏi giật mình.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người ra một lúc rồi tiến vào phòng. Trước hết chàng ôm Đào Căn Tiên đặt xuống hỏi:

- Các vị làm trò gì thế này?

Nhưng Đào Căn Tiên chỉ ú ớ nói không ra tiếng.

Lệnh Hồ Xung nhìn vào miệng hắn thì thấy trong miệng bị nhét giẻ thật chặt. Chàng liền móc giẻ ra.

Bây giờ Đào Căn Tiên không bị cắt họng nữa, liền ngoác miệng ra thóa mạ:

- Con bà nó! Mồ mả thập bát đại tổ tôn nhà nó không được yên lành. Nó động mồ động mả mới chơi ta vố này. Con cháu mười đời nhà mi phải tội chết đâm, chết chém, sinh đứa nào chết đứa ấy...

Lệnh Hồ Xung không nín được phải bật cười ngắt lời:

- Ô hay! Đào Căn Tiên đại ca! Tại hạ có điều chi đặc tội với đại ca đâu?

Đào Căn Tiên lại văng tục:

- Tổ mẹ nó! Đào mỗ thóa mạ công tử làm chi? Lão gia chỉ thóa mạ những quân khốn kiếp giở thói đê hèn. Lão gia mà còn gặp nó quyết xé xác ra 4 mảnh, 8 mảnh, 16 mảnh... rồi thành trăm mảnh.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Vậy chứ Đào Căn Tiên đại ca thóa mạ ai thế?

Đào Căn Tiên đáp:

- Nó là quân đốn mạt. Lão gia đang cùng mọi người uống rượu vì sơ ý mà tên chó chết đó đến tập kích. Rồi bị nó điểm huyết một cách đột ngột. Chúng còn quăng lão gia chồng chất lên nhau như một đồng củi. Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử là những quân vô hại. Tổ tôn mười chín đời nhà chúng nó đều là phường hèn hạ...

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu bọn Đào cóc lục tiên không phải là môn đồ Ma giáo, nên quần hào đã kiềm chế họ rồi để lại đây chứ không đưa về Hắc Mộc Nhai. Lệnh Hồ Xung lại cất người

thứ hai là Đào Hoa Tiên bỏ xuống, móc giẻ trong mồm ra. Chàng vừa móc được một nửa hắc đã lúi lôm lên giọng.

Lúc rút hết giẻ ra rồi, Đào Hoa Tiên nói:

- Đại ca! Đại ca nói thế không đúng! Xé chúng làm bốn mảnh, tám mảnh rồi cứ thế mà gấp đôi thì sao lại thành trăm ngàn mảnh được?

Đào Căn Tiên nói:

- Ta thích xé hắc làm trăm mảnh cũng được chứ cần gì phải gấp đôi lên mãi. Đào Hoa Tiên nói:

- Sao lại không gấp đôi? Như thế thì còn nghĩa lý gì?

Huyệt đạo hai người này còn chưa giải khai, mới có cái miệng là tự do là cãi nhau liên.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hai vị đừng cãi nhau nữa. Câu chuyện đêm qua thế nào?

Đào Căn Tiên nói:

- Ta biết thế nào được? Bọn ta đang uống rượu vui thích thì đột nhiên sau vai tê chồn. Thế là sáu anh em bị sáu con rùa điểm huyệt có lý đâu chúng lại đùa thế được?

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Bọn con rùa nào? Chúng ta đi bắt họ đem về để đánh nhau đến người sống thì ta chết.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ta sống người chết thế là nghĩa làm sao? Chúng ta không liều mạng với Lệnh Hồ công tử. Người lại không liều mạng với t? Như vậy phải nói đánh liều mạng cho nó chết ta sống mới phải chứ!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bây giờ việc khẩn yếu là phải giải khai huyệt đạo cho các vị đã.

Rồi chàng giải khai huyệt đạo cho Đào Hoa Tiên.

Đoạn chàng chạy ra ngoài phòng để không phải nghe sáu anh em lão cãi nhau ỏm tỏi vì những chuyện không đâu.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Đại sư ca sáu anh em họ làm gì vậy?

Tần Quyên xen vào:

- Bọn họ là những La hán chồng lên nhau.

Chẳng ngờ Đào Căn Tiên và Đào Hoa Tiên võ công rất cao cường, tai nghe rất minh mẫn. Tần Quyên nói rất khê mà Đào Hoa Tiên đã cất tiếng thóa mạ:

- Tiểu ni cô! Nói nhăng gì thế? Sao dám bảo bọn ta là La hán chồng.

Tần Quyên cười nói:

- Tiểu muội không phải là tiểu ni cô.

Đào Hoa Tiên nói:

- Cô ở cùng bọn tiểu ni cô thì cũng là tiểu ni.

Tần Quyên nói:

- Lệnh Hồ chương môn cũng ở với bọn tiểu muội, y có là tiểu ni cô không?

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng rồi! Y cũng là tiểu ni cô.

Trịnh Ngạc cười hỏi:

- Thế thì các vị cùng ở với bọn tiểu ni cũng là tiểu ni cô cả rồi ư?

Đào Căn Tiên và Đào Hoa Tiên cứng họng không trả lời được quay ra oán hận nhau. Người nọ bảo người kia chẳng ra gì để biến thành tiểu ni cả lũ.

Lệnh Hồ Xung cùng bọn Nghi Hòa ở ngoài phòng chờ đã khá lâu mà thủy chung vẫn không thấy bọn Đào cốc lục tiên ra.

Lệnh Hồ Xung chạy lại đẩy cửa tiến vào thì thấy Đào Hoa Tiên cười hì hì chạy lui chạy tới mà chẳng giải khai huyết đạo cho mấy người kia.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đưa tay giải khai huyết đạo cho rồi vội vã rút lui ra khỏi phòng. Bỗng nghe những tiếng "bình bình", "lách cách" trong phòng nổi lên rất nhộn nhịp.

Hồi 173

Bất Giới hòa thượng lại xuất hiện

Lệnh Hồ Xung để mặc cho Đào cốc lục tiên ở trong phòng cãi nhau, chàng liền cùng mọi người ra đi.

Đoàn người rẽ mấy khúc quanh đi vào con đường ở giữa cánh đồng. Lệnh Hồ Xung chợt trông thấy một cây đào non, mơn xanh, tươi nụ hoa mới nở dường như chờ đợi gió xuân sẽ nở tung ra. Chàng liền tưởng đến Đào cốc lục tiên, miệng lẩm bẩm:

- Cây đào này thật đẹp mắt. Người ta thường nói: "Đào lý vô ngôn". Giống đào là một thứ cây chẳng những xanh tươi mà lại ý nhị kín đáo. Thế mà bọn Đào cốc lục tiên thì lẩm mồm lẩm miệng, ăn nói toàn chuyện không đâu, hình thù lại bê bối chẳng có chút tư cách nào giống đào cả.

Chàng vừa cười thầm vừa tiến bước. Bỗng nét mặt chàng trở lại nghiêm nghị, dường như sực nhớ ra điều gì, bụng bảo dạ:

- Nhậm giáo chủ hiệu triệu quần hào về Hắc Mộc Nhai một cách đột ngột mà lại dấu cả ta thì đủ biết lão oán hận ta vô cùng. Tội nghiệp cho Doanh Doanh ở vào tình thế rất khó xử. Một bên là hiếu, một bên là tình, nàng biết thiên về bên nào? Nghĩ tới đây chàng bỗng xịu mặt lại, bất giác buông tiếng thở dài. Chàng không ngờ tiếng thở dài của mình đã lọt vào tai một thiếu nữ đi sau. Nàng cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca! Dường như trong lòng đại ca có tâm sự gì không vui. Phải vậy không?

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm nhận ra đó là tiếng Nghi Lâm. Chàng quay đầu nhìn lại thấy nàng tỏ ra rất quan tâm đến mình. Chàng liền lắc đầu gượng cười đáp:

- Không! Tiểu huynh không có tâm sự chi buồn phiền. Chỉ vì các bạn hữu bỏ đi một cách đột ngột không một lời từ biệt, khiến tiểu huynh không khỏi băng khuâng trong dạ.

Nghi Lâm dường như không thỏa mãn về câu trả lời của chàng, nàng hỏi tiếp:

- Bọn người đó đều kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của Nhậm đại tiểu thư. Bọn họ đã biết tiểu thư hết lòng hết dạ với đại ca mà còn dám cư xử bất lịch sự với đại ca thì ra họ dám phật ý Nhậm đại tiểu thư hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Quân hào kính nể Nhậm đại tiểu thư là chuyện khác, nhưng phụ thân nàng hiện này đã đoạt lại ngôi giáo chủ Triêu Dương thân giáo, dĩ nhiên họ phải phục tùng nghiêm lệnh của lão. Hơn nữa, họ đã uống Tam thi não thần đan mà chống chọi với lão thì những con trùng đên thời không có thuốc kìm hãm sẽ phát tác. Vấn đề chết người này khiến họ lúc nào cũng hoang mang.

Nghi Lâm hạ thấp giọng xuống ngập ngừng hỏi:

- Tiểu muội muốn hỏi đại ca một điều được chăng?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên là được! Sư muội có điều chi thắc mắc thì cứ việc hỏi.

Nghi Lâm hai má ửng hồng hỏi:

- Giữa Nhậm đại tiểu thư và Nhạc tiểu thư, đại ca ưa thích ai hơn?

Lệnh Hồ Xung bị câu hỏi bất ngờ chàng không liệu trước được thành ra luống cuống. Chàng không biết trả lời thế nào liền hỏi lại:

- Sư muội hỏi ta câu đó làm chi?

Nghi Lâm thành thật đáp:

- Đây là nhị vị sư tỷ Nghi Hòa, cùng Nghi Thanh dặn tiểu muội hỏi đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung càng lầy làm lạ, chàng vừa cười vừa hỏi lại:

- Các người đều là những kẻ tu hành mà hỏi đến chuyện này là có dụng ý gì?

Nghi Lâm bẽn lễn lắc đầu đáp:

- Lệnh Hồ đại ca! Câu chuyện giữa đại ca và Nhạc tiểu thư trước nay tiểu muội không nói với ai cả. Từ bữa Nghi Hòa sư tỷ đã thương Nhạc tiểu thư rồi đôi bên sinh hiềm khích. Vì lý do đó hai

sư tử lên núi Hoa Sơn báo tin việc đại sư ca lên tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn liền bị họ giam giữ không tha về nữa.

Lệnh Hồ Xung hơi lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ô! Đúng thế thật! ta vẫn băn khoăn lo lắng không hiểu vì lý do gì hai vị sư muội đi Hoa Sơn không trở về và cũng không thấy có hồi âm. Té ra họ bị giữ ở núi Hoa Sơn. Nhưng tại sao sư muội biết rõ thế?

Nghi Lâm ngập ngừng đáp:

- Tin này... do Điền Bá Quang đã cho hay.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Có phải tên đồ đệ của sư muội không?

Nghi Lâm đáp:

- Chính hắn! Sau khi đại sư ca lên Hắc Mộc Nhai, mấy vị sư tử nhờ gã họ Điền lên núi Hoa Sơn để dò la tin tức.

Lệnh Hồ Xung gật đầu:

- Gã họ Điền khinh công trác tuyệt mà đi dò la tin tức thật khó có người phát giác ra được. Gã có gặp hai vị sư muội đó không?

Nghi Lâm đáp:

- Dĩ nhiên là gặp rồi. Có điều họ canh phòng rất nghiêm mật. Gã muốn cứu hai vị ra mà không được. may ở chỗ hai vị sư tử không bị hành hạ khổ sở. Tiểu muội đã biên thơ cho gã họ Điền dặn gã đừng gây chuyện với phái Hoa Sơn, hoặc đả thương ai để khỏi phiền cho đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung cười hì hì nói:

- Sư muội giỏi thật! Sư muội viết thư ra lệnh cho gã thật đúng tư cách của vị nghiêm sư đối với đồ đệ.

Nghi Lâm then đỏ mặt lên nói:

- Tiểu muội ở ngọn Kiến Tĩnh mà gã ở hang Thông Nguyên nên chỉ có cách viết thư này nhờ mấy vị sư tử đưa xuống để dặn bảo gã.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu huynh nói giỡn mà thôi! Sư muội bất tất phải quan tâm! Điền Bá Quang còn được thêm tin tức gì nữa không?

Nghi Lâm đáp

- Gã bảo đã được chứng kiến một chuyện vui mừng. Nhạc tiên sinh, sư phụ của đại ca đã kén được rể đông sàng theo như điều mong ước.

Lệnh Hồ Xung biến sắc.

Nghi Lâm sợ quá không dám nói nữa.

Lệnh Hồ Xung băng khuâng trong dạ. Chàng ngỡ ngác hỏi lại:

- Còn gì nữa? Sao sư muội không nói tiếp? Tiểu huynh có sao đâu?

Tuy chàng nói vậy nhưng chính tai chàng nghe cũng lạc giọng.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca tưởng không nên khó chịu về vụ này. Hai vị sư tỷ Nghi Hòa và Nghi Thanh đều cho là giữa Nhậm đại tiểu thư và Nhạc tiểu thư thì Nhậm đại tiểu thư đều hay hơn gấp mười Nhạc tiểu thư, bất luận về dong nhan hay về bản lĩnh, mặc dầu Nhậm đại tiểu thư là người trong Ma giáo.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó cười nói:

- Tiểu huynh có điều gì khó chịu đâu? Trái lại tiểu huynh còn mừng cho tiểu sư muội được duyên ưa phận đẹp. Điền Bá Quang... có gặp tiểu sư muội của ta...

Chàng nói tới đây ghen hòng không thốt ra lời nữa.

Nghi Lâm nói:

- Theo lời Điền Bá Quang thì vụ thành hôn của Nhạc tiểu thư đã cử hành một cách cực kỳ long trọng, trên ngọn Ngọc nữ phong núi Hoa Sơn. Đâu đâu cũng treo đèn kết hoa, cực kỳ náo nhiệt. Các môn phái tập nập kéo tới mừng nhưng Nhạc tiên sinh không báo tin này cho phái Hằng Sơn coi ta như thù nghịch.

Lệnh Hồ Xung chỉ khẽ gật đầu chứ không nói gì.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Vu Tẩu và Nghi Văn sư tử đến mời phái Hoa Sơn là vì lòng tốt. Bọn họ đã chẳng cho người đưa lễ vật đến chúc mừng đại ca thì chớ, họ còn bắt giữ sứ giả không tha cho về là nghĩa làm sao? Hành động này thật trái với quy củ võ lâm. Nhạc tiên sinh vốn người thủ lễ quân tử mà chuyện này tỏ ra hẹp hòi lỗ mãng.

Lệnh Hồ Xung dường như vẫn băng khuâng trong dạ. Chàng đứng trơ ra ngơ ngẩn xuất thần. Dường như chàng không để ý đến câu hỏi của Nghi Lâm nên không buồn trả lời.

Nghi Lâm lại nói:

- Nghi Hòa và Nghi Thanh sư tử còn nói hành động của phái Hoa Sơn đã không quang minh lỗi lạc thì chúng ta bắt tất phải giữ lịch sự với họ. Phen này chúng ta lên núi Tung Sơn mà gặp bọn họ cần phải chất vấn họ thả người, chứ không để họ làm bậy thế được.

Lệnh Hồ Xung chỉ khẽ gật đầu mà chẳng bảo sao.

Nghi Lâm nhìn dáng điệu thần thờ của Lệnh Hồ Xung như người mất hồn bạt vía, nàng không khỏi buông tiếng thở dài, cất giọng ôn nhu khuyên chàng:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca chẳng nên nghĩ nhiều cho hao tổn tinh thần mà cần bảo trọng tấm thân.

Nghi Lâm dứt lời, thủng thẳng rút lui.

Lệnh Hồ Xung thấy nàng đi mỗi lúc một xa, chàng sức nhớ ra chuyện gì liền cất tiếng gọi:

- Sư muội!

Nghi Lâm dừng bước ngoảnh đầu lại hỏi:

- Đại sư ca có điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng:

- Người thành hôn với Nhạc tiểu sư muội là... là...

Nghi Lâm gật đầu nói tiếp:

- Là gã họ Lâm.

Đoạn nàng chạy đến trước mặt nắm lấy tay chàng, buồn rầu nói:

- Đại sư ca! Gã họ Lâm so với đại sư ca khác nhau một trời một vực. Nhạc tiểu thư là người ngu xuẩn mới chịu lấy gã. Các vị

sư tử sở dĩ không nói chuyện này với đại sư ca là sợ đại ca phiền lòng.

Mấy bữa nữa chúng ta lên núi Tung Sơn chắc sẽ gặp cô ả cùng đức lang quân. Đại ca mà nhìn thấy cô ta thay đổi y phục ra kiểu nàng dâu mới không chừng... sẽ là một chương ngại cho việc lớn của chúng ta. Ai cũng mong rằng lúc đó mà có Nhậm đại tiểu thư ở bên cạnh đại sư ca là chuyện rất hay. Các vị sư tử ân cần dặn tiểu muội phải ráng khuyên giải đại sư ca đừng bận tâm đến con người hồ đồ là Nhạc tiểu thư nữa.

Trên môi Lệnh Hồ Xung thoáng lộ một nụ cười chua chát, chàng tự nhủ:

- Bọn này đều lo cho ta không chịu nổi những mối xúc động trong lòng, nên ân cần khuyên giải ta.

Mấy bữa trước đây ta cùng quần hào uống rượu say sưa, nói cười thỏa thích không chừng cũng do bọn Nghi Hòa xúi giục họ bày đặt ra những cuộc này để ta khuây khỏa nỗi phiền.

Đột nhiên chàng cảm thấy mấy giọt nước mắt rớt xuống mu bàn tay, liền ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy những hạt lệ long lanh trong khóe mắt Nghi Lâm đang từ từ rớt xuống.

Chàng kinh ngạc ngập ngừng hỏi:

- Tại sao sư muội... sư muội lại sa lụy?

Nghi Lâm buồn rầu đáp:

- Điều mà tiểu muội lo âu nhất là phải nhìn thấy vẻ mặt than thở của đại sư ca. Nếu đại sư ca không nhịn nỗi đau lòng thì cứ bật lên tiếng khóc, tiểu muội còn đỡ sợ hơn.

Lệnh Hồ Xung bật lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng:

- Việc gì ta phải khóc? Ta bất quá chỉ là một tên lãng tử vô hạnh đến nỗi sư phụ, sư nương ghét bỏ và đuổi ra khỏi môn trường. Nghi Lâm sư muội! Có sao sư muội... Ha ha...

Chàng bật tràng cười rộ rồi bỏ chạy lên núi. Chàng chạy thẳng một lèo như bị ma đuổi đến mấy chục dặm đường. Lệnh Hồ Xung chạy tới vùng hoang lương, không một vết chân người lại cảm thấy lòng sâu rào rạt, bỗng chàng khóc òa lên kỳ cho đến lúc trút vơi nỗi sầu, trong lòng thư thái mới dừng lại.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Bây giờ cặp mắt ta đỏ hoe và sưng húp lên, nếu bọn Nghi Hòa trông thấy chúng tất chê cười. Chi bằng đến tối ta mới trở về quán trọ hay hơn.

Nhưng rồi chàng lại lẩm bẩm:

- Bọn họ thấy ta đi đâu không trở về tất sinh lòng lo lắng rồi nhốn nháo cả lên thì làm thế nào? Nơi đây cách núi Tung Sơn chẳng xa là mấy, ta phải giữ đừng để chuyện gì xảy ra mới được. Bậc đại trượng phu muốn khóc là khóc, muốn cười là cười. Lệnh Hồ Xung thương yêu Nhạc Linh San là một chuyện mọi người đều biết. Nếu ta giữ vẻ thản nhiên, họ cũng cho là ta giả vờ.

Chàng nghĩ tới đây liền trừ gót chạy về nơi tụ hội.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng quần đệ tử chia nhau đi kiếm chàng. Họ thấy chàng trở về thì mừng như bắt được của.

Trong khách điểm đã có một tiệc rượu sẵn sàng dành riêng cho chàng.

Lệnh Hồ Xung ngồi vào bàn uống một mình cho đến lúc say mềm rồi gục xuống bàn mà ngủ, vì hiện nay bọn quần hào đi cả rồi chàng chẳng còn cười đùa với ai được nữa.

Mấy hôm sau đoàn người đi tới chân núi Tung Sơn thì chỉ còn cách ngày khai đại hội hai bữa.

Sáng sớm ngày rằm tháng ba, Lệnh Hồ Xung thống lãnh đoàn đệ tử lên núi.

Lưng chừng sườn núi có đặt quán nghỉ chân.

Bỗng thấy bốn hán tử mặc áo vàng từ trong quán chạy ra nghênh tiếp. Bọn này vừa trông thấy Lệnh Hồ Xung liền kính cẩn thi lễ nói:

- Kính chào đại gia Lệnh Hồ chương môn! Tả chương môn của tề phái đáng chờ đại gia.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện giờ các vị sư bá, sư thúc, sư huynh, sư đệ của ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn đã tới từ hôm qua. Nay tề phái lại được nghênh tiếp Lệnh Hồ chương môn cùng các vị sư tỷ thì còn gì hay hơn nữa.

Lệnh Hồ Xung liền đi lên núi. Chàng thấy đường lối quét tước rất sạch sẽ, cứ cách mấy dặm lại đặt một trạm. Trạm nào

cũng có người phái Tung Sơn đón tiếp dâng trà nước cùng đồ điểm tâm.

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này bụng bảo dạ:

- Chuyến này phái Tung Sơn chuẩn bị cực kỳ chu đáo. Ta càng thấy rõ Tả Lãnh Thiên quyết tâm dành dứt cho bằng được chức chương môn Ngũ Nhạc phái.

Đoàn người đang đi bỗng phía sau có người lớn tiếng réo:

- A Lâm! A Lâm!

Nghi Lâm vừa nghe tiếng gọi đã mừng quỳnh reo lên:

- Đúng gia gia rồi!

Đoạn nàng quay lại lớn tiếng gọi:

- Gia gia!

Một vị hòa thượng thân hình cao lớn đang theo đường sơn đạo đi lên. Nhà sư này chính là Bất

Giới hòa thượng, phụ thân của Nghi Lâm. Phía sau Bất Giới hòa thượng còn một nhà sư nữa. Hai nhà sư này thân pháp rất mau lẹ, thoáng cái đã tới nơi.

Bất Giới hòa thượng lên tiếng:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử bị trọng thương không chết đã là may nay còn lên nhậm chức chương môn phái Hằng Sơn của con gái bản tăng thì còn gì hay bằng.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đó là nhờ ơn đức của đại sư.

Chàng chợt nhìn đó nhà sư theo sau Bất Giới hòa thượng thấy nét mặt trông quen lắm nhưng trong lúc đột ngột chàng không nhớ ra được mặt nhà sư này là ai? Không biết chàng đã gặp ở đâu.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, chàng nhận ra người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Vạn lý độc hành

Điền Bá Quang. Bất giác chàng buột miệng la lên: - Ô kìa! Điền huynh đây ư?

Bỗng thấy Điền Bá Quang nhìn Nghi Lâm nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin tham kiến... sư phụ.

Nghi Lâm thấy Điền Bá Quang nay đội lốt nhà sư, nàng rất đỗi ngạc nhiên hỏi lại:

- Người sao lại xuất gia... hay là người giả vờ?

Bất Giới hòa thượng ra chiều đắc ý cười khà khà nói:

- Con người thành thật không lừa bịp ai tất thành nhà sư chân chính. Bất khả Bất Giới! Pháp danh người là gì? Người hãy nói cho lệnh sư biết.

Điền Bá Quang nở nụ cười gượng gạo đáp:

- Thưa... sư phụ! Đệ tử đã được thái sư phụ đây đặt cho pháp hiệu là Bất khả Bất Giới gì gì đó.

Nghi Lâm chưa hết ngạc nhiên hỏi:

- Pháp hiệu gì mà dài lê thê như vậy? Bất khả Bất Giới nghĩa là làm sao?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Người thì hiểu thế nào được. Trong kinh phật nói: Đức bồ tát còn kêu bằng đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn, quan thế âm bồ tát. Cái tên đó đọc một tràng không hết thì sao? Bất khả Bất Giới mới có bốn chữ đã lấy chi làm dài?

Nghi Lâm gật đầu hỏi:

- Té ra là thế! Tại sao y lại xuất gia? Phải chăng gia gia đã thu nạp y làm đệ tử?

Bất Giới hòa thượng đáp:

- Không phải đâu! Y là đồ đệ của hài nhi. Còn ta là tổ sư của hài nhi. Hài nhi đã là tiểu ni cô, y lại tôn hài nhi làm sư phụ. Nếu y không xuất gia tất phái Hằng Sơn phải mang tiếng. Vì thế ta mới kêu y làm hòa thượng.

Nghi Lâm mỉm cười nói:

- Khuyên nhủ chắc y không chịu. Gia gia đã cưỡng bách y thì đúng hơn.

Bất Giới hòa thượng cãi:

- Đó là y tự nguyện, chứ ta cưỡng ép thế nào được. Y là con người rất tốt, có điều y hành động bừa bãi. Vì thế mà ta đặt pháp

danh cho y là Bất khả Bất Giới để y răn mình mới được. Nghi Lâm hai má ửng hồng. Nàng hiểu chỗ dụng ý của gia gia. Lão biết Điền Bá Quang là một tên đại đạo hái hoa, tham dâm hiếu sắc. Gã bị Bất Giới hòa thượng bắt trong trường hợp nào thì không ai hiểu. Một điều kỳ lạ là lão không giết hoặc dùng hình phạt cổ quái đối với gã mà chỉ bắt gã làm sư.

Bất Giới hòa thượng lại nói:

- Pháp danh của ta là Bất Giới nên không cần giữ một giới luật nào. Còn Điền Bá Quang mà không rút vào giới luật thì ở chung với các người thế nào được? Cả Lệnh Hồ công tử cũng không ưa gã. Y đã là truyền nhân của ta vì thế pháp danh có mang hai chữ "Bất Giới".

Đột nhiên có người lớn tiếng hỏi:

- Đệ tử của Bất Giới là Bất khả Bất Giới, thế thì đồ đệ của Bất khả Bất Giới sẽ kêu bằng gì? Người vừa lên tiếng đó là Đào Chi Tiên. Té ra bọn Đào cốc lục tiên đã rượt tới nơi. Đào Thục Tiên nghe ca ca nói vậy liền đáp:

- Trong pháp danh của đệ tử y cũng cần phải có bốn chữ "Bất khả Bất Giới" và như vậy y có thể đặt pháp hiệu cho đệ tử là Đương nhiên Bất khả Bất Giới.

Đào Chi Tiên lại hỏi:

- Thế thì đệ tử của Đương nhiên Bất khả Bất Giới sẽ gọi là gì?

Lệnh Hồ Xung thấy Đào cốc lục tiên tới nơi lại lo cho Điền Bá Quang bị bọn chúng rắc rối liền nắm lấy tay gã kéo đi nói:

- Tiểu đệ có vài lời muốn hỏi Điền huynh.

Điền Bá Quang đáp:

- Vâng!

Hai người kéo nhau đi rất mau ra xa chừng mấy chục trượng.

Phía sau còn vang lên thanh âm của Đào Căn Tiên:

- Cái đó khó gì? Đệ tử của Đương nhiên Bất khả Bất Giới sẽ lấy pháp hiệu là Lý sở đương nhiên

Bất khả Bất Giới.

Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang đưa nhau ra xa mọi người rồi, Điền Bá Quang mới cất tiếng hỏi lại:

- Lệnh Hồ chương môn: có phải chương môn muốn biết vì lẽ gì mà tại hạ lại biết thành người xuất gia? Thái sư phụ của tại hạ chưa nói rõ vụ này cho chương môn nghe hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Những chuyện mới đây tại hạ không được rõ lắm.

Điền Bá Quang hỏi:

- Chắc chương môn còn nhớ tại hạ thua cuộc Lệnh Hồ chương môn mà phải bái tiểu sư thái đây làm sư phụ.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Khi đó tại hạ bất quá muốn nói giỡn, dè đâu Điền huynh lại cho là thật. Sở dĩ tại hạ nói vậy là e Điền huynh có ý lần khân, sớm sờ nên ràng buộc Điền huynh và Nghi Lâm sư muội vào tình sư đệ để đề phòng mà thôi. Sau tại hạ nhận thấy Điền huynh hoài bão tấm lòng sửa đổi lỗi lầm thì lấy làm bội phục, vì chỉ bậc đại trượng phu mới đủ gan dạ cải quá tự tân, còn hạng tầm thường quyết không làm nổi.

Điền Bá Quang nói:

- Bữa trước, tại hạ đến núi Hoa Sơn mời công tử cũng là vâng theo mệnh lệnh của thái sư phụ Bất Giới đại sư. Có điều khi đó tại hạ không tiện nói ra.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu lý do ngày trước Điền Bá Quang lên núi sám hối kiểm mình là đã vâng lời Bất Giới hòa thượng chàng nói:

- Té ra Điền huynh đã quen biết Bất Giới đại sư từ trước mà tại hạ không hay.

Điền Bá Quang nói:

- Bảo là quen biết từ trước thì không đúng. Vụ này nói ra tại hạ thật lấy làm hổ thẹn. Nguyên sau khi chia tay Lệnh Hồ huynh ở Hà Nam, tiểu đệ lại nổi lòng hiếu sắc. Một hôm, thừa lúc đêm tối, tiểu đệ lẻn vào khuê phòng một cô gái nhà giàu. Dè đâu lúc vén bức trướng lên, tại hạ đưa tay vào sờ soạng thì chạm ngay phải cái đầu trọc hếu.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được phì cười hỏi:

- Té ra Điền huynh gặp phải ni cô. Có đúng thế không?

Điền Bá Quang nhăn nhó cười đáp:

- Không phải! Nếu là ni cô thì đã phúc. Lại gặp phải hòa thượng mới thật là xúi quẩy.

Lệnh Hồ Xung càng cười lớn hơn hỏi:

- Trời ơi! Trong giường màn gấm đệm bông ở chốn phòng của một vị tiểu thư mà có nhà sư lẩn vào ngủ ư? Sao nàng không rước trai bánh mà lại gắn bó với một ông thầy chùa thì có chi là thú?

Điền Bá Quang lắc đầu đáp:

- Vị hòa thượng này chính là thái sư phụ mới khổ chứ. Nguyên lúc ban ngày, thái sư phụ đã nhìn thấy tại hạ bèn mắng tới rình mò quanh nhà này. Lão nhân gia phỏng đoán tại hạ sẽ có hành động bất chính liền nói cho nhà đó biết và bảo tiểu thư tránh đi chỗ khác, để lão nhân gia lên giường nàng ngủ chờ tại hạ...

Lệnh Hồ Xung cả cười ngắt lời:

- Bất Giới đại sư võ công rất cao cường. Chắc Điền huynh phen này bị một võ cay.

Điền Bá Quang nhăn nhó cười đáp:

- Cái đó đã hẳn. Tại hạ chưa bao giờ bị võ đau như lần này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chắc Bất Giới hòa thượng bắt Điền huynh phải chịu thảm hình dờ sống dờ chết mà ít ra là điểm vào những đại huyết trọng yếu khiến Điền huynh phải quần quai đau đớn không tài nào chịu nổi.

Điền Bá Quang lắc đầu đáp:

- Không phải đâu!

Gã quay đầu nhìn lại phía sau thấy trong vòng ngoài mười trượng không có bóng người liền nói tiếp:

- Lệnh Hồ chương môn! Câu chuyện của tại hạ không thể dấu chương môn được, mà cũng chẳng cần phải giấu. Có điều kẻ khác hay biết thì Điền mỗ chỉ còn đường tự tử chứ chẳng còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Lệnh Hồ Xung liền nói:

- Nếu Điền huynh có điều khó nói thì hà tất phải nhắc tới chuyện đó làm chi? Tại hạ biết Bất Giới hòa thượng đã trừng phạt Điền huynh một phen là đủ. Bọn võ sĩ chúng ta đối với việc giới sắc là một điều quan hệ. Nay Điền huynh đã chịu nghe theo khuôn vàng thước ngọc của đại sư thì còn gì hay bằng?

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ đã chỉ thị cho Điền mỗ phải trình bày rõ cho Lệnh Hồ chương môn biết. Nếu Điền mỗ không nói ra tất gặp chuyện không hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu vậy thì Điền huynh cứ kể hết đi. Tại hạ biết rồi để bụng, quyết chẳng hở môi với một người thứ ba nào khác.

Điền Bá Quang nói:

- Đa tạ chương môn! Chương môn có biết tại hạ thường sử dụng món ám khí gì không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cái đó thực tình tại hạ không rõ. Ngày trước chúng ta mấy lần cùng nhau động thủ mà lần nào nguyên một thanh bảo đao của Điền huynh đã đủ làm cho tại hạ phải thất điên bát đảo, nên chẳng khi nào Điền huynh cần sử dụng ám khí.

Điền Bá Quang móc một mũi tủy tiễn, cầm tay nói: - Món ám khí này chính tay tại hạ đã chế luyện. Thường thường tại hạ lúc nào cũng mang theo bên mình mà thực ra rất ít khi dùng tới.

Mũi tủy tin này dài chừng năm tấc, đúc bằng thép nguyên chất. Tuy thân hình nhỏ bé mà hiển nhiên nặng hơn những mũi tên thường. Ngoài ra chẳng có chi khác lạ.

Điền Bá Quang lại nói tiếp:

- Tại hạ vừa đưa tay sờ chạm vào đầu thái sư phụ đã biết là nguy rồi. Tiếp theo tại hạ cảm thấy phía bụng dưới bị tê chồn liền biết là đã bị điểm huyết. Thái sư phụ quệt lửa lên rồi từ trên giường nhảy xuống hỏi tại hạ: "Muốn sống hay là muốn chết?" Tại hạ xét mình một trời tội ác đã đầy tất phải có ngày gặp chuyện báo ứng cũng không oan uổng. Lúc này đã lọt vào tay thái sư phụ mà chết được là hay hơn hết. Tại hạ không nghĩ ngợi gì liền đáp ngay: "Tại hạ muốn chết! Mong rằng đại sư hạ thủ lẹ cho đi! Tại hạ chết sớm được chừng nào tạ ơn đại sư chừng ấy."

Hồi 174

Bởi tương tư mặt võ mình gây

Điền Bá Quang ngừng lại một chút rồi kể tiếp cuộc đối thoại giữa gã và Bất Giới hòa thượng.

Bất Giới hòa thượng nghe Điền Bá Quang trả lời như vậy rất lấy làm lạ liền hỏi lại:

- Tại sao ngươi lại muốn chết?

Điền Bá Quang đáp:

- Văn bối không đề phòng để đại sư kiểm chế thì còn hòng sống làm sao được?

Bất Giới hòa thượng sa sầm nét mặt, nặng lời:

- Ngươi bảo vì không kịp đề phòng cẩn thận nên mới bị ta kiểm chế, tức là nếu ngươi đề phòng chắc là ta không thể kiểm chế ngươi được. Giỏi lắm!

Lão vừa nói vừa giải khai huyết đạo cho Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang ngồi dậy hỏi:

- Đại sư có điều gì dạy bảo?

Bất Giới hòa thượng hỏi lại:

- Trong mình ngươi có đeo yêu đao, sao ngươi không chém ta đi? Trời sinh ngươi có chân có cẳng, sao không nhảy qua cửa sổ trốn đi?

Điền Bá Quang đáp:

- Điền mỗ đường đường là nam tử hán, là đại trượng phu. Khi nào lại hành động như hạng tiểu nhân vô liêm sỉ?

Bất Giới hòa thượng cười khanh khách hỏi:

- Ngươi không phải là hạng tiểu nhân vô liêm sỉ ư? Thế thì sao ngươi đã hứa lời bái con gái ta làm sư phụ rồi lại chối cãi?

Điền Bá Quang rất lấy làm kỳ hỏi lại:

- Con gái của đại sư đây ư?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Ngày ở trên tửu lầu, người đánh cuộc với một tên đệ tử phái Hoa Sơn đã hứa hẹn với gã hễ thua cuộc thì phải bán con gái ta làm sư phụ. Chẳng lẽ câu chuyện này còn giả được ư? Lúc đó ta cũng ngồi uống rượu tại một bàn bên cửa sổ. Các người nói với nhau những gì ta đã nghe rõ hết từ đầu đến đuôi không sót một câu nào.

Điền Bá Quang nói:

- Té ra là thế! Vị tiểu ni cô kia là ái nữ của đại hòa thượng ư? Nếu vậy thì thật là kỳ.

Lệnh Hồ Xung nghe Điền Bá Quang thuật chuyện đến đây không khỏi phì cười, xen vào:

- Chuyện này quả nhiên quái dị. Những người bán thế xuất gia sinh con rồi mới quy y cửa Phật là sự thường. Đằng này Bất Giới hòa thượng xuất gia rồi mới sanh con là chuyện hiếm có. Thảo nào lão mang pháp hiệu là Bất Giới để tỏ ra lão chẳng kiêng cử một giới nào trong Phật giáo. Điền Bá Quang chờ cho Lệnh Hồ Xung dứt lời rồi kể nốt câu chuyện. Điền Bá Quang nghe Bất Giới hòa thượng chất vấn về câu chuyện bán con gái lão làm sư phụ, liền giải thích:

- Sao đại sư lại lấy câu chuyện nói giỡn trong lúc đánh cuộc làm sự thực? Lệnh Hồ Xung sở dĩ đặt cuộc như vậy là vì y sợ tại hạ trêu trọc vị tiểu ni cô kia. Sau khi thua cuộc, tại hạ không quấy nhiễu nàng nữa là xong việc rồi chứ gì?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Cái đó không được! Người đã hứa lời thì phải làm cho đúng. Người chối cãi, không bán con gái ta làm sư phụ không xong.

Điền Bá Quang thấy Bất Giới hòa thượng cứ lảng lú về chuyện này hoài, liền tự nhủ:

- Lúc này không chuồn đi thì còn đợi đến bao giờ?

Nghĩ vậy, bất thành linh gã trở gót vọt mình qua cửa sổ chuồn ra ngoài. Gã y mình khinh công tuyệt đỉnh và chắc mẫm lão hòa thượng kia chẳng thể nào đuổi kịp.

Dè đâu gã nghe tiếng động lịch kịch rồi tiếng chân nhện lên ở phía sau. Bất Giới hòa thượng đã đuổi tới nơi.

Điền Bá Quang vừa chạy vừa la:

- Đại sư! Vừa rồi đại sư đã buông tha tại hạ, bây giờ tại hạ cũng không giết đại sư. Thế là có vay có trả cho hợp lẽ công bằng. Nếu đại sư còn rượt theo là bức bách tại hạ phải vô lễ với đại sư đó.

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Người định vô lễ với ta bằng cách nào?

Điền Bá Quang đáp:

- Đại sư hãy coi chừng! Tại hạ phóng ám khí đây!

Gã vừa nói vừa xoay tay về phía sau vung ra.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng! Một mũi tủy tin đã bắn ra.

Bất Giới hòa thượng mặc dầu gặp lúc đêm tối không trông rõ xong lão chỉ nghe tiếng gió cũng đoán biết là loại ám khí gì. Lão không né tránh, giơ tay lên bắt lấy mũi tủy tiễn rồi đáp:

- Người phóng ám khí thì đã làm gì nổi ta?

Điền Bá Quang thi triển khinh công đến độ chót chạy nhanh như bay nhưng Bất Giới hòa thượng thân pháp cũng không phải tầm thường lão rượt theo như hình với bóng.

Điền Bá Quang thấy đối phương đuổi sát tới nơi, gã nổi hung quay phắt lại, vung đao chém lão một nhát.

Bất Giới hòa thượng nào phải tay vừa. Lão chỉ dùng đôi bàn tay bằng xương bằng thịt mà đón đỡ đao thức của Điền Bá Quang một cách rất ung dung. Điền Bá Quang bị lão kiềm chế không sử dụng đao pháp một cách linh động được. Đồng thời thủ pháp của lão cực kỳ bí ẩn, tuyệt diệu khiến cho gã khó bề né tránh.

Hai bên qua lại ngoài bốn chục chiêu, Bất Giới hòa thượng chụp được sau gáy Điền Bá Quang đồng thời đoạt lấy yêu đao của gã. Lão đắc chí cười ha hả hỏi:

- Người đã chịu phục ta chưa?

Điền Bá Quang đáp ngay:

- Chịu phục rồi! Đại sư giết phút tại hạ đi cho xong.

Bất Giới hòa thượng lớn tiếng:

- Ta chẳng giết người làm chi, mà chỉ chọc mù mắt để mai đây người có gặp đàn bà con gái chẳng phân biệt được đẹp hay xấu. Có thể mới khỏi nổi thú tính.

Bồng lão lại la lên:

- À mà không được rồi! Người là con quỷ háo sắc không ngăn nổi dục vọng thì gian dân gái đẹp dĩ nhiên là chuyện không hay, nhưng người đui mù không thấy gì lại đi hãm hiếp cả bà già bảy tám chục tuổi thì càng tệ hại hơn nữa. Chi bằng ta chặt cẳng người đi để người biết hết làm điều bại hoại.

Điền Bá Quang nói:

- Xin đại sư giết phứa tại hạ đi cho rồi! Còn rườm lời làm gì cho mất thì giờ?

Bất Giới hòa thượng nói:

- Thằng lỏi này thật là quật cường! Có điều người là đồ đệ của con gái ta mà ta chặt chân tay người đi thì đồ đệ của y thành phế nhân, còn vẻ vang gì nữa? Biết làm sao cho người từ nay khỏi là một tên đại đạo hái hoa?... à được rồi! Ta phải dùng cách này mới xong.

Lão dứt lời liền điểm huyết cho Điền Bá Quang ngã lăn ra. Đoạn lão cầm cây tụ tiễn xuyên vào bên sinh dục của gã. Lão còn xoay tay mấy vòng, đồng thời nổi tràng cười hô hố nói:

- Tên dân tộc hái hoa này! Chắc từ nay người không còn càn rỡ được nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe tới đây vừa buồn cười vừa kinh hãi hỏi xen vào:

- Có chuyện đó ư? Vị quái hòa thượng này có những hành động kỳ dị ngoài sức tưởng tượng của con người.

Điền Bá Quang nhăn nhó cười nói:

- Lúc đó tại hạ đau điếng người cơ hồ ngất xỉu, không nhịn được nữa lớn tiếng thóa mạ: "Lão trọc kia! Người muốn giết ta thì sao không giết đi, lại hành hạ ta một cách dã man tàn độc thế này?".

Lão cười đáp: "Thế là ta nhân nhượng lắm rồi đó. Đời người đã sát hại bao nhiêu phụ nữ lương thiện?

Ta nói cho người hay, sau này ta gặp người sẽ khám lại. Nếu người rơi mất cây tỵ tiền thì ta sẽ cắm hai cây khác vào. Cứ mỗi lần là lại thêm một cây đó nghe chưa?".

Lệnh Hồ Xung ôm bụng mà cười. Điền Bá Quang trái lại hồ thẹn vô cùng, muốn chui xuống đất để khỏi nhìn thấy ai nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin Điền huynh đừng giận. Thật tình tại hạ không có ý diễu cợt Điền huynh mà chỉ buồn cười về hành động của nhà sư thật khác người.

Điền Bá Quang nói:

- Sau lão lấy thuốc dấu rịt cho tại hạ và bảo đi kiếm nơi tĩnh dưỡng. Lão biết sư phụ tại hạ thương nhớ công tử liền sai tại hạ lên núi Hoa Sơn mời công tử về cho sư phụ được thấy mặt.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung mới hiểu ngày trước Điền Bá Quang đã vâng theo chỉ thị của Bất Giới hòa thượng lên núi Hoa Sơn rủ chàng xuống núi.

Bỗng chàng sực nhớ ra điều gì tự hỏi:

- Nghi Lâm tiểu sư muội muốn gặp ta làm chi? Ngày ở núi Hành Sơn nàng cùng ta phải trải bao lúc gian nguy. Sau đó đôi khi ta cùng nàng chạm trán song đều trước mặt nhiều người khác. Ngoài những lời nàng cảm ơn ta, không hiểu trong thâm tâm nàng còn điều chi bí ẩn nữa không? Có lẽ nàng có nhiều tâm sự mà không tiện hở môi.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung nghe Điền Bá Quang nhắc lại những chuyện đã qua thì mối tình êm ái của Nghi Lâm đối với chàng lại hiện lên trong đầu óc.

Sự thực Lệnh Hồ Xung nào phải hạng người ngớ ngẩn, có lý nào chàng chẳng hiểu Nghi Lâm đối

với mình đã chớm nở mối tình yêu say đắm? Có điều chàng cho rằng một là nàng đã xuất gia, hai là nàng còn nhỏ tuổi thì mối tình đó có thể theo thời gian mà phai lợt rồi xóa nhòa. Sau hai người được tái hội trên Tiên Hà Lĩnh rồi cùng đi với nhau từ đất Mân tới đất Tấn nhưng thủy chung chẳng lúc nào vắng vẻ để hai người trò chuyện riêng với nhau. Đến khi Lệnh Hồ Xung lên làm chủ môn phái Hằng Sơn chàng càng phải né tránh mối hiềm nghi. Chàng nghĩ rằng thanh danh mình chẳng có gì tốt đẹp tuy

chàng không mấy may quan tâm đến những sự khen chê của người đời, nhưng chàng đã chịu lời trợn thác của

Định Nhân sư thái thì chẳng thể để cho thanh danh phái Hằng Sơn vì chàng mà bị tổn thương. Ngoài những lúc truyền thụ kiếm pháp cho những nữ đệ tử phái này chàng tới ngay biệt điện ở chung với bọn quần hào.

Bỗng nghe Điền Bá Quang nói tiếp:

- Không hiểu tại sao giữa hòa thượng thái sư phụ cùng tại hạ lại có mối cơ duyên rất hợp. Tuy hòa thượng lắm phen mắng nhiếc tại hạ đến cùng cực, mà bình nhật lão nhân gia đối với tại hạ thật tử tế. Người bảo tuy tại hạ đã bái con gái người làm sư phụ mà y chưa truyền thụ cho tại hạ được môn võ công nào. Thế là không hết đạo làm thầy. Rồi người thay mặt con gái mà truyền cho tại hạ khá nhiều tuyệt kỹ võ công.

Lệnh Hồ Xung xen vào:

- Đó là một điều đáng mừng cho Điền huynh.

Điền Bá Quang lại nói:

- Sau tại hạ nghe tin công tử lên làm chủ môn phái Hằng Sơn, thái sư phụ liền bảo tại hạ quy thuận phái này để giúp việc công tử. Mấy bữa trước đây, trong khi đi đường có người nhận ra tại hạ, họ thóa mạ tại hạ là tên đại đạo hái hoa và gây cuộc động thủ, thái sư phụ liền đánh đuổi họ đi. Lão nhân gia lại bảo tại hạ xuống làm sư và đặt cho pháp danh là Bất Khả Bất Giới. Người muốn tại hạ thuật chuyện này cho công tử hay để công tử khỏi trách mắng tệ sư phụ.

Lệnh Hồ Xung nói ngay:

- Khi nào tại hạ lại trách mắng lệnh sư? Chẳng bao giờ có chuyện đó được.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ bảo mỗi lần gặp tệ sư là một lần thấy y gây còm đi, dung nhan ngày càng tiêu tụy.

Thái sư phụ có hỏi đến là y chỉ sa lệ chứ không nói gì. Rồi thái sư phụ nhất quyết là công tử đã khinh khi y.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi la lên:

- Không có chuyện đó đâu! Tại hạ đối đãi với lệnh sư cực kỳ tử tế. Trước nay không hề nặng lời với y bao giờ. Hơn nữa y là người hoàn hảo về mọi phương diện thì khi nào tại hạ lại rầy la y được?

Điền Bá Quang nói:

- Chính vì chuyện công tử không rầy la y câu nào nên y càng muốn khóc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu thế thì tại hạ càng không sao hiểu được.

Điền Bá Quang nói:

- Vì việc này mà thái sư phụ đã đánh tại hạ một trận nên thân.

Lệnh Hồ Xung vò đầu dứt tai bụng bảo dạ:

- Cái ông Bất Giới đại sư này rắc rối những chuyện không đâu thật chẳng kém gì bọn Đào cốc lục tiên. Lão có khác bọn này chẳng nữa là ở chỗ hành động và nói năng, còn tính khí gàn dở hồ đồ thì giống hệt.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ kể: Lão nhân gia cùng thái sư mẫu thành đôi vợ chồng rồi thường gây lộn đánh nhau

luôn, nhưng càng cãi cộ lớn là nguồn ân ái càng thắm hơn. Công tử không mắng mỏ sư phụ tại hạ tức là không muốn lấy y làm vợ.

Lệnh Hồ Xung cười thâm trong bụng nói:

- Cái này... Sư phụ của Điều huynh đã là người xuất gia, nên tại hạ không hề nghĩ tới chuyện đó bao giờ.

Điền Bá Quang nói:

- Tại hạ cũng đã trình bày như vậy thì thái sư phụ nổi giận dùng đòn roi đánh cho một trận đòn như tử. Lão nhân gia bảo: Thái sư mẫu cũng là một vị ni cô. Lão nhân gia muốn lấy bà nên mới làm hòa thượng. Nếu người xuất gia không thể thành vợ chồng thì trên cõi đời này làm gì có sư phụ của tại hạ?

Trên đời đã không có sư phụ thì làm gì có tại hạ?

Lệnh Hồ Xung không nhịn được nữa phải phì cười nói:

- Điền huynh còn hơn Nghi Lâm tiểu sư muội của tại hạ khá nhiều tuổi. Việc đại sư sinh ra tiểu sư muội và việc tiểu sư muội nhận Điền huynh làm đồ đệ là hai việc riêng rẽ sao lại bắt chằng vào nhau được?

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ còn hỏi tại hạ: Nếu công tử không muốn lấy sư phụ tại hạ làm vợ thì sao công tử lại lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn? Lão nhân gia còn nói: trong phái Hằng Sơn biết bao nhiêu là ni cô, nhưng chẳng có ai đẹp bằng sư phụ tại hạ thì có lý đâu công tử lại không thích sư phụ được?

Lệnh Hồ Xung than thầm trong bụng:

- Thế này thì chết cha người ta rồi! Ngày trước Bất Giới đại sư vì muốn lấy một vị ni cô mới xuất gia làm sư. Lão tưởng hết thấy mọi người trong thiên hạ đều có tâm tình như lão. Nếu câu chuyện này mà đồn đại ra ngoài thì còn thể thống gì nữa?

Điền Bá Quang lại cười nói:

- Thái sư phụ hỏi tại hạ: "Phải chăng sư phụ người là một cô gái đẹp nhất thiên hạ?". Tại hạ đáp: "Dù cho người không đẹp nhất thì cũng là đẹp lắm!". Thái sư phụ nghe tại hạ trả lời như vậy liền vung quyền đánh tại hạ gãy hết hai cái răng cửa. Lão nhân gia còn nổi trận lôi đình quát tháo: "Sao mi không bảo là đẹp nhất? Nếu con gái ta không đẹp nhất sao mi ngày trước toan làm điều vô lễ? Tại sao tên tiểu tử Lệnh Hồ Xung lại liều mạng cứu y?". Tại hạ vội la lên: "Sư phụ của vãn bối đẹp nhất thiên hạ! Đẹp như thiên tiên! Thái sư phụ lão nhân gia đã sinh hạ cô nương nào tất cô nương ấy phải đẹp nhất thiên hạ". Thái sư phụ nghe tại hạ nói vậy lấy làm sung sướng vô cùng. Cơn giận tiêu tan hết, người cười ha hả khen: "Người thật là có con mắt tinh đời!".

Lệnh Hồ Xung nghe Điền Bá Quang nói vậy liền mỉm cười đáp:

- Nhan sắc Nghi Lâm tiểu sư muội quả là hiếm có. Bất Giới đại sư khoe trương như vậy cũng không có gì quá đáng.

Điền Bá Quang lộ vẻ mừng vui hỏi:

- Công tử cũng công nhận sư phụ tại hạ đẹp lắm chứ? Vậy là hay lắm!

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi lại:

- Điền huynh nói thế nghĩa là làm sao? Hay ở chỗ nào?

Điền Bá Quang đáp:

- Thái sư phụ ủy thác cho tại hạ cái sứ mạng đến nói với công tử... công tử...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Bất Giới đại sư sai Điền huynh nói với tại hạ việc gì?

Điền Bá Quang ngập ngừng đáp:

- Nói với công tử ưng thuận việc kết hôn cùng sư phụ tại hạ.

Lệnh Hồ Xung thộn mặt ra, buông tiếng thở dài đáp:

- Điền huynh ơi Bất Giới đại sư vì quá thương con mà sai Điền huynh đến nói với tại hạ việc này, nhưng chắc Điền huynh cũng hiểu cho tại hạ khó mà tuân lệnh được.

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ cũng biết lắm nên đã trình bày cùng thái sư phụ là công tử đã thống lãnh quần hào kéo lên

chùa Thiếu Lâm gây chiến chỉ vì muốn cứu Nhậm đại tiểu thư. Tại hạ toan nói rõ hơn là Nhậm đại tiểu thư tuy dong nhan còn kém tề sư phụ mấy phần, nhưng nàng lại có cơ duyên với Lệnh Hồ công tử nên đã làm cho công tử phải điên đảo thần hồn. Nhưng lại sợ còn có mấy chiếc răng để ăn uống mà mình lỡ mồm lỡ miệng một chút thì sẽ bị vả cho rụng hết, nên không dám nói nữa. Mong công tử hiểu cho như vậy!

Lệnh Hồ Xung mỉm cười đáp:

- Cái đó Điền huynh không nói tại hạ cũng hiểu rồi.

Điền Bá Quang lại nói:

- Thái sư phụ cũng bảo rằng lão nhân gia biết vụ này có nhiều điều khuất khúc song cố gắng cũng có thể làm được. Lão nhân gia còn nêu ra ý định tìm cách hạ sát Nhậm đại tiểu thư mà không cho công tử biết. Tại hạ vội ngăn cản lão nhân gia không thể làm việc đó được vì Nhậm đại tiểu thư mà bị giết chết thì nhất định công tử sẽ vung kiếm tự vẫn. Thái sư phụ cho là tại hạ nói phải. Người còn bảo Lệnh Hồ công tử mà chết đi thì con gái người phải chịu ở góa một đời. Rồi người quyết định sai tại hạ đến nói với công tử dù sư phụ tại hạ có cam bẻ lè mọn cũng đành. Tại hạ

liền hỏi lại: "Thái sư phụ đường đường là một nhân vật oai danh hiển hách võ lâm sao lại để cho vị tiểu thư duy nhất chịu cảnh khuất nhục cúi đầu luồn xuống mái nhà như vậy?". Thái sư phụ tại hạ đáp: "Người chỉ biết có một điều chứ không biết hai. Nếu tiểu thư nhà ta mà không lấy được Lệnh Hồ Xung thì chẳng chết sớm cũng chết muộn, quyết chẳng thể nào sống lâu được...". Lão nhân gia nói tới đây... khoé mắt long lanh ngấn lệ. Đó là thiên luân giữa tình phụ tử mà lão nhân gia đã thổ lộ ra với nỗi lòng đau xót. Công tử tính có phải không?

Lệnh Hồ Xung nhớ lại những ngày gần đây, mỗi khi chàng chạm trán Nghi Lâm thì quả nhiên thấy nàng mình gầy mặt võ, dong nhan tiều tụy. Chàng có biết đâu là nàng đã bị bệnh tương tư hành hạ. Bây giờ chàng hiểu rõ sự tình càng cảm thấy mình ở vào một tình thế khó xử.

Diên Bá Quang lại nói:

- Thái sư phụ tại hạ sa lụy một lúc rồi đột nhiên như người phát điên nắm lấy cổ tại hạ mà thóa mạ: "Thằng khốn kiếp này! Trăm điều xảy ra cũng chỉ vì mi. Hôm ấy nếu mi không trêu chọc con gái ta thì thằng lỏi Lệnh Hồ Xung việc gì phải ra tay cứu viện, mà con gái ta đâu đến nỗi phải khổ sở ốm nheo ốm nhóc như ngày nay?". Tại hạ đáp: "Thái sư phụ nói như vậy chưa chắc đã hoàn toàn đúng hết. Vãn bối nghĩ rằng con người như sư phụ đã đẹp như thiên tiên thì ai trông thấy mà chẳng thèm? Dù vãn bối không trêu chọc, biết đâu Lệnh Hồ Xung không tìm cơ này cơ khác để đến bên cầu cạnh?..."

Lệnh Hồ Xung chau mày ngắt lời:

- Ủa! Diên huynh nói mấy câu này không sợ đã ra ngoài sự thật hay sao?

Diên Bá Quang cười đáp:

- Dù câu nói của tại hạ có là bịa đặt tưởng công tử cũng nên thông cảm cho. Tại hạ đã biết tính nết của thái sư phụ rồi, nếu không tán khéo như vậy, chắc lão nhân gia chẳng chịu buông tha. Quả nhiên lão nhân gia nghe tại hạ nói vậy, bao nhiêu mối cảm hận tiêu tan hết. Lão buông tại hạ xuống nói: "Quân khốn kiếp này! Hôm ấy ta cũng ở trên tử lâu, đã chứng kiến cuộc giao tranh giữa mi và Lệnh Hồ Xung."

Gã không đánh nổi mi mà mi còn làm cho gã bị thương khắp mình. Giả sử đứa con gái bị người trên chọc không phải là con ta thì "cha mi" đã bóp nát cái đầu mi từ lâu rồi".

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Một nhà sư mà lại tự xưng là "cha mi" thì quả là một chuyện hiếm có trên đời.

Bất giác chàng cất tiếng hỏi:

- Bất Giới đại sư nói như vậy thì ra con gái lão bị Diên huy nh giốn cột mà lão lại lấy làm cao hứng?

Diên Bá Quang đáp:

- Kể ra cũng không phải là cao hứng mà chỉ là cách tán dương tại hạ có con mắt tinh đời, biết người biết của.

Lệnh Hồ Xung bất giác thoáng lộ nụ cười chua chát.

Diên Bá Quang nói:

- Những lời của thái sư phụ sai tại hạ nói cho công tử hay đến đây là hết. Tại hạ cũng biết vấn đề này thật nan giải, nhất là hiện nay công tử đã làm chương môn phái Hằng Sơn thì càng phải giữ gìn. Có điều tại hạ khuyên công tử nên ân cần với tể sư phụ để y được hài lòng rồi sẽ liệu.

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Trong khi hai người đang nói chuyện, bỗng thấy phía trước có mây đệ tử phái Tung Sơn đi tới.

Chúng vái chào Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Không Động và Thanh Thành trên từ chương môn cùng các vị tiền bối danh vọng dưới đến quần đệ tử nay đã tới tụ hội hết ở núi Tung Sơn để tham dự cuộc tuyển lựa một vị chương môn cho Ngũ Nhạc phái. Lệnh Hồ Xung chương môn bây giờ cũng tới nữa thật là hay lắm. Mọi người đang chờ đợi chương môn ở trên núi.

Mấy tên đệ tử đều lộ vẻ ngênh ngang tự đắc. Giọng nói của chúng cũng tỏ ra chức chương môn Ngũ Nhạc phái nhất định sẽ về tay chương môn phái Tung Sơn, quyết chẳng để lọt vào tay người khác.

Đoàn người đi được một lúc bỗng nghe tiếng nước chảy bì bõm như sấm dậy. Hai dòng thác nước tựa hồ đôi ngọc long uốn khúc treo lơ lửng trên ngọn cây. Mọi người men theo bờ thác nước đi lên núi.

Tên đệ tử dẫn đường bỗng cất tiếng hỏi:

- Đây là ngọn Thảng Quan, Lệnh Hồ chương môn! Chương môn so cảnh vật nơi đây với cảnh vật núi Hằng Sơn khác nhau thế nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Núi Hằng Sơn xinh đẹp kín đáo, còn núi Tung Sơn hùng vĩ oai nghiêm. Mỗi nơi có một vẻ tuyệt mỹ khác nhau.

Gã đệ tử kia lại nói:

- Tung Sơn ở giữa thiên hạ. Hai đời nhà Đường và nhà Hán đặt vào khu vực quốc đô, nó lại đứng đầu quần sơn trong thiên hạ. Lệnh Hồ chương môn hãy ngắm nhìn khí tượng, phong cảnh hùng vĩ này mới biết các vị đế vương ngày trước dựng đô ở chân núi Tung Sơn là phải lắm.

Gã muốn nói Tung Sơn đã đứng đầu quần sơn thì phái Tung Sơn cũng xứng đáng làm lãnh tụ các phái khác.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười hỏi:

- Không hiểu sao bọn hào sĩ giang hồ chúng ta có dính líu gì đến vua chúa quan lại mà Tả chương môn thường kết giao với bọn quan nha?

Gã đệ tử kia biết Lệnh Hồ Xung hỏi móc liền thẹn đỏ mặt lên, tắc họng không sao nói được nữa.

Từ chỗ này đi ngược lên đường núi mỗi lúc một thêm hiểm trở. Tên đệ tử dẫn đường vừa chỉ trở vừa nói:

- Đây là Thanh Cương Phong, Thanh Cương Bình. Đó là khe Đại Thiết Lương, Tiểu Thiết Lương.

Mé hữu những khe Thiết Lương này toàn mồm đá kỳ dị còn mé tả là hang sâu muôn trượng, nhìn không thấy đáy.

Một tên đệ tử bê một tảng đá lớn liệng xuống khe núi. Tảng đá đụng vào vách núi đánh sầm một tiếng như sấm nổ vang tai. Sau thanh âm nhỏ dần đi rồi im bật không nghe thấy nữa.

Điền Bá Quang cất tiếng hỏi tên đệ tử dẫn đường:

- Nay lão huynh! Lão huynh có biết bữa nay ước chừng bao nhiêu người lên núi Tung Sơn không?

Gã đáp:

- Ít ra là hai ngàn người.

Điền Bá Quang lại nói:

- Cứ mỗi vị khách lên núi, các bạn lại gieo một khối đá lớn để thị uy thì chẳng bao lâu khe núi Tung Sơn này sẽ bị lấp đầy.

Gã hán tử chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì nữa.

Đoàn người chuyển qua một khúc quanh thì đột nhiên thấy mây mù mịt. Trên đường sơn đạo, mười mấy hán tử đưa tay cầm trường kiếm chắn đường. Một người cất giọng trầm trầm hỏi:

- Bao giờ Lệnh Hồ Xung tới đây? Các bạn thấy hán đến thì báo cho bọn đui mù này hay biết nhé.

Lệnh Hồ Xung thấy người lên tiếng hỏi này râu dâm tua tủa, mặt mũi lăm lì, cặp mắt đui mù mà

trông gớm khiếp. Chàng lại nhìn tới những người kia cũng đều đui mắt thì trong lòng không khỏi run lên, lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung đã đến đây! Các hạ có điều chi dạy bảo?

Hồi 175

Phong Thiên Đài tụ hội quân hùng

Chàng vừa nói tới câu "Lệnh Hồ Xung đã đến đây" thì mười mấy hán tử đui mù lập tức la ó om sòm. Chúng chống trường kiếm muốn nhảy xổ tới, miệng lớn tiếng thóa mạ:

- Tên tiểu tặc Lệnh Hồ Xung! Người làm cho ta phải đau khổ thế này. Bữa nay ta quyết liều mạng với người.

Lệnh Hồ Xung liền tỉnh ngộ tự nhủ:

- Đêm trước ta bị tập kích ở trong một tòa miếu bỏ hoang gần núi Hoa Sơn. Khi đó ta mới học được môn Độc Cô cửu kiếm mà gặp phải thế bí phải đem ra đâm mù mắt khá nhiều địch thủ. Bọn người tập kích đó dĩ nhiên là do phái Tung Sơn điều động. Không ngờ bữa nay ta lại gặp chúng ở đây.

Chàng ngó địa thế hiểm trở thì nghĩ ngay đến nếu chúng quyết liều mạng thì chỉ một tên trong bọn ôm lấy mình cũng đủ đẩy nhau xuống hang sâu muôn trượng. Chàng lại thấy bọn đệ tử Tung Sơn hý hửng toét miệng ra mà cười tỏ ý lấy làm sung sướng nếu chàng gặp thảm họa. Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Nay các bạn thông manh! Phải chăng các bạn là đệ tử phái Tung Sơn?

Mấy tên đệ tử phái Tung Sơn đáp:

- Bọn họ không phải là người tệ phái, chẳng hiểu vì sao lại gây nên thâm cừ đại hận với Lệnh Hồ chương môn? Bữa nay là ngày suy tôn chức chương môn cho Ngũ Nhạc phái, nếu Lệnh Hồ chương môn bị mấy ông bạn thông manh đẩy xuống hang sâu mà chết thì thật không tốt đẹp chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Đúng thế! Nhờ các hạ bảo họ tránh đường cho!

Hán tử kia cười nói:

- Vụ này phải chính Lệnh Hồ chương môn thân hành điều động mới được.

Bỗng nghe có người lớn tiếng quát:

- Lão gia phải phát lực mi trước rồi mới tính.

Người đó chính là Bất Giới hòa thượng. Lão sấn sổ tiến lên vươn tay ra chụp lấy hai tên đệ tử phái Tung Sơn liệng về phía bọn đui mắt. Đồng thời miệng hô lớn:

- Lệnh Hồ Xung đã đến đây!

Bọn đui mắt liền vung kiếm lên chém loạn xà ngầu. Hai tên đệ tử phái Tung Sơn bản lãnh cũng không phải tầm thường. Người chúng còn chơi vơi trên không, vẫn rút kiếm ra được để đỡ gạt. Miệng chúng la rầm lên:

- Cùng là người phái Tung Sơn cả đây mà! Các bạn hãy tránh mau!

Bọn đui mắt vội vàng né tránh hỗn loạn cả lên.

Bất Giới hòa thượng lại vọt lên trước chụp lấy hai tên đệ tử vừa rồi quát hỏi:

- Người có bảo bọn đui mù nhường lối hay là để lão gia liệng xuống khe núi?

Miệng lão nói như vậy, nhưng lão vận kinh vào hai cánh tay tung hai gã lên trời. Tỳ lực của lão hùng hậu vô cùng. Mỗi tên đệ tử đều nặng đến hơn trăm cân mà lão liệng chúng cao đến bảy tám trượng. Hai tên đệ tử kinh hồn tán đờm kêu rú lên vì biết rằng nếu bị rớt xuống hang sâu muôn trượng thì chỉ trong nháy mắt người chúng sẽ bị nát như tương. Bất Giới hòa thượng chờ cho hai tên rớt xuống lại nắm sau gáy hỏi:

- Các người có muốn ta liệng lần nữa không?

Một tên hán tử hốt hoảng kêu vang:

- Đừng!... Đừng liệng nữa.

Còn tên kia khôn ngoan hơn lớn tiếng la:

- Lệnh Hồ Xung người định trốn đi đâu cho thoát. Các bạn thông manh! Mau mau rượt theo hắn!

Mười mấy gã đui mắt nghe nói tưởng thật liền co giò đuổi theo.

Diên Bá Quang tức giận quát hỏi:

- Danh húy Lệnh Hồ chương môn mà tụi bay muốn réo lên lúc nào cũng được hay sao?

Y vung tay đánh một cái bạt tai vào mặt gã hán tử vừa rồi. Đồng thời lớn tiếng hô:

- Lệnh Hồ đại hiệp ở đây! Lệnh Hồ chương môn đã tới đó! Tên đui mù nào có giỏi thì ra mà lãnh giáo kiếm pháp của chương môn!

Bọn đui mắt đã được những tên đệ tử phái Tung Sơn cổ vũ lại nghĩ tới mối thù bị Lệnh Hồ Xung đâm mù mắt thì phần nộ đến cực điểm mới đứng đón ở đường sơn đạo này. Nhưng bây giờ chúng

nghe tiếng hai tên đệ tử phái Tung Sơn kêu rú thê thảm thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Chúng đang chạy loạn lên ở trên đường sơn đạo, mắt lại chẳng nhìn thấy gì không hiểu chạy về đâu, liền dừng cả lại.

Bọn Lệnh Hồ Xung, Bát Giới hòa thượng, Điền Bá Quang cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn cứ lướt qua bên mình bọn đui mù mà tiến lên. Bỗng thấy giữa hai ngọn núi hiện ra một cái cửa. Luồng gió mạnh lùa qua cửa này. Mây mù theo gió quạt vào mặt.

Điền Bá Quang quát hỏi:

- Đây là đâu? Sao các người không giới thiệu? Bây giờ cam cả rồi ư? Tên đệ tử phái Tung Sơn nhả mặt đáp:

- Chỗ này kêu bằng Triều Thiên.

Đoàn người quay sang mé tây bắc mà tiến, đi thêm một đoạn đường nữa bỗng nghe tiếng trống vang, chuông dậy, âm nhạc vang trời. Xa xa thấy đầu đen lơ lửng, có đến mấy ngàn người tụ tập. Mấy tên đệ tử dẫn đường tăng gia cước lực lên núi báo tin.

Bọn Lệnh Hồ Xung cũng đi lên theo.

Bỗng thấy Tả Lãnh Thiên mình mặc áo hoàng bào, thống lãnh hai chục tên đệ tử chấp tay đón tiếp. Lệnh Hồ Xung hiện nay tuy đã làm chương môn phái Hằng Sơn nhưng trước kia chàng vẫn kêu Tả Lãnh Thiên là Tả sư bá, tự nhận vào hàng hậu bối.

Bây giờ chàng thi lễ nói:

- Văn bối là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến chương môn phái Tung Sơn.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Lâu ngày không gặp, Lệnh Hồ huynh phong tư ngày nay càng hơn trước nhiều. Thế huynh là bậc thiếu niên anh tuấn mà lại nắm quyền chương môn phái Hằng Sơn thật đã mở ra một kỷ nguyên mới cho võ lâm, xưa nay chưa từng có. Đáng vui và đáng mừng.

Tả Lãnh Thiên trước nay vốn mặt lạnh như tiền. Bất luận trong trường hợp hấn cao hứng đến đâu mà ngoài nét mặt vẫn trơ như đá chẳng bao giờ lộ vẻ vui tươi. Bây giờ miệng hấn nói đáng vui, đáng mừng mà trên gương mặt vẫn tuyệt chẳng có chút chỉ vui mừng.

Lệnh Hồ Xung đã biết câu nói của Tả Lãnh Thiên có ý ngấm ngầm mỉa mai chàng. Câu nói mở ra một kỷ nguyên mới cho võ lâm gì đó chẳng qua là châm chọc chàng tấm thân nam tử lại đi lãnh tụ bọn ni cô.

Chàng liền đáp:

- Đây là văn bối vâng lời di mệnh của Định Nhân sư thái lên chấp chương môn công việc hộ phái Hằng Sơn nối chí hai vị báo thù rửa hận. Khi trả thù xong văn bối lập tức thoái vị để nhường ngôi chương môn lại cho bậc hiền tài.

Chàng vừa nói những câu này vừa nhìn chòng chọc vào Tả Lãnh Thiên để xem hấn có lộ vẻ bề bàng hay phần nộ gì, nhưng gương mặt Tả Lãnh Thiên vẫn trơ trơ. Cả da thịt cũng không nhúc nhích.

Hấn nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái trước nay đã như cây liên cành, từ nay trở đi năm phái lại hợp nhất thì mối huyết cừu của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật chẳng những là việc riêng của phái Hằng Sơn mà là việc chung của Ngũ Nhạc phái. Lệnh Hồ huynh đệ có chí như vậy thật là hay lắm!

Hấn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thiên Môn đạo huynh phái Thái Sơn, Mạc Đại tiên sinh phái Hành Sơn, Nhạc tiên sinh phái Hoa Sơn và bao nhiêu bạn hữu võ lâm đến mừng điển lễ đã tới cả rồi. Mời Lệnh Hồ huynh đệ vào ra mắt mọi người.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Dạ! Phương Chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang đã tới đây chưa?

Tả Lãnh Thiên hờ hờ đáp:

- Hai vị này tuy ở gần đây nhưng vẫn giữ địa vị tôn cao còn đứng đỉnh chờ cho mọi nơi đến trước rồi mới đến sau. Hiện giờ chưa thấy đâu, không hiểu hai vị có tới không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Giữa lúc ấy trên đường sơn đạo, bỗng thấy hai tên đệ tử áo vàng chạy lên rất mau, hiển nhiên có việc gấp.

Hai người này tuy khinh công không vào hạng trác tuyệt nhưng thấy ra chiêu vội vã thì chắc dưới chân núi xảy ra chuyện gì trọng đại.

Bao nhiêu người trên đỉnh núi chẳng ai bảo ai mà đều hướng mục quang về phía hai người kia. Chẳng mấy chốc hai người đã chạy đến trước mặt Tả Lãnh Thiên chấp tay nói:

- Cung hỷ sư phụ! Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang đã thống lĩnh quần đệ tử đang lên núi chúc mừng Ngũ Nhạc phái ta.

Tả Lãnh Thiên hờ hững hỏi:

- Hai vị lão nhân gia đã tới nơi ư? Nếu vậy thì lịch sự quá nhỉ. Ta phải xuống nghênh tiếp mới được. Nghe giọng hẳn nói tựa hồ chẳng để tâm gì đến vụ này.

Lệnh Hồ Xung nghe tin Phương Chứng đại sư, phương trưởng chùa Thiếu Lâm và Xung Hư đạo

trưởng, chương môn phái Võ Đang đã tới nơi thì không nhịn được nổi vui mừng lộ ra ngoài mặt.

Quần hùng tụ tập trên đỉnh núi Tung Sơn nghe tin cũng xôn xao. Mọi người liền theo Tả Lãnh Thiên xuống núi để nghinh tiếp.

Lệnh Hồ Xung thống lĩnh quần đệ tử phái Hằng Sơn liền tránh sang bên đường để nhường lối.

Chàng nhận thấy đủ mặt Thiên Môn đạo nhân, chương môn phái Thái Sơn, Mạc Đại tiên sinh chương môn phái Hằng Sơn. Tiếp theo là các vị bang chủa Cái Bang, chương môn phái Thanh Thành, Dư Thương Hải cùng các vị tiên bối nổi danh trên chốn giang hồ. Lệnh Hồ Xung nghiêng mình thi lễ cùng các vị tiên bối.

Bỗng thấy từ phía sau bức tường vây lại một đoàn người nữa đi ra. Bọn người này chính là Nhạc Bất Quần chương môn phái Hoa Sơn, Nhạc phu nhân cùng quần đệ tử bản phái.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy chua xót bẽ bàng chua xót, chạy tới trước mặt sư phụ, quỳ xuống khấu đầu lên tiếng:

- Lệnh Hồ Xung này xin bái kiến hai vị lão nhân gia.

Chàng không dám kêu tên Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân bằng sư phụ, sư nương và tự xưng mình là đệ tử, song chàng vẫn thi hành đại lễ như xưa.

Nhạc Bất Quần né mình hững hờ đáp:

- Lệnh Hồ chương môn làm đại lễ như vậy há chẳng là một trò cười cho võ lâm và là một chuyện kỳ dị trên chốn giang hồ ư?

Lệnh Hồ Xung quỳ lạy xong đứng tránh sang một bên, mắt khóc đỏ hoe.

Nhạc phu nhân tìm lời an ủi:

- Nghe nói Xung nhi lên làm chương môn phái Hằng Sơn ta cũng mừng cho. Từ nay Xung nhi sửa đổi lỗi lầm vẫn có thể lập thân đứng đắn được.

Nhạc Bất Quần cười lạt quay sang bảo bà vợ:

- Trừ phi mặt trời mọc phương tây lặn phương đông thì gã mới biết sửa đổi lỗi lầm, không làm điều sai quấy. Nay gã lên giữ chức chương môn chắc là mãn nguyện lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung mặt thẹn đỏ bừng. Chàng liền hỏi sang chuyện khác:

- Văn bối xem chừng Tả sư bá phái Tung Sơn muốn thống nhất Ngũ Nhạc kiếm phái và kêu bằng Ngũ Nhạc phái. Không hiểu hai vị nghĩ thế nào?

Nhạc Bất Quần cười mát hỏi lại:

- Lệnh Hồ chương môn có cao kiến gì về vụ này?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử...

Nhạc Bất Quần gạt đi:

- Lệnh Hồ chương môn đừng nhắc tới hai chữ đệ tử nữa. Nếu quý chương môn còn nhớ tới chút tình ở núi Hoa Sơn ngày trước thì... thì...

Từ ngày bị trục xuất ra khỏi môn trường phái Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung chưa từng thấy bao giờ Nhạc Bất Quần tỏ vẻ hòa hoãn với chàng như bữa nay, mặc dầu lão thốt ra đôi lời mai mỉa, chàng mừng thầm vội đáp:

- Đệ tử... à vãn bối còn tùy theo ý kiến của lão nhân gia. Lão nhân gia chỉ dạy thế nào, vãn bối nhất định tuân theo, không dám sai lời.

Nhạc Bất Quần gật đầu tỏ thái độ hòa hoãn hơn nữa, lão nói:

- Lão phu chẳng có điều chi dạy bảo. Có điều lão phu trộm nghĩ rằng bọn ta là con nhà võ bao giờ cũng phải coi trọng hai chữ ơn nghĩa. Ngày nọ sở dĩ người không thể ở lại phái Hoa Sơn được chẳng phải vì ta và sư nương người quá khe khắt cay nghiệt mà là vì người đã phạm vào điều cấm kỵ trong võ lâm. Chúng ta nuôi dạy người từ thuở tám bé đến ngày khôn lớn, ngoài là nghĩa thầy trò trong chẳng khác tình phụ tử dĩ nhiên chúng ta hết lượng bao dung nhưng không thể vì tình riêng mà bỏ nghĩa công để bạn hữu giang hồ chê cười.

Lệnh Hồ Xung cảm động vô cùng, không cầm lòng được, để đôi dòng lệ anh hùng lã chã tuôn rơi.

Hồi lâu chàng mới nghẹn ngào thốt nên lời:

- Ân tình của sư phụ, sư nương coi nặng bằng non. Đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không thể báo đền trong muôn một.

Nhạc Bất Quần từ thái độ dịu dàng hòa hoãn biến thành thân thiết, lão vỗ vai chàng nói:

- Bữa trước ở trên chùa Thiếu Lâm trường hợp bất đắc dĩ đã đẩy thầy trò ta vào tình trạng phải so gươm. Lúc đó ta đã sử dụng mấy kiếm thức với thâm ý để người suy nghĩ quay trở lại phái Hoa Sơn.

Song chẳng biết người không hiểu hay đã cố ý đối nghịch, khiến lòng ta rất thất vọng.

Lệnh Hồ Xung khoanh tay cúi đầu, nói bằng một giọng rất thành khẩn:

- Đệ tử cam bề chịu tội. Những hành vi phản nghịch thiên luân hỗn xược với sư phụ ở trên chùa Thiếu Lâm hôm đó của đệ tử thật có chỗ khổ tâm không thể trình bày được. Đệ tử chỉ biết trông vào lượng cả của sư phụ bao dung cho. Điều ước nguyện suốt đời của đệ tử là có một ngày được quay trở về với sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần mỉm cười hỏi bằng một giọng thành thật:

- Ta e rằng người nói câu này không phải do tự đáy lòng mà ra. Nay nhà ngươi làm chứng môn

phái Hằng Sơn, tay nắm quyền chỉ huy, miệng phát truyền hiệu lệnh, quần đệ tử nhất nhất phải tuân theo, chẳng còn ai ràng buộc. Như vậy há chẳng vẻ vang sung sướng, còn quay về với vợ chồng ta làm chi?

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nhạc phu nhân.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng lười Nhạc Bất Quần đã có vẻ êm dịu và thật tình muốn mở đường cho chàng trở lại phái Hoa Sơn, chàng liền không bỏ lỡ cơ hội, quỳ hai gối xuống năn nỉ:

- Thưa sư phụ cùng sư nương! Đệ tử dù có muôn thác cũng không đủ đền tội. Xin sư phụ, sư nương mở lượng hải hà dung thứ cho. Từ này trở đi đệ tử nhất tâm sửa đổi lỗi lầm theo lời giáo huấn.

Chàng còn đang lạy lục năn nỉ thì trên đường lên núi bỗng có tiếng người huyên náo. Nguyên quần hùng đang bu quanh Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng cùng nhau lên núi.

Nhạc Bất Quần liền khế bảo Lệnh Hồ Xung:

- Được rồi! Người hãy đứng dậy đi! Việc này thủng thẳng rồi bàn sau cũng chưa muộn. Lệnh Hồ Xung mừng rỡ vô cùng dập đầu nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Rồi chàng mới đứng dậy.

Nhạc phu nhân bịn rịn nói:

- Tiểu sư muội và Lâm sư đệ của Xung nhi đã... làm lễ thành hôn vào tháng trước ở trên núi Hoa Sơn.

Giọng lười của bà tỏ ý lo ngại vì bà đoán rằng Lệnh Hồ Xung có lẽ vì say đắm con gái bà mà nóng lòng mong mỗi trở về phái

Hoa Sơn. Bà rất băn khoăn lo sợ Lệnh Hồ Xung nghe tin Nhạc Linh San thành hôn cùng Lâm Bình Chi nếu không la rùm thì chàng cũng phải thất vọng ê chề. Bà có biết đâu Nghi Hòa đã kể cho chàng nghe ngày núi Hoa Sơn cử hành hôn lễ này rồi.

Tuy Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc phu nhân kể lại vụ thành hôn giữa Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San lần này là lần thứ hai mà chàng cũng cảm thấy trong lòng tê tái, đầu óc bàng hoàng.

Bất giác chàng quay đầu lại ngó Nhạc Linh San thấy nàng ăm ăm cực kỳ lộng lẫy nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên như ngày trước, chẳng có vẻ hí hửng như một tân gian nhân mới làm lễ vu quy.

Cặp mắt Nhạc Linh San vừa chạm vào luồng nhỡn quang của Lệnh Hồ Xung mặt nàng đã đỏ đến mang tai, thẹn thẹn cúi đầu xuống.

Lệnh Hồ Xung tưởng chừng vừa bị cây chùy sắt nện vào trước ngực một cái thật mạnh. Mắt chàng tối sầm lại, người chàng lảo đảo cơ hồ đứng không vững.

Giữa lúc ấy bên tai chàng vẳng nghe có tiếng người nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn ở xa mà lại tới trước, chùa Thiếu Lâm ở cách đây rất gần mà lão tăng lại tới sau thì ta mình chậm chân mất rồi.

Tiếp theo chàng thấy có bàn tay đưa ra đỡ lấy tay trái của chàng.

Lệnh Hồ Xung định thần quay đầu nhìn lại đã thấy Phương Chứng đại sư tươi cười đứng sững trước mặt. Chàng hoang mang dạ một tiếng rồi chấp tay xá dài.

Tả Lãnh Thiên bỗng cất giọng oang oang:

- Nay xin các vị đừng khách sáo nhiều quá cho mất thì giờ. Hàng mấy ngàn người mà cứ xá đi xá lại thì biết đến bao giờ cho xong? Tại hạ xin mời toàn thể liệt vị vào cả trong thiên viện ngồi chơi.

Quần hùng ô lên một tiếng đồng thanh nói:

- Vậy là phải lắm!

Trước nay Tung Sơn đã nổi tiếng là trái núi cao nhất thiên hạ. Tòa thiên viện của núi này ở trên đỉnh một ngọn cao nhất vốn

là một ngôi chùa lớn ngày trước. Mấy trăm năm gần đây ngôi chùa này biến thành chỗ ở của các vị chuông môn phái Tung Sơn.

Danh tự của Tả Lãnh Thiên tuy có chữ "thiên" nhưng hẳn lại không phải là đệ tử nhà Phật mà võ công của hắn cũng thiên về đạo gia.

Quần hùng lên tới thiên viện thì thấy trong sân rộng toàn một thứ cây bách, hiện đã thành những cây cổ thụ rườm rà. Đại điện nơi đây tuy khá rộng lớn nhưng so với đại hùng bảo điện bên chùa Thiếu Lâm thì hãy còn kém xa.

Hàng ngàn con người kéo vào trong điện chật ních, cả ngoài sân cũng đông như cá xếp hộp. Những người đến không còn chỗ đứng nữa.

Tả Lãnh Thiên lớn tiếng:

- Cuộc đại hội của Ngũ Nhạc kiếm phái bữa nay được các vị đồng đạo võ lâm tới tham dự đông đảo ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ. Vì thế mà cách nghinh tiếp không được chu đáo. Thậm chí không sắp đặt được đủ chỗ ngồi cho liệt vị. Mong rằng liệt vị vì tình đồng đạo mà tha thứ cho những điều sơ sót.

Trong bọn quần hào có tiếng người đáp lại:

- Tả chuông môn bất tất phải khách sáo. Vì người đến đông quá không đủ chỗ đứng mà thôi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Từ đây đi lên chừng trăm bước nữa là Phong Thiên đài. Các bậc đế vương ngày xưa đã chọn nơi đây làm lễ phong thiên cho núi Tung Sơn. Địa thế Phong thiên đài vừa rộng rãi vừa phong quang. Có điều chúng ta là những kẻ quê mùa mà lên Phong thiên đài nghị sự để tiếng đồn đại ra ngoài thì không tránh khỏi sự chê cười của bậc thức giả. Họ cho bọn ta là hạng võ biên không hiểu lễ tôn nghiêm nơi cổ tích.

Thật ra những bậc đế vương ngày trước sở dĩ làm lễ Phong thiên trên những núi Thái Sơn, Tung Sơn... chỉ là vì muốn phô trương công đức, trịnh trọng tẩy lên để đình cho thành một thịnh sự của xã tắc.

Những tay hào kiệt giang hồ còn hiểu gì đến lễ Phong thiên. Họ thấy đứng chen chúc nhau ở một nơi chật hẹp cơ hồ nghẹt thở

thì còn nói gì đến chuyện ngồi bàn luận nữa. Mọi người liền nhao nhao cả lên:

- Công việc chúng ta bữa nay đâu có phải là cuộc tạo phản với các vị hoàng đế.

- Đã có nơi rộng rãi như vậy, chúng ta cứ lên đó bàn việc.

- Cần gì phải đếm xỉa đến những lời bàn tán của người ngoài?

Tiếng nói ồn ào chưa dứt, đã có mấy người xông ra ngoài viện toan đi trước.

Tả Lãnh Thiên lên tiếng:

- Các vị đã đồng ý thì chúng ta cùng nhau lên Phong thiên đài.

Lệnh Hồ Xung nghe chuyện này bất giác bụng bảo dạ:

- Tả Lãnh Thiên là người tinh tế, việc gì hắn cũng chuẩn bị rất thận trọng. Thế mà đến khi hội nghị đại sự hắn lại nhét bao nhiêu người vào một nơi chật hẹp như nên cổi là nghĩa làm sao? Chắc hắn hắn đã định dùng Phong thiên đài làm nơi tụ hội nhưng không muốn tự ý nói ra mà để quần hào yêu sách thì sau này không ai chê bai hắn vào đâu được.

Rồi chàng tự hỏi:

- Sự thực mình chưa hiểu Phong thiên đài kia dùng vào việc gì? Theo lời Tả Lãnh Thiên thì nơi đó chỉ các bậc đế vương mới được sử dụng. Thế mà sao hắn lại gọi ra để mọi người đòi tới đó tụ hội? Phải chăng hắn muốn tự ví mình như các vị hoàng đế thuở xưa? Thảo nào Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng đã bảo dã tâm của Tả Lãnh Thiên thật vô bờ bến. Sau khi hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái, hắn sẽ mưu cuộc thôn tính Triều Dương thần giáo rồi đến các phái Thiếu Lâm, Võ Đang... á chà... Thằng cha này với Đông Phương Bất Bại đáng là một đôi tri kỷ, chi đồng hợp đạo: Cũng muôn năm trường trị, cũng Nhất thống giang hồ. Hà hà...

Trong bụng chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng. Chàng theo sau quần hùng tiến lên Phong Thiên đài, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Theo giọng lưỡi của sư phụ thì dường như lão nhân gia muốn tha tội cho ta để trở về làm đệ tử phái Hoa Sơn. Vì lẽ gì

trước kia vẻ mặt lão nhân gia cực kỳ nghiêm khắc mà bữa nay lại ra chiều hòa hoãn?

Rồi chàng tự trả lời:

- À phải rồi! Có lẽ lão nhân gia đã biết rõ từ ngày ta lên làm chủ môn phái Hằng Sơn có những hành vi rất đứng đắn, không để tổn thương đến thanh danh phái này nên lão nhân gia mới vui vẻ như vậy. Ngoài ra việc tiểu sư muội thành thân với Lâm sư đệ đã khiến cho sư phụ cùng sư nương không khỏi bứt rứt trong lòng nên mới vô về ta. Sau nữa sư nương ở bên cạnh lúc nào cũng tỏ vẻ đưa lời ngấm ngầm bênh vực ta khiến sư phụ đã hồi tâm chuyển ý. Nhất là bữa nay Tả Lãnh Thiền mở cuộc đại hội mưu đồ thôn tính bốn phái, sư phụ ta là chủ môn phái Hoa Sơn tất nhiên hết sức chống đối. Lão nhân gia cố ý vuốt ve ta để ta đồng tâm hiệp lực tiếp tay cho người đăng cứu vãn phái Hoa Sơn không bị xóa tên trên chốn giang hồ. Vậy ta phải tận tâm kiệt lực không phò để khỏi phụ lòng kỳ vọng của sư phụ.

Cách kiến trúc Phong thiên đài thật là một công trình vĩ đại. Các vị đế vương ngày trước vì việc tế trời cầu phúc cho muôn dân không hiểu phải dùng đến bao nhiêu thợ khéo mới xây thành tòa vĩ đại này. Những phiến đá hoa được đẽo gọt vuông vắn, phẳng phiu, gắn liền vào nhau bằng những tay thợ rất tinh xảo và tỉ mỉ.

Lệnh Hồ Xung để ý xem lại thì thỉnh thoảng lại có những phiến mới gắn vào, vết đục đẽo hấy còn mới nguyên. Dù họ đã lấy rêu che đây chàng vẫn nhận ra được những phiến đá này mới lắp vào.

Hiển nhiên Phong thiên đài kiến trúc đã lâu ngày nên có nhiều chỗ hư hại. Tả Lãnh Thiền mới cho người sửa lại, cố ý che đây. Nhưng càng che đây bao nhiêu càng khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực và càng nhận thấy những chỗ kém rõ rệt.

Lệnh Hồ Xung nhìn những chỗ sửa chữa Phong thiên đài liên tưởng ngay đến chỗ dụng tâm đen tối của Tả Lãnh Thiền.

Tuyệt đỉnh Tung Sơn cao hơn hết những ngọn núi chung quanh thành ra một tuyệt đỉnh giữa trời vượn hần lên trên tựa hồ ngự trị muôn ngàn ngọn núi khác.

Quần hào lên tới tuyệt đỉnh đều cảm thấy trong lòng sáng khoái, nhẹ nhàng tựa hồ bay bổng lên tít tầng mây.

Lúc này bầu trời quang sáng, không chút gợn mây. Lệnh Hồ Xung phóng tầm mắt ngó về phía bắc thấy sông Hoàng Hà tựa một sợi chỉ dài dọc dọc. Phía tây ẩn hiện cửa khuyết thành Lạc Dương, còn phía đông và phía nam toàn núi non trùng điệp.

Trên ngọn núi, ba lão già đứng quay mặt về hướng nam chỉ trỏ nói:

- Đây là Đại Hùng phong, đó là Tiểu Hùng phong. Hai ngọn núi đối lập kia là Song Khuê phong. Ba ngọn núi cao xa ngoài xa là Tam Chiêu phong.

Một lão khác nói:

- Các vị hãy coi đó! Kia là ngọn Thiếu Thất, Chùa Thiếu Lâm dựng trên ngọn núi đó. Bữa trước bọn mình lên chùa Thiếu Lâm đã tưởng ngọn Thiếu Thất cao nhất, nhưng đứng đây nhìn ra thì chùa Thiếu Lâm tựa hồ ở chân núi Tung Sơn mà thôi.

Đoạn ba lão cùng cười ồ.

Lệnh Hồ Xung nhìn cách phục sức của ba lão này biết họ không phải là người phái Tung Sơn. Nghe giọng lưỡi họ tuy chỉ là so sánh những ngọn núi, song thực ra có ý khinh khi phái Thiếu Lâm. Chàng để ý nhìn kỹ ba lão này thì cặp mắt long anh sáng quắc tỏ ra là những tay nội lực cao thâm vô cùng. Đồng thời chàng nghĩ tới phen này Tả Lãnh Thiên đã mời rất nhiều cao thủ viện trợ. Vậy nên xảy ra cuộc biến động thì không những chỉ có mình phái Tung Sơn chống cự.

Lúc này Tả Lãnh Thiên đang mời Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng lên Phong thiên đài. Phương Chứng đại sư nhún nhường cười nói:

- Hai anh em bản tăng là kẻ xuất gia hủ lậu, đến nay với mục đích dự lễ và ngỏ lời chúc tụng thịnh sự của quý vị, vậy bọn lão tăng ở dưới đài cũng được, hà tất phải lên đó làm gai mắt mọi người?

Tả Lãnh Thiên cười đáp:

- Sao phương trưởng đại sư lại nói vậy? Thế là đại sư coi tại hạ cũng như người dưng rồi chăng?

Xung Hư đạo nhân cũng gạt đi:

- Quần hào đến đông đủ cả rồi. Tả chương môn nên lo liệu chính sự là cần, bất tất phải săn sóc đến hai lão hủ này nữa?

Tả Lãnh Thiên thản nhiên đáp:

- Dạ dạ!

Hắn nói đoạn bước lên Phong thiên đài. Hắn trèo được mấy bậc còn cách trên đỉnh chừng hơn trượng thì dừng lại cất giọng oang oang nói:

- Trên tuyệt đỉnh gió núi mạnh quá, mời quý vị dừng chân lại đây!

Quần hào đang tản mát đi coi phong cảnh, song thanh âm Tả Lãnh Thiên như chọc vào tai, ai cũng nghe rõ. Mọi người ngoảnh đầu nhìn lại rồi đến tụ hội trên thềm đá.

Tả Lãnh Thiên khoanh tay tuyên bố:

- Thừa liệt vị bằng hữu! Tả mỗ được liệt vị chiếu cố đến núi Tung Sơn dự lễ đông đảo, khiến Tả mỗ cảm kích vô cùng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước khi liệt vị tới đây hắn cũng đã rõ: bữa nay là ngày Ngũ Nhạc kiểm phái của bọn tại hạ mở cuộc đại hội này là đã đồng ý hợp nhất năm kiểm phái vào làm một. Đây là một ngày tốt lành đáng ghi vào lịch sử Ngũ Nhạc kiểm phái của bọn tại hạ.

Hắn vừa dứt lời, một số đông về phe với hắn đồng thanh hô lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là đáng mừng, đáng ca ngợi.

Tả Lãnh Thiên nói tiếp:

- Đa tạ! Nguyên Ngũ Nhạc kiểm phái trước nay vẫn như cây liên cành và từng bắt tay kết sinh đã hơn trăm năm, coi nhau như một nhà. Tả mỗ được lạm quyền Ngũ Nhạc minh chủ đã lâu năm. Song gần đây trong võ lâm đã xảy nhiều biến động to lớn, bên Tả mỗ đã thương nghị cùng các vị sư huynh tiền bối trong Ngũ Nhạc kiểm phái và đã được các vị đồng ý cần hợp thành làm một phái để thống nhất hành động mới có thể ứng phó với những diễn biến xảy ra sau này.

Dưới đài trong đám đông bỗng có người lớn tiếng như chuông đồng:

- Tả minh chủ đã thương nghị cùng những bậc sư huynh tiền bối nào mà sao Mạc mỗ lại không biết gì hết?

Người lên tiếng chất vấn chính là Mạc Đại tiên sinh, chương môn phái Hành Sơn. Mạc Đại tiên sinh nói mấy câu này tỏ ra phái Hành Sơn đã phản đối việc hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Tại hạ vừa nói: Vì võ lâm đã xảy ra nhiều diễn biến quan trọng không hợp nhất năm phái không được. Một chuyện trọng đại đã xảy ra là người giữa năm phái chúng ta sát hại lẫn nhau mà không nghĩ tới đại nghĩa. Mạc Đại tiên sinh! Việc Đại Tung dương thủ Phí sư đệ ở phái Tung Sơn bị bỏ mạng ở ngoài thành Hành Sơn đã có người được mục kích chính là do độc thủ Mạc Đại tiên sinh. Tại hạ không hiểu chuyện đó có thật chăng?

Mạc Đại tiên sinh giật nẩy mình lên, nghĩ thầm trong bụng:

- Việc ta giết họ Phí chỉ có ba người biết rõ là Lệnh Hồ Xung, một tiểu ni cô phái Hằng Sơn và đứa cháu gái của Khúc Dương. Chẳng lẽ bọn này đã vô tình hay sợ ý để tiết lộ vụ bí mật này? Mấy cặp mắt ở dưới đài nhìn thẳng vào mặt Mạc Đại tiên sinh thì thấy lão thần nhiên không lộ vẻ xao xuyến.

Mạc Đại tiên sinh lắc đầu nhìn thẳng lên đài đáp:

- Làm gì có chuyện đó? Mạc mỗ võ công kém cỏi thì khi nào lại hạ sát nổi Đại Tung dương thủ? Tả minh chủ nghe ai nói vậy? Vụ này đầu đuôi thế nào xin Tả minh chủ nói rõ lại cho Mạc mỗ hay!

Hồi 176

Chống thiên môn Ngọc Cơ phản nghị

Tả Lãnh Thiên nghe Mạc Đại tiên sinh hỏi vậy liền nhếch mép cười đáp:

- Giả tử là cuộc giao đấu chính đại quang minh lấy một chọi một thì Mạc Đại tiên sinh chưa chắc gì đã giết được Phí sư đệ của ta. Nhưng lúc đó ngoài Mạc Đại tiên sinh và lệnh sư đệ Lưu Chính

Phong còn có đệ tử phái Hằng Sơn ở Bắc nhạc, phái Hoa Sơn ở tây nhạc cùng trưởng lão Ma giáo Khúc Dương và đức cháu gái của lão vây đánh ở ngoài thành Hành Sơn nên một mình sư đệ địch không nổi mà phải uống mạng.

Mạc Đại tiên sinh nghe Thiếu Lâm nói vậy không khỏi giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Những người có mặt ngày hạ sát Phí Bân ở ngoài thành Hành Sơn trừ sư đệ Lưu Chính Phong và hai ông cháu Khúc Dương còn có Lệnh Hồ Xung, đệ tử phái Hoa Sơn và Nghi Lâm, nữ đệ tử phái Hằng Sơn không hiểu ai đã tiết lộ tin tức này ra ngoài. Chắc bọn nhỏ tuổi không biết suy nghĩ sâu sa, đem chuyện này kể với người khác thành ra câu chuyện bị bại lộ. Thế là hai phái Hành Sơn và Tung Sơn đã thành cừ địch. Bữa nay bọn mình tới đây có thể sống yên lành xuống núi được không, khó mà đoán trước. Ta đành lẳng lặng chờ xem, tới đâu hay đó.

Thiên Môn đạo nhân đứng dậy oang oang đáp:

- Phái Thái Sơn kể từ ngày tổ sư Đông Linh đạo trưởng đứng lên khai sơn lập phái cho đến nay đã hơn trăm năm. Bần đạo tuy võ tài bạc đức, không làm gì vẻ vang cho môn phái được, nhưng bất luận trường hợp nào cũng không để cơ nghiệp hơn trăm năm phải tiêu tan vì tay bần đạo. Việc hợp nhất năm phái, bần đạo trăm ngàn lần không thể tuân theo được.

Bất thành linh một đạo nhân tóc bạc phơ, mình mặc áo bào xanh ở trong phái Thái Sơn đứng phất dậy lên tiếng:

- Thiên Môn sư diệt nói thế là sai. Phái Thái Sơn từ trên xuống dưới ngoài bốn trăm đệ tử chẳng thể vì ý kiến riêng của một

mình sư diệt mà bỏ điều lợi lớn là hợp nhất năm phái để gây thành đại nghiệp cho toàn thể năm phái. Ta tưởng sư diệt nên thuận theo số đông là hơn.

Đạo nhân râu tóc đã bạc, khuôn mặt xương xẩu nhưng tiếng nói làm chấn động màng tai đủ biết khí lực lão cực kỳ xung mãn. Có người nhận biết lão thì thầm bảo nhau:

- Đây là Ngọc Cơ Tử, sư thúc của Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân sắc mặt đã hồng hào, sau khi nghe lời bài xích của Ngọc Cơ Tử, mặt đạo nhân càng đỏ hơn. Đạo nhân lớn tiếng hỏi lại:

- Sư thúc nói vậy là có ý gì? Kể từ ngày tiểu diệt lên chấp chương môn công việc phái Thái Sơn cho đến nay, đã làm việc gì mà không nghĩ tới thanh danh của bốn phái chưa? Tiểu diệt phản đối việc hợp nhất năm phái là muốn giữ phái Thái Sơn ta được tồn tại mãi mãi, không bị xóa tên trong võ lâm mà bảo vì lòng riêng được ư? Sao sư thúc lại nói vậy?

Ngọc Cơ Tử cười khanh khách đáp:

- Ngũ nhạc kiếm phái kiếm phái ta mà hợp làm một thì oai danh càng lớn, sức mạnh càng nhiều. Những đệ tử dưới trướng Ngũ nhạc kiếm phái người nào cũng mở mày mở mặt được ở trong một môn phái lớn và hùng mạnh chẳng hơn là ở một môn phái nhỏ bé để chịu sự uy hiếp của cường lực bên ngoài ư? Sư diệt làm chương môn nhân một phái còn chưa xong...

Thiên Môn đạo nhân tức giận lên tiếng ngắt lời:

- Tiểu diệt làm chương môn được hay không là một chuyện không thành vấn đề, nhưng riêng phái Thái Sơn bất luận trường hợp nào cũng không thể để nó bị người ta thôn tính khi còn ở trong tay tiểu diệt.

Thiên Môn đạo nhân nói câu này bằng một giọng rất cương quyết khiến cho Lệnh Hồ Xung phải khen thầm.

Ngọc Cơ Tử cười khẩy nói:

- Người chỉ giáo hoạt lỗ miệng. Tuy bề ngoài nói là không tham danh háms lợi mà trong lòng chẳng muốn buông cái danh vị chương môn nhân.

Thiên Môn đạo nhân tức giận đến cùng cực, không thể dằn lòng được nữa, lớn tiếng hỏi:

- Sư thúc có ý riêng tây mưu sự với người ngoài mà bảo tiểu điệt có tâm địa như vậy ư?

Thiên Môn đạo nhân đạo nhân dứt lời liền rút trong mình ra một thanh kiếm đen sì giờ lên nói tiếp:

- Từ nay trở đi tiểu điệt không làm chương môn phái Thái Sơn nữa cũng không sao. Sư thúc muốn làm thì cứ việc mà làm không nên khoác tiếng xấu cho tiểu điệt. Thanh đoản kiếm này tuy không có gì làm cho mọi người phải khiếp sợ, nhưng nó là di vật của sư tổ Đông Linh đạo nhân, người đã sáng lập ra Thái Sơn kiếm phái. Thanh đoản kiếm này lưu truyền từ đời nọ qua đời kia đã hơn trăm năm và trở thành tín vật của chương môn trong bản phái.

Quần hùng thấy hai vị sư thúc, sư điệt phái Thái Sơn tranh luận đến trình độ gay go như vậy đều lắng tai nghe, nhưng không một ai lên tiếng. Ngọc Cơ Tử thấy Thiên Môn đạo nhân rút thanh đoản kiếm, tín vật của chương môn phái Thái Sơn ra thì trên môi thoáng lộ một nụ cười nham hiểm. Lão lù lại một bước nói:

- Đối với ta mà người nói như vậy thì quả là một tay đao để.

Thiên Môn đạo nhân hung hăng đáp:

- Đao để hay không đao để thì đã sao?

Ngọc Cơ Tử cười mát nói:

- Người đã khẳng khái không làm chương môn nữa thì trao đoản kiếm lại cho ta!

Lão vừa nói vừa tiến lại vươn tay ta chụp lấy thanh kiếm sắt ở trong tay Thiên Môn đạo nhân nhanh như chớp.

Thiên Môn đạo nhân không ngờ Ngọc Cơ Tử lại hành động bất pháp một cách đột ngột như vậy. Đạo nhân vừa cảm giác thì Ngọc Cơ Tử đã chụp được thanh kiếm rồi.

Thiên Môn đạo nhân trong lúc hoảng hốt không kịp suy nghĩ gì nữa rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng.

Ngọc Cơ Tử đoạt được kiếm sắt vào tay rồi vội vàng lùi lại.

Giữa lúc Thiên Môn đạo nhân rút trường kiếm ra toan động thủ thì đột nhiên hai lão đạo khác đã múa kiếm xông lại đứng chắn trước mặt Thiên Môn đạo nhân đồng thanh lớn tiếng quát:

- Thiên Môn! Người quên mình là kẻ dưới mà dám hung hăng phạm thượng, đối nghịch bậc tôn trưởng, không coi luật lệ bản môn vào đâu nữa thì người đáng tội gì đã biết chưa?

Thiên Môn đạo nhân nhìn lại thì hai người này là Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử đều là sư thúc của mình, ngang hàng với Ngọc Cơ Tử.

Thiên Môn đạo nhân tức giận, nét mặt hầm hầm, người run bần bật la lên:

- Hửn hai vị sư thúc đã trông thấy lão... Ngọc Cơ sư thúc đã hành động... làm điều ngang trái?

Ngọc Âm Tử nói ngay:

- Chính tai bọn ta đã nghe thấy người đem chức vị chương bốn phái nhường lại cho Ngọc Cơ sư huynh và người đã tự nhận bất lực. Hành động thoái vị của người thật là đáng khen. Nhưng người rút trường kiếm toan cử động phản nghịch phiên luân là phạm một điều đại tội.

Ngọc Khánh Tử nói theo:

- Ngọc Cơ sư huynh là sư thúc người, nay lại là trưởng môn nhân bản phái, thế mà người dám rút kiếm toan điều ngỗ nghịch. Người can vào tội phạm thượng thác loạn, người đã biết chưa?

Thiên Môn đạo nhân hần học đáp:

- Đó là ta buột miệng nói ra mà thôi. Chức chương môn của bản phái nào phải trò đùa mà ai muốn dành giật cũng được? Dù ta có lòng thoái nhượng chẳng nữa, thì... Con mẹ nó, ta cũng phải chọn một người xứng đáng, chẳng khi nào lại để cho hạng phản bội môn phái như Ngọc Cơ.

Bản tính nóng nảy, Thiên Môn đạo nhân giận người như điên không kịp suy nghĩ, miệng thốt ra những lời cục xúc, tục tằn.

Ngọc Âm Tử nắm lấy cơ hội, lớn tiếng chất vấn:

- Thiên Môn! Miệng người thốt ra những lời hạ cấp như vậy liệu có đáng là chương môn phái Thái Sơn hay không?

Trong đám đệ tử phái Thái Sơn, bỗng một đạo nhân đứng tuổi rẽ mọi người ra lớn tiếng:

- Chức chương môn bản phái xưa nay truyền vì đã có luật lệ. Sư phụ của đệ tử được truyền ngôi một cách danh chính ngôn thuận. Sau này mấy vị sư thúc tổ lại nổi loạn tranh cướp?

Đạo nhân này pháp danh Kiếm Trừ, đệ tử thứ hai của Thiên Môn.

Bỗng một người khác đứng dậy quát to:

- Đó là Thiên Môn sư huynh nhường chức chương môn lại cho sư phụ ta. Hàng mấy ngàn người tụ hội trên tuyết đỉnh núi Tung Sơn này đều tai nghe mắt thấy rõ ràng chứ nào phải chuyện nói đùa. Nếu người chưa nghe rõ lời tuyên bố của Thiên Môn sư huynh vừa rồi thì ta nhắc lại cho người hay. Thiên Môn sư huynh đã nói: "Từ nay trở đi tiểu diệt thôi không làm chương môn phái Thái Sơn nữa. Sư thúc muốn làm thì cứ việc lên mà làm, không nên khoác tiếng xấu cho tiểu diệt..."

Gã này chính là đồ đệ của Ngọc Cơ Tử.

Thiên Môn đạo nhân làm chương môn phái Thái Sơn trước nay vẫn giữ được oai danh cho bản phái. Không ngờ Tả Lãnh Thiên tìm cách mua chuộc được bảy tám tên sư thúc của lão ngầm tiếp tay cho hắn để lật đổ.

Bọn sư thúc của Thiên Môn đã lũng đoạn bên trong thì trong số hơn hai trăm đệ tử phái Thái Sơn đến dự cuộc Tung Sơn đại hội, bọn phản đối có thể lên tới trăm rưỡi người.

Bọn phản đối Thiên Môn đã được bố trí từ trước. Chúng thừa cơ náo loạn và mấy chục tên đồng thanh hô lớn:

- Cự chương môn thoái vị!
- Tân chương môn tiếp nhiệm. Hoan hô tân chương môn!

Lúc đó Ngọc Cơ Tử liền giơ cao thanh kiếm sắt lên đồng dạng tuyên bố:

- Đây là gươm thần của Đông Linh tổ sư. Tổ sư đã có lời di huấn: "Thấy kiếm sắt tức là thấy Đông Linh". Vậy chúng ta phải theo lời di huấn của tổ sư gia.

Hơn một trăm đệ tử phái Thái Sơn lại reo lên:

- Chương môn nhân nói phải lắm!

Lại một bọn hét lớn:

- Tên nghịch đồ Thiên Môn ngộ nghịch phản loạn, không coi môn quy vào đâu phải bắt hấn để xử trị.

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này không khỏi thở dài nghĩ thầm:

- Đây là Tả Lãnh Thiên đã âm mưu với bọn nội phản mà Thiên Môn đạo nhân lại nóng nảy vô mưu họ chỉ đưa vài câu chọc giận là lão mắc bẫy. Thanh thế bên địch rất thịnh mà Thiên Môn kém tài ứng biến chỉ hung hăng ngoài mặt chẳng có tâm cơ gì thì địch sao lại bọn họ?

Nghĩ tới đây bất giác chàng đưa mắt ngó mọi người phái Hoa Sơn thì thấy Nhạc Bất Quần hai tay chấp đũa sau lưng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng chẳng tỏ vẻ xúc động chi hết chàng không khỏi lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Bọn Ngọc Cơ Tử làm như vậy đáng lý sư phụ ta nên lên tiếng can thiệp mới phải. Không hiểu tại sao lão nhân gia lại tự thủ bàng quan. Phải chăng lão nhân gia còn chờ diễn biến để liệu bề xử trí.

Bây giờ ta chỉ việc chờ xem hành động của lão nhân gia ngã về bên nào rồi ta sẽ làm theo là ổn hơn hết. Có thể mới hy vọng trở về môn phái.

Bỗng thấy Ngọc Cơ Tử giơ tay ra vẫy. Tiếp theo chừng trăm sáu mươi đồ đệ phái Thái Sơn tỏa ra bao vây hơn năm chục đạo nhân đồng môn vào giữa. Tên nào cũng lăm lăm cầm kiếm trong tay. Dĩ nhiên bọn đạo nhân bị vây là đồ tử, đồ tôn của Thiên Môn đạo nhân. Thiên Môn đạo nhân nổi giận ùng ùng, gầm lên:

- Các người muốn động thủ chẳng? Vậy phải liều một trận sống mái.

Ngọc Cơ Tử cất giọng oang oang:

- Chương môn phái Thái Sơn có lệnh! Thiên Môn hãy nghe đây! Người phải lập tức hạ kiếm đầu hàng, nếu người không chịu phục tùng thiết kiếm của Đông Linh tổ sư gia là phạm tội đại nghịch bất đạo.

Thiên Môn càng tức giận thét lên:

- Nói bậy! Sao người dám cướp đoạt chức chương môn bản phái?

Ngọc Cơ Tử liếc mắt nhìn quanh, lớn tiếng:

- Hồi các đệ tử của Thiên Môn! Vụ này không liên quan gì đến các ngươi. Kẻ nào biết theo chính nghĩa quy phục bản chương môn thì mau mau buông khí giới, đứng cả sang bên này. Bản chủ tòa sẽ miễn cho không truy cứu nữa, còn kẻ đối nghịch sẽ bị nghiêm trị quyết không dung thứ.

Kiểm Trừ đạo nhân thấy chức chương môn phái Thái Sơn khó lòng vẫn hồi lại cho sư phụ được, liền lớn tiếng:

- Ngọc Cơ sư thúc tổ! Nếu sư thúc tổ chịu lập lời trọng thệ quyết không để phái Thái Sơn ta mà khi xưa tổ sư đã dày công gây dựng ra phải xóa tên trong võ lâm thì toàn thể đệ tử bốn phái sẽ vui lòng tôn sư thúc tổ lên làm chức chương môn. Còn trường hợp sư thúc tổ đành giựt chức chương môn để đem bốn phái dâng cho phái Tung Sơn thì sư thúc tổ sẽ thành môn tội nhân muôn đời. Dù sư thúc tổ có chết đi cũng chẳng còn mặt mũi nào trông thấy tổ sư gia ở dưới tuyền đài.

Ngọc Âm Tử lớn tiếng quát mắng:

- Thằng lỏi hậu sanh kia! Sao ngươi dám xúc phạm đến những bậc tiền bối thuộc hàng chữ "Ngọc" chúng ta? Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất thì phái Tung Sơn cũng bị bôi tên như bốn phái khác. Giả tử phái Ngũ Nhạc mà thành lập thì trong đó có cả phái Thái Sơn ta sao ngươi dám chống đối việc này?

Thiên Môn đạo nhân nhìn chăm chăm vào cặp mắt Ngọc Âm Tử xẵng giọng quát mắng:

- Những quân đê tiện các ngươi bị Tả Lãnh Thiên mua chuộc kết cấu với hắn. Ta nói rõ ho các ngươi hay: Chúng ta thà chết còn hơn là chịu nhục phải hàng phục phái Tung Sơn.

Ngọc Cơ Tử tức quá sa sầm nét mặt đáp:

- Mi kháng cự Thiết kiếm lệnh tất phải thanh danh tan nát ngay tức khắc. Dù mi có chết cũng không còn đất chôn đâu.

Thiên Môn đạo nhân đưa mắt nhìn quần đệ tử của lão cương quyết nói:

- Phàm làm đệ tử trung kiên của phái Thái Sơn thì bữa nay phải chiến đấu cho đến một mất một còn. Dù có phải phơi thây trên núi Tung Sơn này cũng phải hy sinh.

Quần đệ tử đứng chung quanh Thiên Môn đạo nhân đồng thanh hô:

- Bọn đệ tử chiến đấu đến giọt máu cuối cùng thà chết chứ không chịu đầu hàng địch.

Ngọc Cơ Tử nghĩ thầm:

- Bề lũ Thiên Môn đạo nhân tuy ít người nhưng đều lộ vẻ cương quyết mà mình hô động thủ thì trong lúc nhất thời khó lòng giết hết được bọn chúng. Vả lại anh hùng hảo hán tụ tập trên Phong Thiên đài có tới hàng vạn trong đó có cả Phương Chứng đại sư, Phương trưởng chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo nhân, chủ môn phái Võ Đang. Bọn cao nhân tiền bối này nhất định sẽ can thiệp không để hành động ỷ mạnh hiếp yếu và gây nên những chuyện sát hại lẫn nhau.

Lão chưa biết làm thế nào đưa mắt nhìn Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử để dò hỏi ý kiến. Đột nhiên trong đám đông mé tả có tiếng người the thé cất lên:

- Lão gia thường qua lại giang hồ gặp không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán mà chưa thấy ai nói rồi lại ăn lời ngay được.

Quần hùng đưa mục quang về phía phát ra thanh âm thì thấy một hán tử mình mặc áo xô đang đứng tựa vào một tảng đá lớn. Tay trái hán tử cầm chiếc nón lá phe phẩy làm quạt. Hán tử đã cao ngều lại gầy khảnh gầy kheo, cặp mắt hé mở lơ lơ dương lên ra chiều nhờn nhờn tự đắc.

Quần hùng không hiểu lai lịch hán tử và cũng không biết hán tử nói mấy câu vừa rồi để mặt sát ai?

Hán tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiển nhiên người đã đem chức chủ môn nhường lại cho người khác, quần hùng đều nghe rõ mà bây giờ còn chối được ư? Tôn người là Thiên Môn thật uống quá nên đổi là Địa Môn cho đúng.

Bọn Ngọc Cơ Tử bây giờ mới hiểu hán tử kia có ý phụ họa với mình đều bật cười để tỏ ý hoan hô và cảm ơn hán tử.

Thiên Môn đạo nhân quắc mắt nhìn hán tử hỏi:

- Đây là việc riêng của phái Thái Sơn ta ai mượn người chõ miêng vào?

Hán tử áo xô ngang nhiên đáp:

- Lão gia thấy câu chuyện trái tai chướng mắt thì nín thinh sao được? Bữa nay là ngày đại hội vui mừng của Ngũ nhạc kiếm phái, vậy mà lão mũi trâu lại hung hăng đao kiếm la ó rầm trời định làm trò rối thì ai mà ngủi được?

Bất thành linh mọi người hoa mắt lên một cái. Té ra hán tử áo xô đã vọt mình nhanh như điện chớp vào giữa đám Ngọc Cơ Tử. Đồng thời quảng chiếc nón là cầm trong tay trái nhằm chụp xuống đầu Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân vội vung kiếm đâm vào trước ngực hán tử.

Hán tử bỗng co người lại luồn qua dưới háng Thiên Môn đạo nhân, đồng thời hấn lộn người đi một vòng phóng cước đá vào sau lưng Thiên Môn đạo nhân.

Thân pháp của hán tử đã cực kỳ quái dị mà chiêu số lại hạ tiện khiến cho bao nhiêu anh hùng hảo hán mình mang tuyệt kỹ đến Tung Sơn đều ngơ ngác, vì chưa ai ngó thấy hoặc nghe thấy chiêu số này bao giờ.

Thiên Môn đạo nhân bị đối phương ra chiêu đột ngột không kịp đề phòng nên bị hán tử đá trúng huyệt đạo.

Bọn đệ tử Thiên Môn đạo nhân thấy hán tử động thủ đánh sư phụ liền vung kiếm đâm hán tử. Hán tử cười khanh khách nắm lấy lưng Thiên Môn đạo nhân giơ người lão lên làm lá mọc để đón đỡ những chiêu kiếm đâm tới.

Quần đệ tử hoảng hồn vội thu kiếm về.

Hán tử lại lớn tiếng:

- Nếu bọn mi không quảng kiếm đi thì ta vắn cổ lão mũi trâu này ngay tức khắc.

Hán tử vừa nói vừa đưa tay phải nắm lấy đầu Thiên Môn đạo nhân. Thiên Môn đạo nhân bị kiềm chế huyệt đạo không sao cử động được đành để mặc đối phương muốn làm gì thì làm. Sắc mặt lão vốn hồng hào bây giờ đột nhiên biến thành xám ngắt.

Trước tình trạng này nếu hán tử muốn bẻ đầu Thiên Môn đạo nhân thì chỉ cần vắn hai tay một cái là lập tức xương cổ lão bị gãy rời.

Kiểm Trừ đạo nhân vội cất tiếng hỏi:

- Các hạ nhân lúc người ta không đề phòng mà đánh lên như vậy thì đâu phải anh hùng hảo hán?

Quý tính cao danh các hạ là gì?

Hán tử vung tay trái đánh vào mặt Thiên Môn đạo nhân một cái rồi cất giọng the thé đáp:

- Kể nào hồn xược với lão gia là lão gia phải trừng phạt sư phụ gã về tội không biết răn dạy đồ đệ.

Bọn đệ tử Thiên Môn đạo nhân thấy hán tử khinh khi vũ nhục sư phụ đều căm giận không bút nào tả xiết. Ai nấy nghiêng răng nắm chặt trường kiếm chờ dịp xông vào đâm chém đối phương.

Lúc này hán tử ở vào lợi thế vì bọn đệ tử của Thiên Môn đạo nhân thấy sư phụ bị kiềm chế không dám vong động e ném chuột làm bể đồ.

Một đạo nhân trẻ tuổi căm tức đến trình độ không nhẫn nại được nữa liền trở tay vào mặt hán tử lớn tiếng thóa mạ:

- Mi... mi thật là một tên chó má, một giống súc sinh!

Hán tử giờ tay lên tát vào mặt Thiên Môn đạo nhân nói:

- Người giáo huấn đệ tử mà để bọn chúng ăn nói càn rỡ như vậy ư?

Đột nhiên Thiên Môn đạo nhân gầm lên một tiếng thật to, miệng phun máu tươi ra ồng ộc.

Hán tử giật mình, toan buông tay nhưng không kịp. Thiên Môn đạo nhân đã quay đầu lại đối diện với hán tử. Máu trong miệng lão phun vào đầu óc hán tử đỏ lôm.

Hán tử chưa kịp phản ứng thì hai tay đạo nhân đã nắm lấy cổ đối phương.

Bỗng nghe đánh "cắc" một tiếng, xương cổ hán tử đã bị Thiên Môn đạo nhân bẻ gãy rồi. Thiên Môn đạo nhân hất tay ra một cái.

Hán tử bị quăng ra xa mấy trượng, té huych xuống đất. Hán tử dấy dựa mấy cái rồi nằm im.

Thiên Môn đạo nhân người đã to lớn, lúc này mặt mũi lại nhuộm đầy máu tươi trông mà phát khiếp.

Chỉ một chớp mắt, Thiên Môn đạo nhân bỗng thét lên một tiếng. Người lão lão đảo té lăn xuống đất.

Bọn đệ tử chạy lại thì lão đã tắt thở chết rồi.

Nguyên Thiên Môn đạo nhân bị hán tử làm nhục trước mặt đông người. Lão là chưởng môn một phái không sao kìm hãm được mối căm tức trong lòng liền liều mạng vận động chân lực làm chấn đoạn các kinh mạch để tự giải khai huyền đạo. Tiếp theo lão thu hết toàn lực cuối cùng cố sức phản công giết chết kẻ thù. Song chính lão đã bị đứt hết kinh mạch cũng chẳng thể nào sống được. Đây là lão dở thủ đoạn "lưỡng bại câu thương".

Bọn đệ tử Thiên Môn đạo nhân phần nộ đến cực điểm, la gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Bọn chúng cúi xuống ôm Thiên Môn đạo nhân lên thấy lão chết rồi đều khóc rống một hồi.

Trong đám quần hùng bỗng có người lớn tiếng:

- Tả chưởng môn! Chưởng môn đã mời cả những nhân vật như Đông Hải Song Ác đến để đối phó với Thiên Môn đạo trưởng thì thật là quá tệ.

Quần hùng đưa mắt nhìn về phía người vừa phát ra thanh âm thì thấy một lão già ốm o, song có người nhận ra lão là người bán mì tên gọi là Hà Tam Thất.

Hán tử áo xô bị Thiên Môn đạo nhân đánh chết không ai hiểu lai lịch thế nào. Bây giờ nghe Hà Tam Thất nói vậy mới biết hẳn là một người trong Đông Hải Song Ác. Còn Đông Hải Song Ác lai lịch ra sao cũng ít người biết tới.

Tả Lãnh Thiên nghe Hà Tam Thất nói vậy nhìn ra quăng không đáp bằng một giọng hàm hồ:

- Chuyện đời thật đáng tức cười! Huynh đài đây bữa nay tại hạ mới gặp lần đầu mà bảo là tại hạ sai y hành động thì thật là lời tố cáo bá vớ.

Hà Tam Thất liền nói:

- Giữa Tả chưởng môn và Đông Hải Song Ác có lẽ chưa quen biết nhau lâu thật, nhưng chắc hưởng môn đã có mối giao tình rất mật thiết với sư phụ của họ là Bạch Bản Sát Tinh.

Hà Tam Thất vừa thốt ra bốn chữ Bạch Bản Sát Tinh khiến cho toàn trường nhốn nháo cả lên.

Lệnh Hồ Xung chợt nhớ tới những kỷ niệm cách đây đã lâu năm, Nguyên Nhạc phu nhân đã có lần đề cập đến cái tên Bạch Bản Sát Tinh. Chàng còn nhớ hồi đó Nhạc Linh San mới sáu bảy tuổi.

Nàng hay khóc nhè suốt ngày. Nhạc phu nhân liền hăm dọa: "Con muốn tốt thì nín ngay. Nếu còn khóc mãi Bạch Bản Sát Tinh sẽ đến bắt đem đi đấy". Khi đó chàng hỏi lại bà: "Bạch Bản Sát Tinh là người thế nào?" thì Nhạc phu nhân đáp: "Bạch Bản Sát Tinh là một tên ác ma, chuyên bắt trẻ con hay khóc để ăn thịt. Mặt hắn không có mũi, phẳng lì như một tấm ván".

Nhạc Linh San hề nghe nói đến Bạch Bản Sát Tinh là khiếp sợ không dám khóc quấy nữa. Lệnh Hồ Xung nhớ tới chuyện xưa, bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Linh San thì thấy nàng băng khuâng, phóng mục quang nhìn ra phương trời xa thẳm, tựa hồ lòng nàng đang có tâm sự suy nghĩ.

Nét mặt hơi lộ vẻ buồn rầu, hiển nhiên nàng không để ý tới cái tên Bạch Bản Sát Tinh, dường như nàng quên luôn cả câu chuyện hồi nàng còn nhỏ tuổi, Nhạc phu nhân thường đem cái tên ngoáo ộp Bạch Bản Sát Tinh để hăm dọa nàng.

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng Nhạc Linh San như vậy không khỏi nghĩ thầm trong bụng:

- Tiểu sư muội ta vừa huê duyên cùng Lâm sư đệ. Gã vốn là người mà nàng rất yêu quý, không hiểu tại sao nay nàng lại lộ vẻ trầm tư mặc tưởng và dường như có ý buồn rầu. Chắc hẳn hai vợ chồng nàng lại xảy chuyện gì vừa gây lộn với nhau.

Chàng lại đưa mắt ngó qua Lâm Bình Chi. Lúc này gã cũng đứng bên Nhạc Linh San nhưng mặt gã lộ vẻ khác thường tựa như cười mà không phải cười, giống như giận mà không phải giận.

Lệnh Hồ Xung càng ngạc nhiên hơn, tự hỏi:

- Nét mặt gã bữa nay sao lại kỳ vậy? Dường như ta đã thấy nét mặt gã giống bữa nay một vài lần mà không nhớ ra là ở đâu?

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe thanh âm Tả Lãnh Thiên lại cất lên:

- Ngọc Cơ huynh! Bữa nay tiểu đệ xin có lời chúc mừng đạo huynh lên tiếp nhiệm chức chương môn phái Thái Sơn. Sau nữa tiểu đệ muốn hỏi một lời đạo huynh có cao kiến gì về việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái?

Quần hùng thấy Tả Lãnh Thiên hỏi lảng sang chuyện khác, chứ không đáp lời Hà Tam Thất nên cũng không hiểu hẳn có quen biết Bạch Bản Sát Tinh hay không?

Hồi 177

Đào Cốc Lục Tiên nhục mạ Tả Lãnh Thiên

Ngọc Cơ Tử nghe Tả Lãnh Thiên hỏi ý kiến về việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái liền vênh mặt ra chiều đắc ý, giơ thiết kiếm lên đáp:

- Việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái chẳng riêng gì phái Thái Sơn của bọn tại hạ mà cả năm phái chúng ta từ trên xuống dưới chẳng ai là không ưng thuận, ngoại trừ những kẻ hám danh ham lợi riêng tư cho mình, chẳng nghĩ lợi ích chung như Thiên Môn đạo nhân mà thôi. Nhưng nay tại hạ đứng

ra chấp chương công việc bốn phái thì không còn điều gì trở ngại nữa. Thừa Tả mình chủ! Toàn thể phái Thái Sơn nguyện gắng sức hết lòng phục vụ lão nhân gia để làm vẻ vang cho Ngũ nhạc kiếm phái. Nếu có kẻ nào có ác tâm định phá rối công cuộc lớn lao này thì tệ phái trước tiên sẽ xung phong trừ diệt họ quyết chẳng dung tha.

Ngọc Cơ Tử dứt lời, hơn trăm đệ tử phái Thái Sơn đồng thanh hô lớn:

- Toàn thể phái Thái Sơn triệt để ủng hộ công cuộc thống nhất Ngũ nhạc kiếm phái! Hết thầy đệ tử bản phái quyết trừ diệt kẻ nào phản đối công cuộc này.

Bọn người này tuy không nhiều nhưng chúng đồng thanh reo hò nên thanh âm cũng vang dội cả một vùng núi non.

Cứ tình hình đó mà xét đoán thì đủ biết bọn này đã toa rập Tả Lãnh Thiên và đã được huấn luyện trước khi phát động. Nếu không thì chẳng khi nào cử động của hơn trăm người lại ăn khớp thành một điệu được.

Hơn nữa Ngọc Cơ Tử xưng hô Tả Lãnh Thiên cực kỳ cung kính, một điều lão nhân gia, hai điều lão nhân gia càng tỏ rõ Tả Lãnh Thiên đã ngấm ngấm mưu tính với họ, kẻ tung người hứng rồi điều võ dương oai hòng làm chột dạ những người có ý phản đối để họ không dám lên tiếng.

Tội nghiệp cho bọn đệ tử của Thiên Môn đạo nhân! Đứng trước cái chết nhục nhã và bi thảm của sư phụ họ cũng đành yên lặng. Tuy họ không dám lên tiếng nhưng ngấm ngấm nghiêng rằng mà rửa thắm những quân tàn bạo. Có người nắm tay tự thề với mình:

- Một ngày kia ta thề giết cho bằng được Tả Lãnh Thiên và Ngọc Cơ Tử để báo cừu tuyết hận cho sư phụ.

Tả Lãnh Thiên đồng dục nói:

- Thế là trong Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta lại được thêm hai phái Hành Sơn và Thái Sơn tỏ ý tán đồng việc hợp phái. Vậy công cuộc này dĩ nhiên có thể thành tựu. Đa số đã công nhận việc hợp phái chỉ có lợi chứ không có hại, vậy tề phái xin đứng thành khối sau lưng các vị để phụng sự cho công cuộc chung trong năm phái ta.

Lệnh Hồ Xung nghe Tả Lãnh Thiên nói vậy bất giác cười lạt tự nghĩ:

- Việc này hoàn toàn do một mình thằng cha này bày mưu tính kế để thôn tính năm phái, thế mà ngoài miệng hắn vẫn nói là đứng sau lưng mọi người, tựa hồ hắn đi theo kẻ khác chứ không phải chính hắn chủ mưu.

Tả Lãnh Thiên ngừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi:

- Ba phái Tung Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn đã đồng ý việc thống nhất năm phái, tại hạ chưa hiểu ý kiến của phái Hằng Sơn và Hoa Sơn thế nào? Chẳng hay quý vị có hưởng ứng chăng?

Tả Lãnh Thiên không chờ cho hai phái trả lời, hắn lại nói tiếp:

- Riêng về phái Hằng Sơn thì vị tiên chương môn là Định Nhân sư thái đã mấy lần thương nghị với tại hạ. Định Nhân sư thái rất hoan nghênh việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái và thường giục tại hạ xúc tiến công cuộc này cho mau thành hiệu quả đặng đối phó với mọi biến chuyển bên ngoài. Còn Định Tĩnh và Định Dật sư thái cũng cùng một ý kiến như Định Nhân sư thái.

Đột nhiên trong đám đông, một thanh âm trong trẻo của thiếu nữ cất lên:

- Theo chỗ tiểu nữ biết thì Tả chương môn nói thế là không đúng sự thực. Trước khi chưa viên tịch, tề chương môn và hai vị sư

bá sư thúc đã tỏ ra cực lực phản đối việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Bất hạnh ba vị lão nhân gia liên tiếp từ trần cũng chỉ vì nguyên nhân đã tỏ ý chống đối việc hợp phái này. Tại sao Tả chương môn lại đem ý kiến của mình rồi đặt điều dựng đứng gán cho ba vị tôn trưởng của tệt phái đã quá cố.

Quần hùng liền nhìn về phía người vừa phát ra thanh âm.

Người lên tiếng vừa rồi là một cô gái nhỏ nhắn mà dong nhan diễm lệ. Cô là nữ đệ tử của phái

Hàng Sơn tên gọi Trịnh Ngạc.

Tả Lãnh Thiên khoan thai đáp:

- Định Nhân sư thái là một nhân vật thế nào, chẳng riêng gì lão phu mà bạn hữu võ lâm đều biết tiếng. Sư thái đã kiến văn rộng rãi lại lắm mưu nhiều trí. Thật là một nhân vật đầy đủ uy tín trong Ngũ nhạc kiếm phái, nên lão phu kính phục vô cùng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tuy Định Nhân sư thái thuộc hàng nữ lưu song là người biết nhiều hiểu rộng, bản lĩnh cao cường, ngay những bạn râu mày cũng ít kẻ bì kịp. Nhưng hỡi ơi! Định Nhân sư thái chẳng may bị gian đồ

hãm hại tại chùa Thiếu Lâm. Giả tử Định Nhân sư thái hôm nay còn tại thế thì theo ý lão phu chức chương môn của Ngũ Nhạc phái không còn ai là người xứng đáng hơn để mà suy tôn.

Tả Lãnh Thiên nói tới đây lộ vẻ buồn rầu dường như luyến tiếc một nhân vật tài ba lỗi lạc. Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngày trước cùng ba vị sư thái phái Hàng Sơn thương nghị, tại hạ đã chủ trương việc hợp phái, phải mở cuộc đại hội ra mắt võ lâm để suy tôn Định Nhân sư thái lên nắm quyền chương môn Ngũ nhạc phái. Lúc đó Định Nhân sư thái thật tình khiêm nhượng chối từ. Sau tại hạ hết sức trình bày lẽ thiệt hơn và nêu cao công nghĩa mới thuyết phục được Định Nhân sư thái không còn đường từ chối.

Tả Lãnh Thiên thở dài nói tiếp:

- Than ơi! Một vị nữ anh hùng chịu đứng ra gánh vác việc lớn cho Ngũ Nhạc phái, ngờ đâu công chưa thành danh chưa toại đã hóa ra người thiên cổ! Định Nhân sư thái bỏ mình ở chùa Thiếu

Lâm một cách vô cùng bi thảm khiến cho những ai còn sống sót phải thương xót và ca thán.

Tả Lãnh Thiên quả là một tên thâm mưu, nham hiểm khôn lường. Một mặt hắn cố ý nâng cao địa vị Định Nhân sư thái lên để quần đệ tử phái Hằng Sơn dẹp bớt lòng bất mãn với hắn mặt khác hai lần hắn nhắc tới việc Định Nhân bị thảm tử tại chùa Thiếu Lâm để phái ngày gánh lấy trách nhiệm. Dù cho kẻ hạ sát Định Nhân sư thái không phải là người Thiếu Lâm nhưng chùa Thiếu Lâm là một nơi thánh địa, đồng thời là sao bắc đầu của võ lâm mà để cho hai vị cao nhân về võ học bỏ mình tại đó thì tỏ ra phái này dấu không đồng mưu với hung thủ cũng mang tiếng là đề phòng sơ sót hoặc dung túng cho hung phạm giết người rồi trốn thoát.

Tả Lãnh Thiên vừa dứt lời bỗng có thanh âm ồm ồm cất lên:

- Tả chương môn nói vậy là không đúng sự thực. Trong buổi hội họp hôm đó Định Nhân sư thái bảo với lão phu rằng: theo ý kiến của lão nhân gia thì nên suy tôn Tả minh chủ lên làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Tả Lãnh Thiên nghe nói vậy thì trong bụng mừng thầm liền đưa mắt xem ai đã nói câu đó thì thấy người kia đầu hươu mắt chuột hình dong cổ quái. Hắn không biết là ai nhưng coi màu áo đen thì cho là một nhân vật ở phái Hằng Sơn. Tuy hắn trong lòng hý hứng nhưng không để lộ ra ngoài mặt, cất tiếng đáp:

- Cao tính đại danh tôn huynh là gì? Tả mỗ chưa được quen biết. Thưa tôn huynh! Hôm đó Định

Nhân sư thái quả có nói vậy nhưng Tả mỗ nghĩ mình đem so với lão nhân gia thì hãy còn kém xa lắm. Người nói câu vừa rồi chính là Đào Căn Tiên. Lão hắng giọng một tiếng rồi giới thiệu:

- Lão phu là Đào Căn Tiên, còn 5 vị này là bào đệ của lão phu.

Tả Lãnh Thiên nghiêng mình thi lễ nói:

- Té ra là các vị. Tả mỗ có lòng ngưỡng mộ từ lâu nay mới hân hạnh được gặp mặt.

Đào Căn Tiên hỏi lại:

- Tả minh chủ nói là ngưỡng mộ bọn lão phu hay nhưng lão phu không hiểu Tả minh chủ ngưỡng mộ về bản lãnh cao cường hay về kiến văn xuất chúng của bọn lão phu?

Tả Lãnh Thiên nghe Đào Căn Tiên nói câu này không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

- Thằng cha này nói nhăng rồi! Té ra y chỉ là một tên ngớ ngẩn.

Nhưng hắn nghĩ tới Đào Căn Tiên ra chiều o bế mình liền đáp:

- Chẳng những sáu vị bản lãnh cao thâm mà kiến văn lại càng xuất chúng. Tả mỗ ngưỡng mộ các vị cả về võ công lẫn kiến thức.

Đào Căn Tiên lên tiếng:

- Tình thực mà nói thì võ công anh em tại hạ cũng chẳng có chi đáng kể. Cá sáu người liên thủ hiệp lực dĩ nhiên là cao hơn Tả minh chủ nhưng lấy một chọi một thì bọn tại hạ bì với Tả minh chủ thế nào được?

Đào Hoa Tiên nói theo:

- Riêng về phần kiếm văn thì anh em tại hạ cao xa hơn Tả minh chủ rất nhiều.

Tả Lãnh Thiên thấy Đào Hoa Tiên tự cao tự đại thì có ý không bằng lòng. Hắn chau mày hắng dặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Lời tôn huynh nói có đúng thế chẳng?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Nhất định là đúng vì chính Định Nhân sư thái cũng công nhận như vậy.

Đào Căn Tiên lại nói:

- Định Nhân, Định Tĩnh và Định Dật sư thái hôm đó ngồi trong am nhàn đàm, ba vị lão nhân gia có đề cập đến việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Định Dật sư thái mở đầu câu chuyện: "Ngũ nhạc kiếm phái không hợp nhất thì thôi, bằng hợp nhất thì phải thỉnh Tả Lãnh Thiên tiên sinh ở phái Tung Sơn lên đảm nhiệm chức chương môn". Tả minh chủ thử nghĩ coi câu nói của Định Dật sư thái đó có đúng không?

Tả Lãnh Thiên đáp:

- Đó là Định Dật quá coi trọng Tả mỗ mà nói như vậy, nhưng Tả mỗ không dám.

Đào Căn Tiên nói:

- Tả minh chủ chớ vội mừng. Định Dật sư thái nói vậy nhưng Định Tĩnh sư thái tiếp lời: "Phóng tầm mắt nhìn ra các bậc anh hùng hảo hán trong hoàn vũ thì Tả chương môn cũng đáng kể là một nhân vật trong đám này. Có điều phải tôn y lên làm chương môn nhân cho Ngũ Nhạc phái chỉ là chuyện tạm bợ trong lúc nhiều người. Vì y tham tâm quá đáng thành ra bụng dạ hẹp hòi, kém lượng bao đoan. Y mà lên làm chương môn Ngũ nhạc phái thì nữ đệ tử dưới trướng chúng ta phải đau khổ lắm đấy!

Đào Căn Tiên nói theo:

- Sau khi hai vị Định Tĩnh dứt lời, Định Nhân sư thái đưa ra ý kiến: "Tĩnh đến chuyện chí công vô tư thì chẳng ai hơn lục vị anh hùng ở đây. Các vị đó chẳng những võ nghệ siêu quần mà lại kiến văn xuất chúng. Thực là những nhân vật có đầu đủ tư cách làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Tả Lãnh Thiên cười lạt hỏi:

- Sáu vị anh hùng mà Định Nhân sư thái nói đó là sáu vị nào?

Đào Hoa Tiên đáp ngay:

- Không dám! Chính là sáu anh em tại hạ.

Đào Hoa Tiên vừa nói câu này, mấy ngàn người đều cười ầm lên. Tiếng cười vang động cả góc trời. Có đến quá nửa quần hùng chẳng biết Đào Cốc lục tiên là ai nhưng thấy bọn họ hình dong cổ

quái, thái độ hoạt kê, lại tự xưng là anh hùng nói những gì võ nghệ siêu phàm, kiến văn xuất chúng nên không nhin cười được.

Tiếng cười vừa lắng dịu, Đào Căn Tiên lại nói:

- Định Nhân sư thái vừa nhắc tới lục vị anh hùng thì Định Tĩnh và Định Dật hai vị sư thái liền nghĩ ngay tới anh em tại hạ rồi hoan hô nhưng giữa lúc ấy Định Dật sư thái cãi thế nào, các vị huynh đệ có ai nhớ không?

Đào Thực Tiên đáp liền:

- Tiểu đệ nhớ lắm. Ba vị lão nhân gia đang vỗ tay hoan hô thì Định Dật sư thái bật ngay: "Đem Đào Cốc lục tiên so với Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm thì kiến thức bọn họ hãy còn thua

một chút mà đem so với Xung Hư đạo trưởng ở phái Võ Dương thì võ công lại không bì kịp. Như vậy Đào Cốc lục tiên cũng chưa phải là những nhân vật xứng đáng làm chương môn cho Ngũ nhạc phái, mặc dầu trong Ngũ nhạc kiếm phái ta không có nhân vật nào bằng họ. Vậy hai vị sư thứ tính sao? Khi đó Định Tĩnh sư thái không cho lời nói của Định Dật là đúng hoàn toàn. Lão nhân gia đáp ngay: "Theo ý kiến của ta thì không đúng như vậy. Định Nhân sư muội đây cả võ công lẫn kiến thức có kém gì Đào Cốc lục tiên? Đáng tiếc chúng ta là hàng nữ lưu lên làm chương môn Ngũ nhạc phái, lãnh đạo hơn hai ngàn anh hùng hảo hán thì có điều bất tiện mà thôi. Vì vậy chúng ta đành suy tôn Đào Cốc lục tiên là phải.

Lệnh Hồ Xung càng nghe Đào Cốc lục tiên lý luận lại càng tức cười. Chàng biết rõ Đào Cốc lục tiên có ý quấy phá Tả Lãnh Thiên. Nhưng chính Tả Lãnh Thiên đã dựng lên những câu nói của người đã quá cố, nên Đào Cốc lục tiên cũng theo thể thức đó mà bài xích hấn, thế là hấn đã đeo đòn gánh để đè vai mình. Tuy hấn cảm tức vô cùng mà không làm gì được bọn Đào Cốc lục tiên.

Quần hùng tụ hội trên núi Tung Sơn nghe ba anh em Đào Cốc lục tiên thuật lại những lời nghị luận của ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân và Định Dật phái Hằng Sơn số đông cũng biết là sáu lão bịa đặt ra. Trừ bọn Tung Sơn và một số rất ít người ngoài bị Tả Lãnh Thiên hăm dọa hay bị lôi cuốn về phe với hấn, còn hầu hết không tán thành việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái. Những bậc nhìn xa hiểu rộng như Phương Chứng phương trưởng chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo trưởng chương môn phái Võ Dương còn lo rằng nếu Tả Lãnh Thiên lên làm chương môn Ngũ nhạc phái lực nhiều thế mạnh là một mối họa lớn cho võ lâm. Hai vị thấy Thiên Môn đạo nhân bị uống mạng một cách cực kỳ thâm hiểm mà Tả Lãnh Thiên dựng mặt dựng mũi thì càng thêm tức giận chán ghét. Có người bụng bảo dạ:

- Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất thì uy thế Tả Lãnh Thiên lớn mạnh rất nhiều mà phái mình đứng vào hàng nhược tiểu càng thêm hổ thẹn.

Lệnh Hồ Xung cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn tự nhủ:

- Ba vị sư thái phái mình toàn là những bậc lão ni đắc đạo đều bị Tả Lãnh Thiên ám hại. Mong sao có cơ hội giết chết hấn mới hả giận.

Xem chừng ý chí phản đối Tả Lãnh Thiên rất mãnh liệt. Vì thế mà quần hùng biết Đào Cốc lục tiên bịa chuyện ba hoa nhưng họ rạp mầu của Tả Lãnh Thiên khiến hấn không làm gì được, ai nấy đều thích chí cười rộ. Nhất là bọn trẻ tuổi nóng nảy không có ý e dè bật lên tiếng cười ầm ĩ.

Đột nhiên có tiếng ồm ồm cất lên hỏi:

- Đào Cốc lục quái! Những lời nói của Định Nhân sư thái mà các người vừa kể đó có ai nghe thấy không?

Đào Căn Tiên đồng dặc đáp:

- Vụ này có đến mấy chục đệ tử phái Hằng Sơn đã nghe rõ.

Rồi lão quay lại hỏi Trịnh Ngạc:

- Trịnh cô nương! Có đúng thế không?

Trịnh Ngạc bặm bụng nhin cười hỏi Tả Lãnh Thiên:

- Đào Cốc lục tiên nói đúng lắm! Thưa Tả minh chủ! Sư phụ tiểu nữ tán thành việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái có những ai nghe thấy? Đây! Các vị sư tỷ, sư muội bản phái có những ai nghe thấy những lời của sư phụ như Tả minh chủ vừa nói không?

Quần đệ tử phái Hằng Sơn đồng thanh đáp:

- Tả minh chủ nói thế thì mình biết thế, chứ ai mà nghe thấy?

Trong đám quần hào bỗng có người lớn tiếng:

- Đây chắc là Tả chương môn bịa chuyện, chưa có gì chứng minh sự thực.

Lại một thanh âm nữ đệ tử cất lên:

- Nếu câu chuyện này đúng sự thực thư sư phụ chúng ta đã so sánh Tả chương môn với Đào Cốc lục tiên và người đặt niềm tin vào Lục tiên nhiều hơn. Vả lại chúng ta đã ở dưới trướng ba vị sư thái lâu năm có lý nào lại không hiểu thâm ý của các vị lão nhân gia?

Quần hùng lại cười ầm cả lên.

Đào Chi Tiên cất giọng oang oang:

- Phải rồi! Những lời bọn Đào mỗ vừa nói toàn là sự thực. Định Nhân sư thái còn hỏi Định Tĩnh và Định Dật sư thái: "Trường hợp mà năm phái hợp nhất thì chỉ lập một vị chương môn

mà Đào Cốc lục tiên những sáu vị thì biết lập ai?" Các vị huynh đệ! Có vị nào còn nhớ lúc đó Định Tĩnh sư thái trả lời ra sao không?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Vụ này... à phải rồi! Lúc đó Định Tĩnh sư thái nói: "Ngũ nhạc kiếm phái hợp nhất thì được những năm trái núi Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn và Tung Sơn lại ở năm phương vị riêng biệt: Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung thì sao hợp liền vào làm một khối được? Tả Lãnh Thiên đâu phải là đức thượng đế có quyền di sơn đảo hải để chụm năm tòa núi lớn này vào một chỗ? Như vậy thỉnh sáu vị Đào Cốc lục tiên chia nhau năm vị năm trái núi. Còn ngọn cao nhất thì dành cho vị tổng chương môn cũng được chứ sao?". Định Dật sư thái liền nói: "Sư tỷ thật là cao kiến! Thế ra bậc cha mẹ của Đào Cốc lục tiên ngày xưa đã tiên tri sau này Tả Lãnh Thiên mưu đồ hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái nên sinh ra sáu anh em lão cho vừa đúng số, chứ không sinh năm hoặc bảy.. thật đáng bội phục".

Quần hùng nghe Đào Hoa Tiên nói vậy đều cười âm lên. Tiếng cười lần này còn vang dội hơn mấy lần trước.

Tả Lãnh Thiên chuẩn bị cuộc đại hội bữa nay cho thật trang trọng để anh hùng thiên hạ đem lòng kính sợ. Hắn có ngờ đâu lại xảy chuyện lục quái đầu hươu tai chuột quấy phá nói càn nói bậy khiến cho điển lễ bữa nay biến thành trò đùa.

Tả Lãnh Thiên tuy uất hận Đào Cốc lục tiên không biết đến thế nào mà nói, nhưng đứng địa vị chủ nhân không tiện nổi hung một cách khinh xuất. Hắn cố đè nén cơn tức giận, gắng gượng bình tĩnh nhủ thầm:

- Hãy chờ xong việc lớn, ta mà không tru diệt được sáu tên quỷ sứ này thì không phải là Tả Lãnh Thiên.

Đột nhiên Đào Thực Tiên khóc hu hu. Hắn vừa khóc vừa la:

- Không được! Nhất định không được! Từ ngày sơ sinh cho đến bây giờ, sáu anh em ta vẫn không rời nửa bước. Nếu từ nay phải chia lìa mỗi người ở một nơi thì nhất định tiểu đệ không chịu. Hắn khóc hai mắt đỏ hoe đầm đìa giọt lệ, tựa hồ lâm vào cảnh sinh tử biệt ly tới nơi rồi chứ không phải chuyện đùa.

Đào Căn Tiên tìm lời khuyên giải:

- Lục đệ không nên phiền não. Sáu anh em ta như cây liền cành nhất định không chịu chia lìa. Điều mà Lục đệ không muốn thì tiểu huynh cùng mấy vị huynh kia cũng không ưa đâu. Có điều quần hùng thiên hạ đều muốn giao chức chương môn Ngũ nhạc phái này cho sáu anh em ta vì ngoài bọn ta không ai xứng đáng. Muốn tránh khỏi sự chia ly chi bằng chúng ta ra sức phản kháng việc hợp nhất Ngũ nhạc phái là yên.

Cả năm anh em Đào Cốc lục tiên cũng hòa theo, đồng thanh lên tiếng:

- Phải đấy! Phải đấy! Cứ duy trì Ngũ nhạc kiếm phái như hiện nay là hơn, hợp nhất cũng chẳng ích gì.

Đào Thực Tiên đổi sắc làm vui. Hấn cười nói:

- Nếu việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái là điều cần thiết không thể tránh được thì cũng phải hoãn lại một thời gian để tìm lấy một nhân vật đại anh hùng, đại hào kiệt oai danh lừng lẫy, đức vọng cao thâm hơn anh em chúng ta hay ít ra cũng tương đương để suy tôn lên làm chức chương môn. Khi đó sẽ tính đến công cuộc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái vào làm một cũng chưa muộn, hà tất phải hấp tấp làm ngay bây giờ?

Đào Cốc lục tiên bảo nhau quấy phá việc hợp phái kiếm khiến cho Tả Lãnh Thiên tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Nếu ta để mấy thằng cha người không ra người ngợm không ra ngợm này lằng lú hoài thì biết đến bao giờ cho xong việc? Âu là ta phải chen hòng chúng mới được.

Quyết định rồi Tả Lãnh Thiên cất giọng the thé nói:

- Chức chương môn phái Hằng Sơn là do sáu vị anh hùng chấp chương hay ở trong tay người khác nắm giữ? Nếu các vị không phải là chương môn thì sao lại định đoạt được công việc của phái này?

Đào Chi Tiên đáp:

- Nếu sáu anh em chúng ta muốn làm chương môn phái Hằng Sơn thì sao lại không được. Có điều chúng ta nghĩ rằng lão Tả đã làm chương môn phái Tung Sơn mà chúng ta lại làm chương môn phái Hằng Sơn thì ra giữa chúng ta và lão Tả cùng một phường hay sao? Vì thế mà vụ này...

Đào Hoa Tiên xem vào:

- Sáu vị anh hùng chúng ta mà đồng hàng với lão họ Tả thì còn chi là địa vị đại anh hùng? Vì thế nên chúc chương môn phái Hằng Sơn đành phải thỉnh Lệnh Hồ công tử ra gánh vác.

Tả Lãnh Thiên không nhịn được nữa, hơi thở hồng hộc, hai mắt đỏ ngầu cơ hồ bốc lửa. Hắn quay sang trách cứ Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ công tử! Công tử đã làm chương môn phái Hằng Sơn mà sao không giáo huấn bọn đồ đệ, để bọn chúng ăn càn nói rõ, ba hoa khoác lác trước mặt các anh hùng thiên hạ thì còn ra thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sáu vị họ Đào là những người chất phác ngay thẳng nhanh chân lẹ miệng, sao lại bảo người ta ăn càn nói rõ? Các vị đó tường thuật những lời di ngôn của Định Nhân sư thái, tiền chương môn phái Hằng Sơn còn có phần dễ tin hơn kẻ phía ngoài cố ý bịa đặt.

Tả Lãnh Thiên tức giận Lệnh Hồ Xung chẳng kém gì Đào Cốc lục tiên nhưng hắn cố nhịn, buông tiếng cười lạt rồi lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng quý phái có điều dị nghị về việc hợp nhất Ngũ nhạc phái bữa nay?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu ung dung đáp:

- Phái Hằng Sơn của tại hạ không có ý kiến riêng về vụ này. Bọn tại hạ còn chờ xem ý kiến phái Hoa Sơn mới quyết định được. Nhạc tiên sinh chương môn phái Hoa Sơn là ân sư truyền thụ võ nghệ cho tại hạ từ lúc vỡ lòng. Hiện nay vì trường hợp bất đắc dĩ tại hạ phải qua phái khác, nhưng suốt đời tại hạ chẳng bao giờ quên được những lời giáo huấn của ân sư.

Tả Lãnh Thiên nghe chàng nói vậy ra chiều thỏa mãn hỏi lại:

- À! Ra thế Lệnh Hồ công tử quyết nghe theo ý kiến của Nhạc tiên sinh phải không?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Phái Hằng Sơn của bọn tại hạ nhất định bắt tay hiệp lực với phái Hoa Sơn.

Chàng nói câu này cố ý để cho Nhạc Bất Quần nghe tiếng.

Tả Lãnh Thiên liền quay sang phía phái Hoa Sơn thủng thẳng hỏi:

- Nhạc tiên sinh! Chắc tiên sinh đã nghe rõ Lệnh Hồ chương môn vừa nói gì? Y là người thủy chung lúc nào cũng nhớ tình xưa nghĩa cũ. Thật đáng khen và đáng phục. Vậy tiểu đệ xin hỏi Nhạc huynh tán thành hay phản đối? Lệnh Hồ chương môn đã tuyên bố nhất nhất hành động theo Nhạc huynh. Vậy xin Nhạc huynh cho biết ý kiến!

Nhạc Bất Quần ung dung đáp:

- Trước khi Tả minh chủ hỏi câu này, tại hạ đã suy nghĩ rất nhiều về việc hợp phái. Tuy nhiên muốn tìm ra được đáp án tận thiện tận mỹ thật không phải là chuyện dễ dàng...

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần nói lửng lơ, ai nấy đều hướng mục quang ngó về phía lão. Số đông nghĩ bụng:

- Phái Hành Sơn đã phản đối rõ rệt nhưng thế đơn lực bạc. Phái Thái Sơn lại nội bộ lung củng. Hai phái này dù muốn phản kháng Tả Lãnh Thiên cũng không thể được. Bây giờ chỉ còn trông vào hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn viện lực cho thì mới đủ sức đối nghịch lại phái Tung Sơn.

Bỗng nghe Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Kể từ ngày khai môn lập phái, Hoa Sơn phái của bọn tại hạ đã được hơn một trăm năm. Trung gian tệ phái đã xảy cuộc đấu tranh nội bộ giữa hai phe kiếm tông và khí tông. Vụ này các vị tiền bối võ lâm đều biết cả. Mỗi khi tại hạ nghĩ tới cuộc tương tàn giữa hai phe lại ớn lạnh xương sống, đến nay vẫn còn khủng khiếp.

Nhạc Bất Quần thanh âm rất vang dội có thể ra xa tới mấy dặm. Mỗi câu chấm dứt đều có tiếng vọng quanh trở lại đập vào màng tai.

Lệnh Hồ Xung mừng thầm nghĩ bụng:

- Hiện nay sư phụ ta luyện Tử hà thần công chắc đã tới trình độ tối cao nên thanh âm được nội lực

vận vào thành mãnh liệt hơn trước nhiều có điều mình không hiểu là trước kia lão nhân gia thường căn dặn: việc tương tranh giữa hai phe trong bản phái là một chuyện rất xấu xa cần hết sức giữ bí mật, không được tiết lộ ra ngoài. Không hiểu tại sao bây giờ lão nhân gia lại nói huých toẹt ra trước hàng ngàn hào kiệt võ lâm.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Vì thế mà tại hạ nhận thấy rằng các phe đảng, môn phái hợp lại được còn hay hơn là phân tán ra. Sự phân tán trên giang hồ trải hàng ngàn năm đã gây những vụ thù hằn chém giết không bao giờ chấm dứt. Số bạn đồng đạo võ lâm bị chết uống không biết lên tới bao nhiêu mà kể? Xét cho cùng thì kiếp nạn giang hồ gây ra chỉ vì ý kiến riêng rẽ bè phái. Tại hạ nghĩ rằng nếu khắp võ lâm thiên hạ không có môn hộ bang phái riêng biệt, thiên hạ biết thành một nhà. Ai ai cũng coi nhau như huynh đệ đồng bào thì những tai nạn huyết kiếp mười phần bớt được đến chín. Các vị anh hùng hào kiệt đã không phải bỏ mình trong lúc tráng niên thì dĩ nhiên số cô nhi quả phụ trên đời không còn mấy nữa.

Nhạc Bất Quần nói những câu này bằng một giọng hùng mạnh mà thánh thót, nó có ngụ ý kính sợ thiên luân, thương người đồng đạo, lão tử ra có tâm tính một người hiền triết, khiến những người nghe đều gật đầu khen phải. Có người thì thảo bàn tán:

- Đồng đạo võ lâm thường kêu Nhạc Bất Quần chương môn phái Hoa Sơn là Quân tử kiếm thì ra tiếng đồn của lão không ngoa. Tiến sinh đúng là một nhân giả đầy lòng từ thiện.

Nhạc Bất Quần lại nói tiếp:

- Đáng tiếc là các môn phái võ lâm tu luyện võ thuật theo những nguồn gốc khác nhau, vì thế các môn phái đã có sự cách biệt do những môn võ công gây nên rồi. Như vậy mà bây giờ muốn cho những người luyện võ không phân biệt môn phái để thành thiên hạ nhất gia là một việc khó khăn không biết đến thế nào mà nói.

Hồi 178

Đào Cốc lục tiên đề nghị tùm lum

Nhạc Bất Quần nói tới đây, Phương Chứng đại sư hai tay chấp đở trước ngực lên tiếng:

- Phước thay! Phước thay! Những lời của Nhạc tiên sinh thiệt là nhân từ phúc hậu! Giả tỷ bạn hữu võ lâm ai cũng nghĩ như Nhạc cư sĩ thì trong thiên hạ không còn những cuộc đổ máu tàn khốc nữa.

Nhạc Bất Quần khiêm nhượng đáp:

- Cái đó chẳng qua là đại sư quá khen mà thôi. Những ý kiến thô thiển tại hạ đưa ra dĩ nhiên những bậc cao tăng đắc đạo chùa Thiếu Lâm đã nghĩ tới từ lâu. Quý tự khác nào núi Thái Sơn, sao Bắc Đẩu trong võ lâm chỉ cần kêu gọi một tiếng là hết thảy các bậc cao minh ở mọi môn phái cùng những nghĩa sỹ khắp thiên hạ đều hưởng ứng ngay. Lý luận như vậy thì võ lâm đã cấu tạo nên cơ sở vững vàng hàng trăm ngàn năm rồi. Thế mà cho tới nay trên chốn giang hồ những sự chia rẽ môn phái cùng những cuộc tranh chấp hoặc ra mặt hoặc ngầm ngầm vẫn còn tồn tại để gây ra bao nhiêu tang tóc, bao nhiêu đau khổ cho võ lâm là vì lẽ gì? Tại hạ đã suy nghĩ bao nhiêu năm trời mà chưa tìm ra được đáp án. Gần đây, tại hạ đột nhiên tỉnh ngộ nhìn thấy chỗ ngoắt ghéo bên trong.

Lão ngừng lại một chút rồi cất tiếng hỏi:

- Tại hạ nhận thấy vấn đề có liên quan đến vận mệnh toàn thể võ lâm, những không hiểu liệt vị có cho phép tại hạ trình bày ra trước hội nghị chăng?

Quần hùng nhao nhao lên:

- Nhạc tiên sinh có kiến thức cao minh xin cứ nói ra. Bọn tại hạ thực sự muốn hiểu vì lẽ gì mà không tiêu diệt được những thành kiến chia rẽ trong các môn phái và những thù nghịch vô tận trong võ lâm.

Nhạc Bất Quần chờ mọi người yên lặng trở lại rồi chậm rãi nói:

- Sau nhiều năm khổ công suy nghĩ tại hạ phát giác ra được nguyên nhân trong vụ này. Sở dĩ bao nhiêu bậc tiền bối mưu cuộc hòa bình cho võ lâm mà không thành tựu chỉ vì không nghĩ tới sự khác biệt giữa hai chữ cấp bách và hòa hoãn mà thôi. Những người mưu sư bài trừ chia rẽ đã quá nhiệt tâm muốn thành tựu trong nhất thời mà không nghĩ tới rẽ đã ăn sâu tất là khó nhổ.

Nhạc Bất Quần ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong võ lâm riêng về tông phái bang hội lớn đã đến mấy chục, nếu kể cả những tổ chức nhỏ phải tới hàng ngàn. Mỗi môn phái, mỗi tổ chức đều có truyền thống riêng biệt ít ra là từ mấy chục năm, nhiều là hàng trăm, ngàn năm. Vậy mà muốn xóa bỏ ngay tức khắc thì thật là một công cuộc khó khăn hơn cả tìm đường lên trời.

Tả Lãnh Thiên nghe Nhạc Bất Quần nói tới đây đã không nhịn được hỏi xen vào:

- Theo lý luận của Nhạc huynh như vậy thì không thể tiêu diệt được sự chia rẽ giữa các môn phái, chúng ta đành ôm mối thất vọng hay sao?

Nhạc Bất Quần lắc đầu đáp:

- Tại hạ chỉ nói đây là một công cuộc cực kỳ khó khăn chứ không phải là chẳng thể làm được.

Tại hạ đã trình bày sự sai biệt về hành động cấp tốc và hòa hoãn khác nhau xa. Một công cuộc lớn lao và khó khăn như vậy mà muốn thành công trong một thời gian ngắn thì chẳng thể nào làm được. Dục tốc bất đạt chính là thế đó.

Nhạc Bất Quần thủng thảng nói tiếp:

- Nay đã tìm được phương châm, nếu hết thấy những bạn võ lâm trong thiên hạ đều gắng sức hết lòng theo nguyên tắc đó chẳng sớm thì muộn tất phải thành công. Vấn đề thời gian khó mà tiên liệu được. Ít ra là năm bảy chục năm hay một trăm năm không chừng...

Tả Lãnh Thiên nóng ruột buông một tiếng thở dài ngắt lời:

- Theo lời Nhạc huynh nói phải năm bảy chục năm hay một trăm năm nữa thì e rằng công chưa thành mà bọn ta đây hầu hết đã biến thành nắm xương khô rồi.

Nhạc Bất Quần chậm rãi nói:

- Chúng ta thấy việc nên làm thì làm cho hết sức, biết đâu mà suy tính đến chuyện có đạt được mục đích hay không? Nếu chúng ta còn chưa toại nguyện thì cũng là những người trồng cây để cho con cháu những đời sau ăn trái. Như vậy chẳng phải là một công cuộc tốt đẹp để tiếng muôn đời ư? Hơn nữa công cuộc này tuy đòi hỏi năm bảy chục năm hoặc trăm năm không chừng, song chúng ta không thành công lớn thì năm bảy chục năm cũng được trông thấy một chút kết quả rồi.

Tả Lãnh Thiên lại hỏi:

- Nếu trong vòng năm bảy chục năm hoặc mười năm mà đã có kết quả dù chỉ là một kết quả nhỏ xíu đã hay lắm. Chúng ta chẳng dám mong gì hơn nữa. Có điều Nhạc huynh đã nghĩ tới chương trình cho chúng ta phải hành động cách nào chưa?

Nhạc Bất Quần tùm tùm cười đáp:

- Trước hết tại hạ xin tuyên bố công cuộc dự định của Tả minh chủ đáng kể là một hành động rất tốt đẹp vì nó cấu tạo nên một căn bản để đồng đạo trên chốn giang hồ được hưởng phúc lớn. Thật tình mà nói thì trừ diệt những mối chia rẽ môn phái chẳng có cách nào tiến hành ngay được. Nhưng nếu chúng ta bắt đầu bằng cuộc lựa chọn những môn phái địa thế gần nhau, võ công tương tự như nhau, hoặc có những mối giao hảo đồng tâm hiệp lực với nhau thì trong vòng mười năm có thể đi đến chỗ thành công được phần nào. Tỷ như việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta thành Ngũ Nhạc phái là gây nên một tiền lệ. Công cuộc này là một thịnh sự đáng ghi trong lịch sử võ lâm và đáng được tuyên dương mãi mãi.

Nhạc Bất Quần vừa dứt lời đã nghe tiếng quần hùng la ó om sòm.

Những người có ý kiến phản kháng lấy làm khó chịu về thái độ Nhạc Bất Quần đã cùng phe Tả Lãnh Thiên.

Lệnh Hồ Xung càng giật mình kinh hãi nghĩ thầm: - Ta cứ yên trí là sư phụ sẽ chống việc hợp phái để giữ cho phái Hoa Sơn còn tồn tại trong võ lâm. Ngờ đâu lão nhân gia đã đi đường lối trái ngược. Nhưng ta đã có lời hứa thì đành phải chịu chẳng thể tranh cãi được.

Chàng nóng ruột đưa mắt nhìn Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng thì chỉ thấy hai vị này lắc đầu, thở dài, lộ vẻ buồn thiu.

Tả Lãnh Thiên lại nói:

- Tình thật mà nói thì khi phái Tung Sơn tán thành việc hợp nhất Ngũ nhạc kiếm phái cũng chỉ nghĩ tới ý nghĩa đoàn kết thì mạnh chia rẽ yếu cho trong năm phái mà thôi. Nay nghe Nhạc tiên sinh trình bày lý lẽ, tại hạ chợt hiểu ra rằng việc hợp nhất năm phái này còn có ảnh hưởng trọng đại đối với tiền đồ lịch sử võ lâm, chứ chẳng phải lợi riêng cho Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta mà thôi. Tả mỗ rất cảm ơn Nhạc huynh đã cho một bài học rất đáng giá.

Nhạc Bất Quần lại khiêm nhượng:

- Tả minh chủ dạy quá lời! Tại hạ xin nói rõ thêm: Việc hợp nhất năm phái là hay nhưng nếu mục đích của nó chỉ để bành trướng thế lực đặng tranh hùng với các môn phái khác gây thêm nhiều sóng gió cho võ lâm thì lại là một mối họa lớn trên giang hồ. Vậy việc hợp phái phải theo đường lối duy nhất là

:"Giải quyết phân tranh" mới có lợi. Theo sự nhận xét của tại hạ thì một số đồng đạo lo rằng sau khi năm phái hợp nhất trở nên hùng mạnh sẽ là mối nguy cho các môn phái bé nhỏ song tại hạ thiết tưởng các vị bất tất phải quan tâm vì đây là bước đầu cho cuộc đại đoàn kết võ lâm.

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần nói tới đây một số lấy làm hoan hỷ còn một số lộ vẻ hoài nghi. Tả Lãnh Thiên lại lên tiếng:

- Theo lời Nhạc huynh thì phái Hoa Sơn đã tán đồng một cách nhiệt liệt việc hợp nhất Ngũ nhạc phái, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Bất Quần mỉm cười đáp:

- Chính là thế đó!

Lão đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Lệnh Hồ chương môn trước kia đã là môn hạ phái Hoa Sơn. Giữa tại hạ và y có tình sư đệ hai chục năm trời. Mới đây vì trường hợp đặc biệt y rời khỏi tệ phái nhưng xem chừng lúc nào y cũng không quên mối tình thầy trò cũ kỹ và ngày đêm hy vọng được trở về môn phái với tại hạ. Vậy bữa nay nhân cuộc đại hội Ngũ nhạc

phái tại hạ tuyên bố ưng thuận lòng mong mỏi của y. Bất luận lúc nào y trở lại môn trường phái Hoa Sơn cũng không gặp điều gì trở ngại.

Lão nói câu này với nụ cười trên môi khiến Lệnh Hồ Xung rạo rực trong lòng. Đồng thời chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra sư phụ đã có chủ trương hợp nhất năm phái từ trước. Vậy việc lão nhân gia ưng thuận cho ta trở lại môn trường không phải là trở về phái Hoa Sơn vì sau khi hợp nhất năm phái, phái Hoa Sơn không còn tên nữa. Trường hợp này cả sư phụ, sư nương và ta cùng ở chung trong Ngũ nhạc phái. Điều này thật là danh chính ngôn thuận.

Rồi chàng tự nhủ:

- Thâm ý của sư phụ ta là hợp nhất năm phái để giải quyết mọi việc phân tranh. Nếu đúng vậy thì công cuộc này rất tốt đẹp. Có điều ta chưa hiểu sự diễn tiến của Ngũ nhạc phái sau này sẽ theo chủ trương của sư phụ ta hay Tả Lãnh Thiên lại lái nó theo đường lối của hắn? Nhưng dù trường hợp này xảy ra thì hai phái Hoa Sơn, Hằng Sơn nhất định đồng tâm hợp lực với nhau. Ngoài ra phái Hành Sơn và một số môn đồ trung kiên của phái Thái Sơn cũng theo về với chúng ta. Nếu xảy cuộc xung đột thì bên ta đem lực lượng của ba phái rưới chống lại phái Thái Sơn cùng một nửa phái Thái Sơn ly khai, bên ta vẫn nắm được ưu thế trong tay.

Lệnh Hồ Xung còn đang trầm nghĩ, bỗng nghe Tả Lãnh Thiên lớn tiếng chúc tụng:

- Bắt đầu từ hôm nay Nhạc tiên sinh và Lệnh Hồ chuởng môn nối lại tình xưa nghĩa cũ, hai thầy trò quý vị về cùng một phái. Thật là đáng khen! Thật là đáng mừng!

Tả Lãnh Thiên vừa dứt lời, trong bọn quần hùng có mấy trăm người đồng thanh vỗ tay hoan hô.

Đột nhiên Đào Chi Tiên lớn tiếng:

- Việc này không được! Nhất định không xong rồi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Sao lại không được?

Đào Chi Tiên đáp:

- Nguyên chức chương môn phái Hằng Sơn đáng lý là về phần sáu anh em chúng ta mới phải. Có đúng thế không?

Đào Cốc ngũ tiên đồng thanh:

- Kể ra đúng thế thật.

Đào Chi Tiên liền hỏi tiếp:

- Sau đó chúng ta vì giữ lịch sự mà nhường lại cho Lệnh Hồ Xung phải vậy không? Nhưng chúng ta nhường cho y với điều kiện là phải trả thù cho ba vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh và Định Dật phải không? Trường hợp mà Lệnh Hồ Xung không thể trả thù được cho ba vị sư thái thì y không xứng đáng giữ chức chương môn phái này nữa phải không?

Mỗi câu hỏi của Đào Chi Tiên đều được bọn Đào Căn Tiên đồng thanh trả lời : "Đúng thế".

Đào Chi Tiên lại hỏi:

- Theo sự nhất xét của tiểu đệ thì kẻ có dã tâm ám hại ba vị sư thái lại là người ở ngay trong Ngũ nhạc kiếm phái mà người đó nếu không ở họ Tả tất ở họ Hữu, bằng không ở họ Tả họ Hữu thì tất là người họ Trung. Nay Lệnh Hồ Xung tự ý xóa bỏ phái Hằng Sơn để sát nhập vào Ngũ nhạc phái thì giữa y và kẻ thù của phái Hằng Sơn sư huynh, sư đệ đồng môn khi nào y còn trở mặt báo thù cho ba vị sư thái được? Đây lại là mối huyết cừu của quần đệ tử phái Hằng Sơn thì chẳng thể nào bỏ đi được, phải không?

Đào Cốc lục tiên đồng thanh hô lên:

- Phải lắm! Phải lắm!

Tả Lãnh Thiên thấy bọn Đào Cốc lục tiên mặt sát mình ra mặt trước quần hào thì cảm tức không bút nào tả xiết. Hắn lẩm bẩm:

- Mấy tên vô lại này có gan dám nhục mạ ta trước mặt quần hùng. Nếu còn để chúng sống thêm mấy giờ nữa chắc chúng còn tuôn ra nhiều điều hỗn xược can rở.

Bỗng nghe Đào Căn Tiên lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung đã không trả được thù cho vị tiên chương môn phái Hằng Sơn là Định Nhân sư thái thì còn để y làm chương môn nữa không? Y đã không phải là chương môn phái Hằng Sơn liệu y có đủ quyền để đưa ra quyết định về vận mệnh của bản phái

không? Y đã không thể quyết định được công việc cho môn phái thì y còn tư cách gì để nói chuyện về việc cho phái Hằng Sơn gia nhập Ngũ nhạc phái?

Sáu anh em Đào Căn Tiên đồng thanh đáp:

- Lệnh Hồ Xung phế bỏ việc trả thù cho tiền chủ môn thì không còn tư cách gì để định đoạt hay nói chuyện về việc đưa phái Hằng Sơn gia nhập Ngũ nhạc phái. Không được! Trăm ngàn lần không được!

Đào Thực Tiên nói:

- Bất cứ phái nào cũng chẳng thể một ngày không có chủ môn. Nếu Lệnh Hồ Xung bị mất quyền chủ môn phái Hằng Sơn thì phải tìm ngay một nhân vật xứng đáng khác thay thế. Phải vậy không? Vụ này hồi Định Nhân sư thái còn sinh thời chắc đã lựa chọn người võ công cao cường, kiến thức xuất chúng rồi. Các vị huynh trưởng thử nghĩ lại coi! Tiểu đệ nói vậy có đúng không?

Năm anh em Đào Căn Tiên nghe Đào Thực Tiên nói vậy đều đồng thanh đồng dạ đáp:

- Lục đệ nói phải lắm!

Quần hùng nghe cuộc đối thoại giữa Đào Cốc lục tiên đa số cho là bọn chúng tuy muốn phá rối cuộc thống nhất Ngũ nhạc kiếm phái do Tả Lãnh Thiên chủ trương nhưng cũng không khỏi phì cười.

Nhất là những người không hưởng ứng cuộc hợp nhất liên nhân cơ hội này lên tiếng phụ họa, cất cao giọng đáp:

- Phải lắm! Phải lắm!

Lệnh Hồ Xung từ lúc thấy Nhạc Bất Quần tuyên bố tán đồng việc hợp phái thì trong dạ hoang mang vô cùng! Nhất là lúc chàng nghe bọn Đào Cốc lục tiên nhắc tới việc báo thù cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn thì lòng chàng se lại. Sau họ mặt sát cùng phản đối Tả Lãnh Thiên kịch liệt thì chàng lại nức lòng hỏi dạ, tưởng chừng sáu anh em họ đã gỡ giúp chàng một vấn đề mà chàng không giải quyết được rồi bụng bảo dạ:

- Trước nay Đào Cốc lục tiên ăn nói rộng rãi, ba hoa xịch để chẳng câu nào dính với câu nào.

Nhưng bữa nay họ lý luận rất có ý tứ khiến người mới nghe thoát tiên tưởng chừng như chuyện không đâu, song thực ra câu nào cũng đón trước rào sau rất kín đáo mà ý kiến thâm trầm, khiến đối phương dù bức tức đến đâu cũng không thể bắt bẻ được. Tình hình sáu lão bữa nay so với những ngày trước thật khác nhau một trời một vực. Phải chăng có cao nhân đứng sau lưng họ để giật dây?

Bỗng nghe Đào Hoa Tiên lên tiếng:

- Sáu vị đại anh hùng võ công trác tuyệt, kiến thức siêu quần ở phái Hằng Sơn thì các vị dù là người gốc cũng hiểu là ai rồi, có đúng thế không?

Hơn trăm người bật cười, kéo gân cổ lên đồng thanh đáp:

- Đúng lắm!

Đào Hoa Tiên hỏi tiếp:

- Công đạo ở trong lòng người mà ra. Còn phải trái xin nhường cho dư luận xét đoán. Sáu vị anh hùng là ai, xin quần hùng vạch mặt chỉ tên!

Số người phụ họa mỗi lúc một đông. Chừng hai trăm người cất tiếng đáp:

- Đào Cốc lục tiên! Là Đào Cốc lục tiên chứ còn ai vào đây?

Đào Chi Tiên liền cho ra một tràng lý thuyết huênh hoang:

- Phải lắm! Chúc chương môn của phái Hằng Sơn cả đệ tử bản phái lẫn quần hùng bên ngoài đều công nhận phải do sáu anh em tại hạ đảm nhận có lý đâu tại hạ lại thoái thác được? Bọn tại hạ quyết định giữ gìn đức cao vọng trọng, dốc lòng chịu đựng gian nan, chỉ những toan đập núi lấp sông, lòng cũng rấp báo cừu tuyết hận. Quản chi việc đóng trống khua chuông, mở cửa rộng đón người hào kiệt...

Đào Căn Tiên càng nói càng hăng, tuôn ra những câu thuộc lòng đầu Ngô mình Sở, khiến quần hùng ôm bụng cười.

Trái lại bọn Tung Sơn tức quá thét lên âm âm:

- Sáu con tườu kia! Đây không phải là nơi các người đến làm trò rối. Biết điều thì rút đi cho rảnh.

Đào Chi Tiên lớn tiếng:

- Thế này thì lạ thật! Phái Tung Sơn các người đã trăm phương ngàn kế mưu đồ cuộc hợp phái. Sáu vị đại anh hùng chúng ta ở phái Hằng Sơn vì nể mặt các người mà đến đây tham dự hội nghị, sao các người lại trở mặt xua đuổi anh hùng hào kiệt? Được lắm! Sáu vị đại anh hùng chúng ta đi rồi những tiểu nữ anh hùng, nữ hào kiệt cũng theo sau xuống núi. Việc hợp phái của các người sẽ thành rối loạn xà ngầu, nát hơn cơm nếp, thử xem có thành tựu được không?

Lão quay lại nhìn phái Hằng Sơn lớn tiếng hô:

- Hỡi các vị bằng hữu, quần đệ tử phái Hằng Sơn! Chúng ta bỏ đi thôi! Để cho họ xoay sở việc hợp phái. Tả Lãnh Thiên muốn làm chương môn Tứ nhạc phái thì để mặc cho hắn làm. Họ đã không cần mình thì ở lại làm chi?

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng quần đệ tử phái Hằng Sơn trong lòng chứa đầy mối oán thù cùng Tả Lãnh Thiên bây giờ họ nghe thấy Đào Chi Tiên hô lên liền lập tức hưởng ứng:

- Phái rồi! Chúng ta bỏ đi thôi!

Trước tình trạng này, Tả Lãnh Thiên rất đổi hoang mang bực bả:

- Nếu để phái Hằng Sơn bỏ đi thì Ngũ nhạc phái biến thành Tứ nhạc phái. Xưa nay thiên hạ chỉ biết có Ngũ nhạc mà để khuyết một phái thì còn ra thế nào? Dù ta có lên làm chương môn Tứ nhạc phái cũng chẳng vẻ vang gì mà còn thành một trò cười trong võ lâm.

Hắn nghĩ vậy liền cất giọng ôn hòa:

- Các vị bạn hữu phái Hằng Sơn! Dù các vị có điều gì bất như ý, chúng ta cứ thông thả dàn xếp cho đẹp đẽ. Các vị không nên nóng nảy như vậy mà vừa hỏng việc lớn vừa để quần hùng thiên hạ cười chúng ta là thiếu sự hòa nhã.

Đào Căn Tiên được thế làm già:

- Những bọn nanh vuốt chó má, cùng những quân thủ hạ đê hèn coi người bằng nửa con mắt, dám hỗn xược xua đuổi sáu vị anh hùng chúng ta, nào phải chúng ta tự ý bỏ đi?

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng rồi quay sang cự nự Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ chương môn! Những người võ học như ngô bối một lời nói coi nặng bằng non, Lệnh Hồ chương môn đã tuyên bố quyết theo ý chí của Nhạc tiên sinh, chẳng lẽ lời đó không đáng kể ư? Sao chương môn để cho bọn họ quấy phá?

Lệnh Hồ Xung đưa mắt ngó Nhạc Bất Quần thì thấy lão lộ vẻ quan tâm nhìn chàng gật đầu luôn mấy cái. Chàng quay lại nhìn Phương Chứng đại sư cùng Xung Hư đạo trưởng thì hai vị này lại lắc đầu quấy quấy.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngần ngừ bỗng Nhạc Bất Quần lên tiếng:

- Xung nhi! Giữa ta và người có nghĩa thầy trò mà tình đồng phụ tử. Sư nương đối với người cũng một lòng tha thiết. Chẳng lẽ người lại không muốn đoàn tụ vui vẻ như ngày trước ư?

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói trong lòng xúc động, nước mắt chan hòa liền lên tiếng đáp:

- Thừa sư phụ cùng sư nương! Thủy chung đệ tử chỉ mong muốn như vậy. Nay sư phụ đã tán thành việc hợp phái, có lý đâu đệ tử dám trái ý.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng đệ tử đã lập lời trọng thệ là sau khi lãnh chức chương môn quyết tâm báo thù cho ba vị sư thái đã bị kẻ dã tâm đem lòng ám hại...

Nhạc Bất Quần thấy bọn Đào Cốc lục tiên nêu vấn đề trả oán cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn để lung lạc quần đệ tử phái này chống đối việc hợp phái. Bây giờ lão lại nghe Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ ngần ngừ cũng không ngoài vấn đề đó, liền đồng dục đáp:

- Ba vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhàn và Định Dật phái Hằng Sơn là những bậc đức cao vọng trọng bị thảm tử vì có kẻ manh tâm ám toán là một mối đau thương chung cho đồng đạo võ lâm. Sau khi năm phái hợp nhất rồi thì công việc phái Hằng Sơn hay phái nào trong Ngũ nhạc kiêm phái Nhạc mỗ cũng phải gánh phần trách nhiệm. Về việc rửa hận cho ba vị sư thái, trước hết chúng ta phải tìm ra hung thủ. Một khi trong tay đã nắm đủ được bằng chứng sát nhân thì với lực lượng Ngũ nhạc phái cùng hiệp lực của bạn đồng đạo, chúng ta thừa sức băm nát phạm nhân ra như tương, mặc dầu hắn đã luyện thành tám thân xương đồng da sắt. Xung nhi người bất tất phải quá đa tâm về vụ này. Nếu hung

thủ là một người trong Ngũ nhạc phái chúng ta thì bất luận ở địa vị tôn cao đến bậc nào hanh oai danh lừng lẫy võ lâm cũng quyết không dung thứ.

Lão nói câu này bằng một giọng nghiêm trang nhưng lời lẽ đầy vẻ hùng hồn khí khái, chẳng chút e dè úy kỵ, khiến cho quần nữ đệ tử phái Hằng Sơn hơi lòng hơi dạ bật tiếng hoan hô vang dội.

Nghi Hòa cất cao giọng hưởng ứng:

- Những lời đánh thếp của Nhạc sư bá quả là hợp tình hợp lý. Nếu sư bá chịu đứng ra chủ trương đại cuộc trả được mỗi huyết cừu cho ba vị sư trưởng phái Hằng Sơn thì bọn sư đệ xin ghi lòng tạc dạ đại đức.

Nhạc Bất Quần khẳng khái đáp:

- Nhạc mỗ xin sẵn sàng lãnh trách nhiệm về vụ này. Nếu trong vòng ba năm Nhạc mỗ không trả xong mỗi thù cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn thì cam chịu những điều xỉ vả của các bạn đồng đạo võ lâm như một kẻ tiểu nhân dè hèn không giữ tín nghĩa.

Lão vừa dứt lời quần đệ tử phái Hằng Sơn nổi lên một tràng pháo tay xen lẫn với tiếng reo hò như sấm dậy. Người ngoài cũng gật đầu vỗ tay ra chiều cổ vũ.

Chỉ có Lệnh Hồ Xung vẫn còn thắc mắc lo âu bụng bảo dạ:

- Ta cũng quyết tâm trả oán cho ba vị sư thái, nhưng nếu hạn định thời gian thì thật không dám cả quyết. Tình thực mà nói thì số đông nghi ngờ Tả Lãnh Thiên đã chủ mưu vụ này, song chưa ai nắm được chứng cứ rõ rệt. Dù có kiềm chế được hấn bắt phải cung xưng thì đã dễ gì ép buộc hấn chịu thừa nhận?

Không hiểu sao sư phụ lại cả quyết như vậy?

Chàng như người chột hiểu tự nhủ:

- À phải rồi! Chắc lão nhân gia đã biết rõ ai là hung thủ và nắm đủ bằng chứng trong tay. Như vậy thì chỉ trong vòng ba năm dĩ nhiên lão nhân gia có thể giải quyết xong vụ này.

Nhạc Bất Quần đã tán đồng việc hợp phái, dĩ nhiên chẳng khi nào chàng có ý phản kháng mà chàng chỉ lo quần đệ tử phái Hằng Sơn chống đối. Bây giờ chàng thấy họ đồng thanh hoan hô Nhạc

Bất Quần thì trong lòng khoan khoái, liền lớn tiếng hỏi:

- Hay lắm! Sư phụ tại hạ đã nói: chỉ cần tìm ra kẻ ám hại ba vị sư thái phái Hằng Sơn là ai dù là người trong Ngũ nhạc phái có địa vị tôn cao đến đâu cũng quyết không dung thứ. Tả minh chủ có tán đồng điểm đó chăng?

Tả Lãnh Thiên thản nhiên đáp:

- Điều đó rất hợp công nghĩa. Dĩ nhiên Tả mỗ tán đồng.

Lệnh Hồ Xung cất cao giọng phân bua:

- Các vị anh hùng thiên hạ hiện diện tại đây bữa nay hẳn đã nghe rõ chỉ cần tìm đủ chứng cứ ai là thủ phạm ám toán 3 vị sư thái phái Hằng Sơn bất luận người đó có đích thân hạ thủ hay mượn tay kẻ khác mặc dù hẳn là bậc tôn trưởng trong môn phái hay tiền bối võ lâm ai cũng có quyền giết hẳn để trả thù cho người đã quá cố.

Phân nửa quần hùng đã cố ý đồng tình.

Tả Lãnh Thiên chờ mọi người yên lại rồi đồng dục tuyên bố:

- Hiện nay các vị chưong môn phái Thái Sơn ở Đông nhạc, phái Hành Sơn ở Nam nhạc, phái Hoa

Sơn ở tây nhạc, phái Hằng Sơn ở bắc nhạc và phái Tung Sơn ở trung nhạc đều tán thành việc hợp nhất năm kiếm phái thành Ngũ nhạc phái vậy danh từ "Ngũ nhạc kiếm phái" từ đây không còn tồn tại trong võ lâm nữa. Quần đệ tử trong năm phái ta biến thành môn đồ Ngũ nhạc phái.

Dứt lời hần gơ cao tay trái lên ra hiệu.

Bốn mặt sườn núi liền nổ vang những tràng pháo đing tai nhức óc, vang động cả góc trời hồi lâu không ngớt. Ngoài những tiếng pháo "đẹt đẹt đùng" rền như sấm nổ, thỉnh thoảng điểm những cây pháo bông vọt lên lưng trời.

Bọn Tung Sơn tổ chức việc vui mừng ngày khai sơn lập phái Ngũ nhạc thật là linh đình rầm rộ.

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tươi cười, ai cũng ngĩ bụng:

- Tả Lãnh Thiên đã chuẩn bị rất tỉ mỉ, nhất định cho công cuộc hợp phái phải thành tựu. Vạn nhất mà việc không xong thì

trên đỉnh Tung Sơn này bữa nay tất xảy cuộc máu chảy thành sông, thân phơi đầy núi.

Hồi lâu tiếng pháo thưa dần rồi im lại.

Nhiều hào kiệt giang hồ lục tục tiến lại chúc mừng Tả Lãnh Thiên. Bọn này hoặc do phái Tung Sơn mời đến để trợ lực, hoặc thấy Tả Lãnh Thiên thành công mà sợ thế hấn nên có ý vành cạnh để cầu an.

Tả Lãnh Thiên miệng không ngớt đưa ra những lời khiêm tốn, hòa nhã. Nét mặt lạnh như tiền thường ngày của hấn thỉnh thoảng lại điểm một nụ cười.

Bỗng nghe Đào Căn Tiên lên tiếng:

- Có hiểu thời vụ mới là tay tuấn kiệt! Bọn lão phu lúc này sợ dĩ chưa hưởng ứng cuộc hợp phái vì không thấy ai nghĩ tới việc trả thù cho ba vị sư thái phái Hằng Sơn là những bậc anh hùng đã bị ám hại. Hiện giờ vụ đó đã có người lãnh trách nhiệm và toàn thể quần hào không ai có ý phản kháng nữa vậy bọn Đào mỗ cũng thuận theo lẽ trời không còn điều chi dị nghị.

Tả Lãnh Thiên bụng bảo dạ:

- Từ lúc sáu quái vật này lên núi, bây giờ mới thấy hấn thốt ra được một câu nói của con người.

Đào Căn Tiên lại hỏi:

- Việc hợp phái như vậy là cáo thành. Còn chức chương môn tân Ngũ nhạc phái sẽ do ai đảm nhiệm? Giả tỷ bọn Đào mỗ được số đông quần hùng đề cử thì dĩ nhiên là phải đứng ra gánh vác, chẳng khi nào trốn tránh trách nhiệm cho uổng tiếng anh hùng.

Quần hùng nghe lão nói vậy lại cười ồ cả lên.

Hồi 179 Bị đui lý, Ngọc Cơ nổi nóng

Đào Chi Tiên chờ quân hùng dứt tiếng cười rồi nói:

- Theo lời Nhạc tiên sinh thì việc hợp nhất năm phái là mưu sự công ích cho võ lâm chứ không phải vì tư lợi. Do đó nhân vật làm chương môn Ngũ nhạc phái cực kỳ hệ trọng. Anh em Đào mỗ sẽ tận tâm vui lòng đứng ra gánh vác lấy công việc nặng nề này để cho khỏi phụ lòng tin cậy của quân hùng.

Đào Căn Tiên buông tiếng thở dài nói:

- Toàn thể bạn hữu giang hồ đã đồng một chí hướng có lý nào anh em tại hạ lại tự thủ bàng quang mà không góp sức để mưu việc chấn chỉnh lại đạo nghĩa giang hồ?

Sáu anh em Đào Cốc lục tiên kẻ tung người hứng, nghị luận rất hùng hồn tưởng chừng như bọn họ đã được cống hiến đề cử lên làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Đột nhiên một lão già mình mặc áo vải trong phái Tung Sơn lớn tiếng hỏi:

- Những quái vật điên khùng kia! Có ai lựa chọn các người lên làm chương môn Ngũ nhạc phái đâu mà các người huênh hoang khoe khoang! Thật là những quân mặt dầy, nói không biết ngượng miệng.

Lập tức bọn đệ tử Tung Sơn lớn tiếng reo hò. Một người nói:

- Bữa nay là một thịnh sự vui mừng cho cuộc hợp phái. Nếu không thì ta đã chặt mười hai cái chân của sáu tên điên khùng này rồi.

Một người khác hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ chương môn! Sáu tên quái vật này cùng phe với chương môn ăn cần nói rõ đủ điều mà chương môn không nói tới ư?

Đào Hoa Tiên liền tóm lấy cơ hội lớn tiếng la:

- Vừa rồi Tả Lãnh Thiên đã tuyên bố năm phái ở Ngũ nhạc hợp thành Ngũ nhạc phái thì những tên phái Hằng Sơn, phái Hoa Sơn... gì gì không còn tồn tại trong võ lâm nữa. Thế mà người kêu Lệnh Hồ Xung một điều chưởng môn hai điều chưởng môn thì thành ra người đã mặc nhiên thừa nhận y làm chưởng môn Ngũ nhạc phái rồi ư?

Đào Thực Tiên nói theo:

- Theo ý tiểu đệ thì Lệnh Hồ Xung mà được suy tôn làm chưởng môn Ngũ nhạc phái tuy có kém sáu anh em ta phần nào nhưng dù sao cũng còn tạm được hơn là lựa chọn kẻ khác.

Đào Căn Tiên đồng dục cất tiếng hỏi:

- Nay bọn Tung Sơn đề cử Lệnh Hồ Xung làm chưởng môn Ngũ nhạc phái thì toàn thể quý vị có ý kiến gì không?

Quần hùng các phái chưa biết trả lời thế nào thì mấy trăm nữ đệ tử của phái Hằng Sơn đồng thanh đáp:

- Phải đó!

Lão già phái Tung Sơn thấy mình buột miệng kêu Lệnh Hồ Xung bằng chưởng môn mà bị Đào Cốc lục tiên chụp lấy để đổ tội lên đầu thì mặt thẹn đỏ bừng không biết làm thế nào, ấp úng mãi mới thốt ra lời:

- Không... không phải tại hạ... suy tôn Lệnh Hồ Xung...

Đào Căn Tiên liền nói:

- Nếu người không có ý định như vậy thì chắc là thừa nhận chức chưởng môn Ngũ nhạc phái phải dành cho Đào Cốc lục tiên. Hay lắm! Các hạ quả là con người hiểu thời vụ, nhất tâm lựa chọn Đào Cốc lục tiên. Bọn Đào mỗ khước từ là trốn tránh trách nhiệm mà nhận lấy cũng không khỏi e thẹn.

Đào Chi Tiên nói theo:

- Thôi bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta cố gắng đứng ra làm chưởng môn Ngũ nhạc phái trong vòng năm bảy tháng hay một năm để sắp đặt đại cuộc cho ổn định rồi sẽ rút lui, nhường ngôi cho một nhân vật anh hùng nào khác, chứ quyết chẳng tham quyền cố vị làm chi.

Đào Cốc lục tiên đồng thanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là một cách ứng biến rất thích hợp.

Bọn Đào Cốc lục tiên vừa dứt lời, Tả Lãnh Thiên cất tiếng lạnh lùng:

- Sáu vị nói hoài mà không sợ quá đa ngôn ư? Bữa nay ở trên đỉnh Tung Sơn này tụ hội biết bao nhiêu anh hùng thiên hạ mà các vị ba hoa không ngớt, chẳng để ai góp ý kiến thì ra các vị khinh rẻ quần hùng quá.

Đào Hoa Tiên đáp:

- Được chứ! Sao lại không được? Ai muốn nói gì thì nói, hay có hơi thú vị cũng cứ việc phun ra.

Quần hùng nghe Đào Hoa Tiên nói vậy đều lặng yên vì ai cũng sợ mang tai tiếng là mình nói thú.

Sau một lúc lâu Tả Lãnh Thiên lại lên tiếng:

- Liệt vị anh hùng dĩ nhiên chẳng thiếu chi lời cao kiến xin hãy đưa ra cho hội cùng thảo luận. Chúng ta chẳng cần đếm xỉa đến sáu tên điên khùng kia cho hội nghị mất cả hào hứng.

Lập tức Đào Cốc lục tiên dương sáu cái mũi ra như kiểu đánh hơi. Sáu lão vừa ngửi vừa xua tay nói:

- Thú quá! Thú quá! Không hiểu trung tiện ở đâu phát ra mà thú thế?

Lại một lão già trong phái Tung Sơn cất giọng oang oang:

- Ngũ nhạc kiếm phái như cây liên cành đã kết minh với nhau do Tả chưởng môn đứng ra làm minh chủ. Tả minh chủ từng thống lãnh năm phái đã lâu, oai danh hiển hách võ lâm, nay năm phái đã hợp nhất thành Ngũ nhạc phái thì lý đương nhiên chức chưởng môn lại phải về tay Tả minh chủ chấp chưởng.

Nếu để người khác e rằng không ai chịu phục.

Đào Hoa Tiên lớn tiếng bài xích:

- Vô lý! Vô lý! Việc hợp nhất năm phái là một cuộc cách mạng đổi cũ thay mới thì chức chưởng môn cũng phải là một nhân vật mới.

Đào Thục Tiên theo hùa:

- Ngũ ca nói phải lắm! Nếu lại để chức chương môn cho Tả Lãnh Thiên thì chỉ là thay vỏ chứ không đổi ruột. Đã chẳng có chút gì mới mẻ thì hà tất phải hợp năm phái lại làm một?

Đào Chi Tiên nói:

- Trong quần hùng có mặt tại đây ai làm chương môn Ngũ nhạc phái cũng còn tạm được chỉ không thể để cho Tả Lãnh Thiên mà thôi.

Đào Thực Tiên lớn tiếng:

- Tại hạ đề nghị: nếu ai cũng có thể làm được chương môn Ngũ nhạc phái thì chúng ta thay phiên nhau mỗi người làm một ngày. Bữa nay người này, bữa mai người khác. Có thể mới là công bằng. Bất luận già trẻ lớn bé ai cũng có phân không ai bị bỏ rơi hết thấy đều vui lòng hởi dạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải! Phải! Làm kiểu này hay lắm! Lão phu là hạng già nua xin đề nghị một vị cô nương nhỏ tuổi nhất, người bé nhất lên làm chương môn trước tiên. Cô bé này là Tần Quyên, nữ đệ tử phái Hằng Sơn.

Bữa nay để cô lên làm chương môn Ngũ nhạc phái là khỏi mang tiếng ỷ già hiếp trẻ, ỷ lớn hiếp bé. Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã biết rõ Đào Cốc lục tiên đưa ra những đề nghị tức cười này chẳng qua là để phá quấy Tả Lãnh Thiên mà thôi, các cô rất lấy làm đắc ý nên đồng thanh lớn tiếng la:

- Sáu vị anh hùng đưa ra ý kiến đó thật là phải lắm!

Hơn ngàn người trong bọn quần hùng thấy công cuộc này không liên quan gì đến mình nhưng họ vốn chán ghét Tả Lãnh Thiên nên mong cho công cuộc này rồi chừng nào hay chừng ấy. Họ cũng theo hùa kéo gân cổ lên mà hưởng ứng Đào Cốc lục tiên. Lúc này trên đỉnh núi Tung Sơn mạnh ai nấy nói thật là một cuộc hỗn loạn xà ngầu.

Một lão đạo phái Thái Sơn cất giọng oang oang:

- Chúng ta phải lựa chọn một nhân vật tài đức song toàn oai danh lừng lẫy đồng thời là một bậc tiền bối cao nhân lên làm chương môn Ngũ nhạc phái. Có lý đâu lại mỗi người luân phiên lên làm một ngày được?

Thanh âm lão này rất chói chang. Giữa những tiếng huyền não om sòm mà cũng lọt vào tai nghe rất rõ.

Đào Chi Tiên liền đáp lại:

- Nhân vật võ lâm hiện nay xứng đáng với tám chữ: "Tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy" thì ngoại trừ Đào Cốc lục tiên tại hạ xem ra chỉ có Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu

Lâm chứ không còn ai nữa.

Mọi khi hễ Đào Cốc lục tiên lên tiếng nghị luận là quần hào lại phì cười nhưng lần này Đào Cốc lục tiên đưa danh hiệu Phương Chứng đại sư không ai dám cười đùa chót nhả nữa. Chỉ trong khoảnh khắc hàng mấy ngàn người tụ hội trên ngọn tuyết đỉnh núi Tung Sơn yên lặng như tờ.

Nên biết Phương Chứng đại sư võ công cao cường tính tình lại chính trực. Mấy chục năm trời ai cũng đem lòng ngưỡng mộ. Phái Thiếu Lâm là một môn phái lớn nhất võ lâm, thanh thế cực kỳ hưng thịnh. Vì thế tám chữ "tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy" khoác lên Phương Chứng đại sư không ai có điều gì dị nghị nữa.

Đào Căn Tiên lớn tiếng:

- Phương Chứng, phương trượng chùa Thiếu Lâm liệu có đáng kể là một nhân vật tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy không?

Mấy ngàn người đồng thanh đáp:

- Đáng lắm! Đáng lắm!

Đào Căn Tiên nói:

- Thế là các vị đã chứng khẩu đồng từ công nhận lòng ngưỡng vọng của toàn thể anh hùng đối với bọn Phương Chứng đại sư so với lòng ngưỡng vọng của mọi người đối với bọn Đào mỗ hãy còn có phần hơn. Như vậy phải thỉnh Phương Chứng đại sư lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái rồi.

Một số đông đồ đệ phái Tung Sơn và Thái Sơn liền la hét:

- Sao các người nói càn? Phương Chứng đại sư là chủ môn phái Thiếu Lâm có liên can gì đến

Ngũ nhạc phái?

Đào Căn Tiên nói:

- Vừa rồi một vị lão đạo đã tuyên bố phải thỉnh một nhân vật tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy và là một bậc tiền bối cao nhân lên làm chuông môn Ngũ nhạc phái. Bọn ta lựa chọn được một nhân vật đâu phải chuyện d d dàng? Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư không phải là nhân vật tài đức song toàn oai danh lừng lẫy? Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư cũng không phải là một bậc tiền bối cao nhân?

Theo lời người thì Phương Chứng đại sư là một người hậu bối đề nhân hay sao? Có lý nào thế được? Kẻ nào lớn mật dám bảo Phương Chứng đại sư là hậu bối đề nhân không đáng làm chức chuông môn thì bọn Đào Cốc lục tiên này quyết liều mạng với hắn.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Phương Chứng đại sư đã làm chuông môn phái Thiếu Lâm mấy chục năm còn được thì sao lại

không thể làm chuông môn Ngũ nhạc phái? Chỉ những tên cuồng đồ lớn mật mới dám bảo Phương Chứng đại sư không biết làm chuông môn hay không xứng đáng làm chuông môn mà thôi.

Ngọc Cơ Tử ở phái Thái Sơn chau mày nói:

- Dĩ nhiên Phương Chứng đại sư là một nhân vật đức cao vọng trọng chẳng ai là không kính ngưỡng. Nhưng công cuộc bữa nay của chúng ta là tuyển lựa chức chuông môn cho Ngũ nhạc phái mà Phương Chứng đại sư tới đây tham dự với địa vị tân khách sao lại kéo lão gia vào công cuộc này được?

Đào Căn Tiên hỏi:

- Theo lời các hạ thì chúng ta không thể tuyển lựa Phương Chứng đại sư làm chuông môn Ngũ nhạc phái chỉ vì Thiếu Lâm và Ngũ nhạc phái không có liên quan gì với nhau phải không?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Chính là thế đó!

Đào Căn Tiên hỏi:

- Sao lại bảo phái Thiếu Lâm không có liên quan gì đến Ngũ nhạc phái? Đào mỗ cho rằng quan hệ rất lớn. Xin hỏi Ngũ nhạc phái là những phái nào?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các hạ đã biết rõ sao còn cố ý hỏi vặn? Ngũ nhạc phái tức là năm phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn và Hằng Sơn.

Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên đồng thanh lớn tiếng:

- Trật rồi! Trật rồi! Tả Lãnh Thiên vừa mới nói: Sau khi Ngũ nhạc kiếm phái nhập làm một thì những tên phái Tung Sơn, Thái Sơn gì gì cũng không còn tồn tại nữa mà sao các hạ lại nhắc đến hoài?

Đào Căn Tiên nói theo:

- Xem thế đủ biết lão vẫn say mê về chuyện phe phái, không bao giờ quên được ý niệm phe phái trong đầu óc. Chỉ còn chờ cơ hội là mưu đồ khôi phục lại oai phong cho phái Thái Sơn, vãn hồi thanh thế của Nhật Quang Phong.

Bây giờ quần hùng lại có nhiều người bật lên tiếng cười, bụng bảo dạ:

- Đừng tưởng Đào Cốc lục tiên là bọn dở điên dở khùng hề ai nói lộn nửa câu là lập tức mấy lão nắm lấy để xoay cho hết đường mở miệng.

Nên biết Đào Cốc lục tiên ngay từ thuở nhỏ còn là những đức con nít lên ba vừa tập nói đã bắt đầu cãi vã nhau. Họ chỉ rình những chỗ sơ hở của anh em để đả kích. Mấy chục năm trời họ cãi lộn nhau, tranh luận với nhau như cơm bữa. Bây giờ cả sáu bộ óc cùng đem ra sử dụng vào một phe với nhau để chống đối người ngoài thì sáu cái mồm loa mép giải kia còn ai cãi lại được với họ nữa?

Ngọc Cơ Tử bị bọn Đào Cốc lục tiên bắt bẻ tức giận vô cùng mà không biết nói thế nào. Mặt lão lúc đỏ bừng lúc tái xanh.

Sau lão tức quá văng cùn:

- Ta không nói với các ngươi nữa. Ngũ nhạc phái gặp phải sáu cái quái thai này thật là vô phước. Đào Hoa Tiên nghe Ngọc Cơ Tử nói vậy liền bắt bẻ:

- Ngươi bảo Ngũ nhạc phái gặp chuyện vô phước thì ra ngươi coi khinh rẻ phái này và không muốn đưa mình vào đó rồi!

Đào Thực Tiên nói theo:

- Bữa nay là ngày đầu tiên khai sơn lập phái ngươi đã có quyền rửa Ngũ nhạc phái vô phước thì còn mong gì cho bản phái

mở mang rộng lớn để cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang chia ba chân vạc khiến cho người giang hồ kính ngưỡng nữa? Ngọc Cơ Tử! Sao lại có ác ý thốt ra những lời bất tường như vậy?

Đào Diệp Tiên cũng lên tiếng:

- Ngọc Cơ Tử thốt ra những lời xúi quẩy đủ hiểu người hấn tuy người ở Ngũ nhạc phái mà lòng còn quyến luyến phái Thái Sơn. Hấn chỉ mong cho việc hợp phái không thành, ngay ngày đầu tiên đã bị lật nhào. Vậy Ngũ nhạc phái chúng ta dùng thứ chỗ dụng tâm khinh bạc như vậy của hấn thế nào được?

Nhưng con nhà võ trên chốn giang hồ hàng ngày trải qua những cuộc đua gươm máu chảy nên rất kiêng kỵ những triệu chứng bất thường. Quần hùng nghe Đào Cốc lục tiên nói vậy đều nhận thấy rất có lý. Bữa nay mà Ngọc Cơ Tử thốt ra lời Ngũ nhạc phái vô phước thật là điều không nên.

Chính Ngọc Cơ Tử cũng biết lỡ lời không dám nói gì nữa mà chỉ ngấm ngầm uất hận Đào Cốc lục tiên.

Đào Căn Tiên cất tiếng chất vấn:

- Ta bảo phái Thiếu Lâm và phái Tung Sơn có liên quan với nhau mà Ngọc Cơ Tử lại bảo chẳng có liên quan gì. Bây giờ ta hỏi lại hai phái đó có liên quan không? Người nói đúng hay là ta nói đúng?

Ngọc Cơ Tử hậm hực đáp:

- Người thích cái đó có liên quan với nhau thì liên quan chứ sao?

Đào Căn Tiên cười ha hả nói:

- Việc thiên hạ khôn không qua lẽ, khỏe chẳng qua lời. Vậy ta xin hỏi chùa Thiếu Lâm ở trên núi gì? Phái Tung Sơn ở ngọn núi nào?

Đào Hoa Tiên nói ngay:

- Chùa Thiếu Lâm ở trên ngọn Thiếu Thất còn phái Tung Sơn ở trên ngọn Thái Thất. Cả Thái Thất lẫn Thiếu Thất đều thuộc về núi Tung Sơn có đúng thế không? Tại sao lại bảo phái Thiếu Lâm không liên quan với Tung Sơn? Cái này thật danh chính ngôn thuận chứ không phải chuyện cãi chầy cãi cối.

Quần hùng nghe đều vừa ý gật đầu.

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi Nhạc tiên sinh đã nói là cuộc hợp phái mục đích để giảm bớt những chuyện tranh chấp trên chốn giang hồ. Vì thế nên tiên sinh tán thành. Tiên sinh còn nói những môn phái có võ công tương tự hoặc ở khu vực gần nhau thì nên hợp lại. Kể khu vực gần nhau thì chẳng có trường hợp nào thuận tiện hơn là Thiếu Lâm và Tung Sơn vì hai môn phái lớn này ở cùng trong một dãy núi. Nếu Thiếu Lâm và Tung Sơn không hợp phái thì e rằng lời nói của Nhạc tiên sinh chỉ như một phát... một phát... hơi xì khó ngủ.

Quần hùng thấy Đào Chi Tiên muốn tránh chữ "Phá trung tiện" mà phải loanh quanh lựa chữ hoài thì không khỏi nổi lên tràng cười ha hả.

Sự thực ai cũng hiểu rằng phái Thiếu Lâm và Tung Sơn hợp nhất là việc chẳng bao giờ xảy ra được song Đào Cốc lục tiên nói rất đúng lý chứ không phải tầm bậy.

Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một nhân vật ai cũng kính phục hầu hết quần hùng đều muốn mời lão nhân gia lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái nhưng vì có người nên ra vấn đề đại sư không ở trong Ngũ nhạc phái. Bây giờ chỉ cần phái Thiếu Lâm và Ngũ nhạc phái hợp nhất kêu bằng "Thiếu Lâm Ngũ nhạc phái" thì Phương Chứng đại sư liền trở nên chủ môn nhân của phái mới dựng này.

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng thế! Hiện nay ở trên cõi đời này mà đòi kiếm một nhân vật hợp đức hơn Phương Chứng đại sư để cử làm chủ môn thì chẳng thể nào có được.

Đào Thực Tiên nói:

- Bọn Đào Cốc lục tiên chúng ta đã khâm phục Phương Chứng đại sư thì còn ai là không phục nữa?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu có người bất phục thì cứ việc đứng ra tỷ đấu với bọn Đào mỗ. Nếu người đó thắng Đào mỗ thì lại tỷ đấu với Phương Chứng đại sư. Thắng Phương Chứng đại sư sẽ tỷ đấu với những đại sư cao thủ ở Đạt Ma đường, La Hán đường, Giới luật viện, Tàng kinh các trong chùa Thiếu Lâm. Hễ thắng được các vị đại sư

cao thủ ở Đạt Ma đường, La Hán đường, Giới luật đường, Tàng kinh các trong chùa Thiếu Lâm sẽ đến tỷ đấu với Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương.

Đào Thực Tiên ngắt lời:

- Ngũ ca! Sao lại phải tỷ đấu với Xung Hư đạo trưởng ở phái Võ Đương?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Hai vị trưởng môn phái Thiếu Lâm và Võ Đương đã có mối giao tình đồng sinh cộng tử, chia sẻ vinh nhục mà Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm bị kẻ khác đả bại thì có lý do nào Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đương lại chịu bỏ qua mà không ra mặt?

Đào Thực Tiên nói:

- Phải rồi! Ngũ ca nói thế thật là hợp lý. Như vậy là sau khi hạ thắng Xung Hư đạo trưởng, trưởng môn phái Võ Đương còn phải tỷ đấu với bọn Đào Cốc lục tiên lần nữa.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ô hay! Họ tỷ đấu với Đào Cốc lục tiên chúng ta rồi sao còn phải tỷ đấu keo thứ hai làm chi?

Đào Thực Tiên đáp:

- Lần đầu chúng ta bị thua chẳng lẽ cam tâm chịu hàng? Dĩ nhiên chúng ta phải đấu cho đến một sống một còn như những âm hồn chẳng bao giờ tiêu tan với quân khốn kiếp đó.

Quần hùng vốn có ác cảm với Ngọc Cơ Tử nghe Đào Cốc lục tiên nói liền cười âm lên. Thậm chí có người thét lên những tiếng quái dị để phá rối.

Ngọc Cơ Tử tức giận không bút nào tả xiết liền nhảy vọt ra thét lớn:

- Đào Cốc lục quái! Lão gia Ngọc Cơ Tử không lý luận với bọn điên khùng các người nữa. Các người có giỏi lại đây đấu sức với lão gia.

Đào Căn Tiên thủng thẳng hỏi:

- Nay chúng ta đã thành môn hạ trong Ngũ nhạc phái với nhau nếu xảy cuộc xung đột động thủ thì thành ra huynh đệ tương tàn hay sao?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các người đã nhiều lời lại nói toàn những điều huyênh hoang vô lý, đến quỷ thần cũng chán ghét thì ai mà chịu được? Ngũ nhạc phái không còn các người mới khỏi dơ tay bẩn mắt.

Đào Căn Tiên la lên:

- À ra người đã động sát khí, muốn hạ sát anh em Đào mồ rồi.

Ngọc Cơ Tử chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Đào Chi Tiên chậm rãi nói:

- Bữa nay là ngày hợp nhất năm phái chúng ta mà bọn các người ở phái Thái Sơn lại muốn ra tay hạ sát sáu vị cao thủ của phái Hằng Sơn thì ra các người vẫn nặng đầu óc phe phái. Hành động của các người như vậy mà bảo là Ngũ nhạc phái đồng tâm hiệp lực cứu khốn phò nguy đây ư?

Ngọc Cơ Tử bụng bảo dạ:

- Thằng cha này nói nghe cũng có lý. Nếu bữa nay mình ngang nhiên giết sáu anh em bọn chúng thì e rằng rồi đây đại cuộc tất sẽ xảy nhiều chuyện rắc rối. Phái Hằng Sơn cũng có nhiều tay cao thủ tất họ sẽ ra mắt trả thù cho chúng.

Lão nghĩ vậy liền cố nén cơn tức giận đáp:

- Các người đã hiểu đại nghĩa cần phải đồng tâm hiệp lực cứu khốn phò nguy thì đừng tuôn ra luận điệu càn rỡ làm trở ngại đại cuộc nữa.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Còn những lời có tính cách xây dựng làm rạng rỡ tiền đồ Ngũ nhạc phái, bổ ích cho toàn thể võ lâm đưa ra được không?

Ngọc Cơ Tử cười lạt đáp:

- Chà các người đừng lý luận nữa! Khi nào ở miệng các người lại thốt ra được những lời hợp lý và bổ ích?

Đào Hoa Tiên nói:

- Việc đề cử chức chương môn cho Ngũ nhạc phái chẳng những rất quan hệ cho tiền đồ bản phái mà còn có liên quan đến phúc họa tương lai của toàn thể võ lâm. Sáu anh em Đào mồ tận tâm suy nghĩ lựa chọn một nhân vật tiền bối đức cao vọng trọng

đứng ra đảm trách là vì công tâm. Thế mà nhà ngươi lại vì óc lợi kỷ muốn đưa ra một hạng lưu manh vì hấn đút lót cho người 3 ngàn lạng vàng, bốn cô hầu xinh đẹp để lữ người công kênh hấn lên làm chương môn.

Ngọc Cơ Tử mặt giận hầm hầm, quát hỏi:

- Ngươi dựng đứng lên những điều vu vơ như vậy mà bảo là không ăn cần nói rõ ư? Câu chuyện có người đút lót cho ta ba ngàn lạng vàng và bốn cô gái đẹp ở đâu mà ra?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Oà! Có khi ta nói lầm về số mục thật. Nếu không ba ngàn thì là bốn ngàn lạng. Còn gái đẹp chẳng đúng bốn cô thì cũng ba cô hoặc năm cô chứ sao? Cái đó tự ngươi biết rồi. Kẻ nào được người ủng hộ trong cuộc lựa chọn làm chương môn tức người đã cho người ăn của đút.

Ngọc Cơ Tử rút trường kiếm đánh soạt một tiếng rồi thét lớn:

- Từ giờ trở đi bọn mi ăn nói cần rõ là máu loang mặt đất đỏ!

Đào Căn Tiên nổi lên tràng cười rộ. Hấn phưởng ngực xông ra nói:

- Ngươi đã dùng hành động đón mặt để hạ sát Thiên Môn đạo nhân, chương môn phái Thái Sơn nhà ngươi còn muốn kéo bè để giết người chẳng? Ngươi có giỏi thì cứ làm cho ta máu loang mặt đất đi! Ngươi đã hạ sát Thiên Môn đạo nhân là người cùng phe, bây giờ ngươi thử tái diễn cái trò quen thuộc đó vào mình ta để quần hùng coi cho rõ mặt bọn dê hèn.

Hấn vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước mặt Ngọc Cơ Tử.

Ngọc Cơ Tử vung trường kiếm lên thét:

- Đứng lại ngay! Nếu mi còn tiến thêm bước nữa đừng trách ta.

Đào Hoa Tiên cười sảng sặc đáp:

- Ngươi nói rộn với ta đó chứ? ngọn tuyết đỉnh núi Tung Sơn này há phải là đất riêng của nhà ngươi mà ngươi cấm được ta? Ta muốn thả bước từ từ hay chạy lui chạy tới là quyền của ta. Ngươi lấy gì mà cản ta được?

Đào Hoa Tiên tiếp tục tiến về phía trước mấy bước.

Ngọc Cơ Tử còn cách hấn không xa mấy nên đã nhìn rõ bộ mặt cổ quái, hàm răng vàng khè của Đào Hoa Tiên nhe ra mà cười trông càng ghê tởm. Lão tức giận đầy ruột lại thấy thái độ bướng bỉnh của Đào Hoa Tiên thì còn nhịn thế nào được liền vung kiếm đâm thẳng vào trước ngực đối phương.

Đào Hoa Tiên vội né tránh, đồng thời lớn tiếng thóa mạ:

- Quân đạo tặc thói tha kia! Người muốn động thủ thật chẳng?

Nên biết kiếm thuật của Ngọc Cơ Tử đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa. Lão vung kiếm phóng ra một chiêu rồi lập tức hai chiêu liên hoàn. Chiêu thức đã thần tốc phi thường lại cực kỳ chuẩn đích.

Đào Hoa Tiên vừa thóa mạ vừa né tránh được bốn chiêu kiếm của đối phương. Song Ngọc Cơ Tử càng đánh chiêu thức càng mau lẹ hơn. Đào Hoa Tiên muốn rút đoản kiếm ở sau lưng ra đỡ gạt mà không sao kịp được.

Bỗng kiếm quang lóe lên rồi nghe đánh sột một tiếng. Mũi kiếm của Ngọc Cơ Tử đã đâm trúng vai Đào Hoa Tiên.

Giữa lúc ấy diễn biến đột ngột lại xảy ra: thanh trường kiếm của Ngọc Cơ Tử bị tuột tay hất tung lên cao. Tiếp theo người lão bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Bốn chân tay lão bị bốn Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên bốn bên chia nhau nắm lấy.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bỗng thấy kiếm quang lấp lánh một lưỡi gươm nhằm đỉnh đầu Đào Chi Tiên chém xuống. Nhưng Đào Thực Tiên đã đứng chờ sẵn bên cạnh để hộ vệ cho đồng bọn. Đào Thực Tiên vừa giơ kiếm lên gạt được lưỡi kiếm bổ xuống đầu Đào Chi Tiên thì người kia lại thay đổi thế kiếm nhằm đâm vào trước ngực Đào Căn Tiên.

Đào Chi Tiên vội rút kiếm ra đỡ gạt. Hấn quay lại nhìn người vừa phóng kiếm đâm Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên là ai, chính là Tả Lãnh Thiên, chưởng môn phái Tung Sơn...